

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

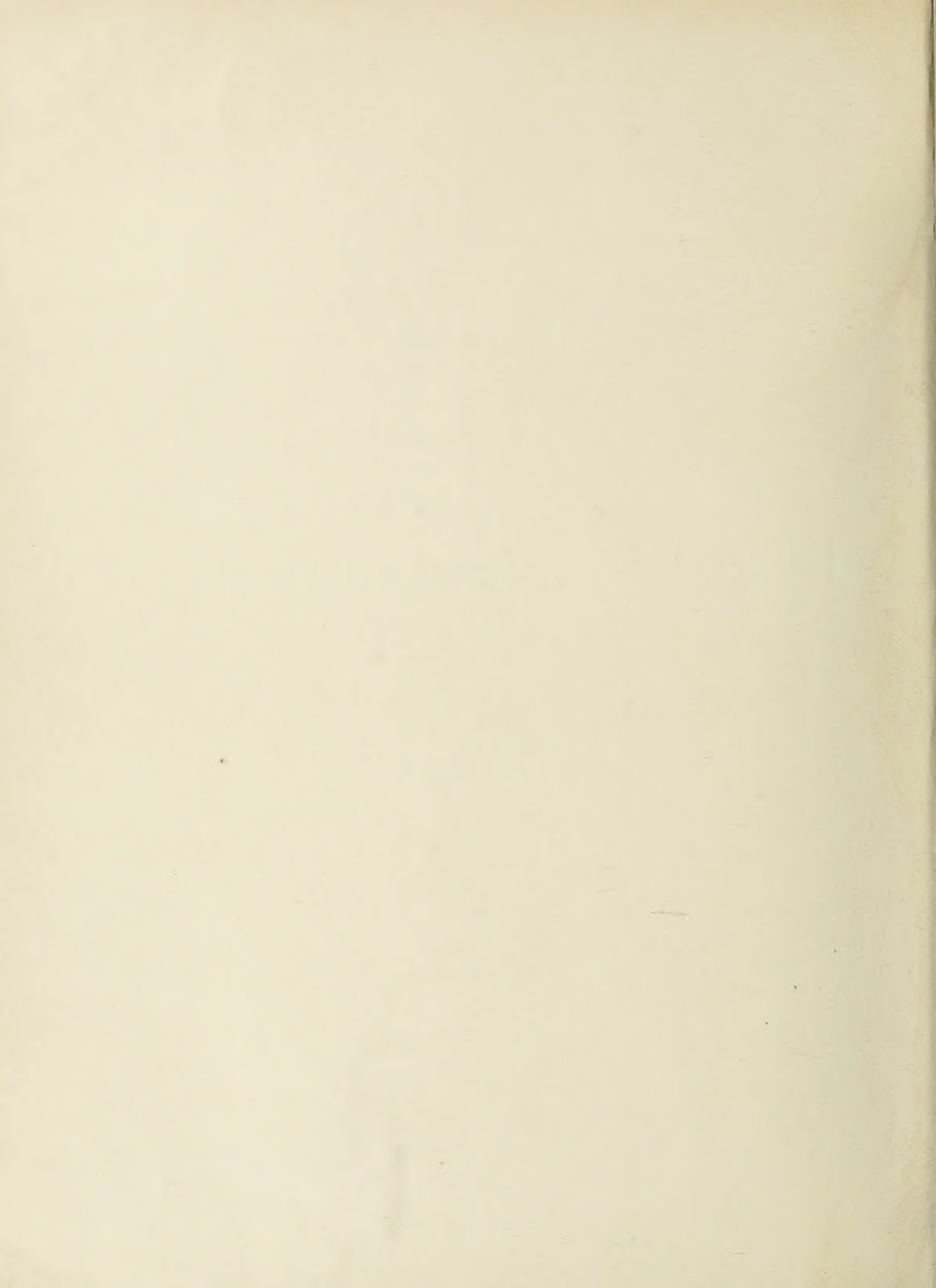

MAGYAR CZIMERES EMLÉKEK

MONUMENTA HUNGARICÆ HERALDICA

MAGYAR
CZIMERES EMLÉKEK

KÖZLI

FEJÉRPATAKY LÁSZLÓ

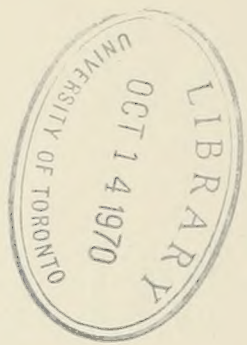
I. FÜZET

HUSZONÖT SZINES MELLÉKLETTEL

BUDAPEST

A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA TÁMOGATÁSÁVAL KIADJA A MAGYAR HERALDIKAI ÉS
GENEALOGIAI TÁRSASÁG

1901

CR
1771
M25
v.1

A Magyar Heraldikai és Genealogiai Társaság fennállása óta kiváló figyelmet fordított a régi korból, a mohácsi vész előtti időkből származó magyar ezímeradományokra. Folyóiratának minden egyes füzeté közölt egy-egy ilyen ezímerképet színes másolatban és beszámolt az újabb meg újabb leletekről. Ily módon a *Turul* tizenkilencz évi folyamában oly gazdag, oly tanulságos anyag gyűlt össze, hogy valóban időszerűnek látszott, hazai heraldikánk e legbeesesebb emlékeit az érdeklődőkkel külön sorozatban is megismertetni.

Mikor társaságunk megalakult, még nem volt világos képünk arról a gazdagságról, melyet hazánk a nemzeti heraldika ez emlékeiben bír. Nagy Iván alapvető családtörténeti munkája és báró Nyáry Albertnek 1886-ban, társaságunk életének harmadik évében megjelent Heraldikája sejtette ugyan velünk, hogy Magyarország ezen a téren nem áll a külföld mögött, hol pedig a heraldikai irodalomnak és kutatásoknak hosszú időre visszamenő multja van; de legtávolabbról sem gondoltuk, hogy ennek a gazdag és tanulságos anyagnak közel két évtizedes munkásság után sem jutunk a végére.

Az ok, mely a társaság figyelmét ily fokozódott mértékben irányította a ezímeres levelek felé, nyilvánvaló. A ezímeres levél, kivált ha azt az adományozott ezímer színes képe is díszíti, a királyi kanczellária legérdekesebb termékeinek egyike. A királyi oklevelek közül kiválik szövegének sajátosságos szerkezete, különleges formulái által; külső kiállításában pedig megkülönbözteti egyéb oklevelektől a ezímernek festett képe, gyakran művészi alkotás, mely vagy a szöveg élén, vagy annak közepén látható. Ez a kép pedig híven adja vissza a ezímertani magyar felfogást, akár önszántából adja azt a király, akár — a mi talán még gyakoribb eset — az illető maga kéri a kapott ábrázolást ezímerül. Az ily ezímerképnek a mellett, hogy megismertet valamely család ezímerének helyes formájával és színeivel, igen gyakran művelődés- vagy családtörténeti értéke is van. A fejedelmi

kegyből nyert czímer sokszor a kitüntetett egyén foglalkozását mutatja vagy életéből örökít meg egy jelenetet. A heraldikus a nélkül, hogy a czímer-szimbolika útvesztőjébe tévedne, könnyen felismeri e vonatkozásokat. Mind ez okok nyilvánvalóvá teszik, hogy a magyar heraldikusnak méltó és hálás tárgya az 1526. év előtti magyar czímeradományokkal való foglalkozás, mert azokban a magyar czímer-tan és egyúttal a magyar festőművészet legbecsesebb emlékeinek egyikét birjuk.

Első sorban ez emlékek közzétételére és magyarázatára hivatott a *Magyar Czímeres Emlékek* most meginduló sorozata. A különböző levéltárakból felkutatott és egybegyűjtött anyag, az oklevelekre festett czímerek hű másával s az oklevél hű szövegével, kétségtelenül érdekelní fogja a szakembert és a nemzeti mult iránt nem közömbös közönséget egyaránt. Egyiket a tudományos anyag gazdagsága, másikat annak változatossága lepi meg; egyik a heraldikai felfogásban, másik a kivitelben fog valami érdekeset találni, s ha ez érdeklődés megvan: a Magyar Heraldikai és Genealogiai Társaság elérte célját, mert létezése óta az a törekvése, hogy a figyelmet a nemzeti mult ez emlékei iránt felköltse.

BEVEZETÉS.

A »Magyar Czímeres Emlékek« új vállalatát alkalmasabb bevezetéssel nem láthatjuk el, mint ha a régi czímeradományokról, azok módjáról és az adott czímerekről egyetmást elmondunk.

Abban minden heraldikus megegyezik, hogy hiteles czímeradomány a xiv. századnál régebbi időből nincs. Hamisítvány azonban elég akad. Teljesen mellőzve a külföldi példákat, hazai okleveltáraink is tartalmazznak néhány ily — szerenesére könnyen felismerhető — ügyetlen hamisítást. Ilyen pl. a Mautai Visa Mártonnak szóló 1092. évi czímeradomány; az Esterházy-esaládnak Attilától való származásáról és bővített czímeréről szóló 1095. évi oklevél és ugyanannak állítólagos megerősítése 1225-ből II. Endrétől; Orsini István, a Blagay grófok őse számára szóló 1197. (helyesebben 1200.) évi czímeradomány Imre királytól, melynek valódiságában sokáig hittek; és a Likai Skalich Fülöp és Bertalan számára szóló 1263-ból IV. Bélától, melynek gyártója minden valószínűség szerint Skalich Pál, a xvi. század híres hamisítója.*

A xiii. században még mindenki ősi jogon, szokás és hagyomány jogán viselte czímerét. A czímerek ábrázolásai uralkodói adománynyal vagy bővítéssel nem gyarapodtak. A legrégebb heraldikai írók egyike, a xiv. század első felében élt Bartolus de Saxoferrato még azt hirdeti, hogy mindenkinek jogában áll tetszése szerint választani czímert, azt viselni és birtokában lévő tárgyakra ráfestetni. De ugyan ő, a változott viszonyokhoz és a kor kezdődő divatjához képest hozzá teszi, hogy az a czímer, a melyet a fejedelem ad, többet ér, mert a többinél nagyobbra becsülik és annak viselésében senki sem akadályozhatja meg az embert.

A czímeradományozások kora valóssággal Bartolus de Saxoferrato idejében, a xiv. század első felében kezdődik. Heraldikai könyvek úgy tanítják, hogy Németországban I. Albert (1305.) és VII. Henrik (1312.) adták ki az első armálisokat, de nagyobb mennyiségben IV. Lajos császár (1329—1347.). Franciaországban Szep

* E hamisítványok közolvék: Fejér Cod. dipl. I. 472., 488.; III. 2., 11.; Gt. Blagay és. okl. 1.; Fejér IV. 3., 129.

Fülöp (1281–1314.) adott ki legelsőbben címeres levelet. Magyarországon pedig Károly király.

Legelső címeradományaink még nem szólnak teljes címerről, mely pajzsból, sisakból, ennek díszéből és takarójából áll. A király címeralkatrészeket, első sorban pedig sisakdísz ad a kitüntetettnek. Ez az úgynevezett *sisakcímer*, mely a XIV. század folyamán igen gyakran a pajzsbeli címet pótolja és pecséteken a teljes címet helyettesíti.

A sisakdísz, mint címeralkotó rész, igen alkalmas volt arra, hogy a pajzsban látható egyező ábrázolású címereket egymástól megkülönböztesse; és a XIV. század folyamán, kivált Németországban, általánossá vált a felfogás, hogy a sisakdísz a címer viselőjének kizárólagos tulajdona, a minőt másnak hordania nem szabad s a mi adás-vevés tárgya is lehet. Hogy a sisakdísz eladták és megvették: erre érdekes példát tudunk a jelenleg uralkodó német császári ház történetéből. A Hohenzollernek öse, Zollerni Frigyes nürnbergi várgróf, 1317-ben 36 márka ezüstön megveszi a schweizi Regensbergi Leutoldtól ennek sisakdíszét, mely kiemelkedő arany kopó veres fülekkel. Az adás-vevés azonban, úgy látszik, gondatlanul történt, mert a kopó-sisakdísz az Oettingeni grófok tulajdonába is átment. Lehet, hogy Regensbergi Leutold szorultságában kettőnek is eladta. Ebből azután a Zollernek és az Oettingeni ház között évtizedekig tartó hosszú pör keletkezett, a melynek 1381-ben választott bíróság ítélete vetett véget. A bíróság három bajor hercegből és a leuchtenbergi tartományi grófból állott és ítélete úgy szolt, hogy a pör tárgyát, a kopós-sisakdísz, mind a két fél viselheti, de az Oettingeniek tartoznak azt egy ujjnyi széles ezüst sávval megkülönböztetni.*

Az ily sisakdísz az élő heraldika korában, mikor pajzson, sisakon tényleg viseltek címet, a valóságban mindig plasztikus tárgy volt, vagyis a sisakon az volt fából, bőrből, madárszárnyból, tollból stb. kiformálva, a mi az illetőnek sisakdísz. Az ilyenmű emlékek, valamint a valóságos címerpajzsok a középkorból a legnagyobb ritkaságok közé tartoznak. Nekünk is van Magyarországon ily ritkaságunk. A soproni benzések templomában felfüggesztve ma is látható ily valóságos sisakdísz. Vadkecskét ábrázol; bőrből készült, mely gipszszerű festékanyaggal van bevonva. Ez a becses heraldikai emlék, melyen a szögek helye most is meglátszik, a hol az a sisakhoz volt erősítve, minden valószínűség szerint a XV. századból való.**

Az a felfogás, hogy a sisakdísz az illetőnek valóságos tulajdona és hogy ahhoz hasonlót senkinek másnak sem szabad viselnie, teljes mértékben nyilvánul legrégibb ismert címeradományunkban, mely az 1326-ik évből, Károly királytól való. A vasvár-szombathelyi káptalan levéltárában őrzött eredeti oklevél, mely a királyi

* Részletesebben *Seyler*, Geschichte der Heraldik 314–315.

** Turul 1897. 105.

privilegiumok mintájára, függő kettős pecséttel van megerősítve, elmondja a többi közt, hogy a király méltányolva a sopronmegyei Imre fiának Miklósnak (az Enyerei Herczegh-család feltételezett őseinek) érdemeit, neki, testvéreinek és összes ivadékaiknak, mint olyanoknak, kik a király zászlaja alatt kötelesek harcolni, sisakdísz ad, melynek *czimer* a közönséges neve (cristam, que vulgo cymer dicitur). Ez a sisakdísz pedig arany sólyom, kiterjesztett kék szárnyakkal, a szárnyakról lóhere (luthere) formájú arany levelek függnek; a sólyom uszra fölből egyenesen fölfelé álló zöld ág van, arany levelekkel. Az oklevél rajzban nem ábrázolja az adományozott czímet, hanem hozzá tesz egy figyelemre méltó záradékot, mely a xiv. századi czímerviselési jog természetéhez igen nevezetes tájékoztatást nyújt. Elrendeli ugyanis a király, hogy az ország nemesei közül senki se merjen a most leírt sisakdíszhez hasonlót sem arany, sem ezüst, sem bárminő más színben viselni, és senki se merje az adományosokat sisakdíszük viselésében háborgatni. Ha netalán tán a király elődjének valamelyike valakinek sisakdíszül sólymot adott volna, Károly király ezt az adományt visszavonja, semmissé teszi és mostantól fogva kívülök senkinek sínes joga, meg a sisakdísz egyes részeinek megváltoztatásával sem, sólymot vagy sólyomhoz hasonló madarat viselni sisakdíszül.*

Az első ismeretes czímeradomány tényén és a czímerviselési jog körülírásán kívül ez az oklevél még két szempontból nevezetes. A záradék ugyanis sejteti velünk, hogy magyar király legelőször nem 1326-ban adott sisakdíszül kitüntetésül valamely hívének, mert Károly király elődjének esetleges korábbi adományairól emlékezik meg. Másrészt pedig ebben az oklevélben fordul elő legelőször a *czimer* szó. Az oklevél meg is magyarázza, mit értettek e szó alatt; értették a cristát, a sisakdísz, a mit a francia fejlett heraldikai nyelv a *cimiere* szóval jelöl. A magyar *czimer*-nek tehát a francia *cimiere* az őse, és azzal eredetileg csak a czímer egy részét jelölték; az elnevezés csak később ment át a pajzsból, sisakból, ennek díszéből, takarójából és esetleges más kísérő alakokból álló teljes czímerre.

Egészen más természetű az a kitüntetés, a melyben Károly király egy évvel utóbb, 1327. okt. 23-án, *Donch* mestert, Zólyom vármegye főispánját részesíti. Miután kellőképp feldiesérte volna vitézségét, a király iránt tanúsított hűségét, megengedi neki, de csakis neki, utódainak nem, hogy valahányszor a király személyesen hadba száll, *Donch* mester aranyos czímet, czímeres jelvényeket, sisakdíszül és zászlót viselhet, és mindezt esillogó arannyal boríttathatja be; és ha netalán találkozna az országban oly vitéz, a ki hasonló arany vagy aranyozott czímet vagy czímeres jelvényeket viselne, *Donch* mesternek jogában áll ezeket tőle elvenni és az tartozik neki átadni. Ez a kitüntetés személyre szóló jog volt azzal a korlátozással, hogy ezt az aranyos fegyverzetet és czímeres jelvényeket

* Kihagyásokkal közli Fejér VIII. 3. 63.

Donch mester sem viselhette mindig, csakis akkor, ha a király személyesen hadba száll.* Vagyis más szavakkal, a ritka kitüntetés abban nyilvánult, hogy a király Donch mester ezímeres pajzsának vagy a ezímeralaknak és a sisakdísznek mázát a Bartolus de Saxoferrato tanítása szerint legelőkelőbb heraldikai mázra, aranyra változtatta át. Ugy tudjuk, hogy Donch mester és utódai az Anjouk ezímeréhez teljesen hasonló alakot, stilizált liliomokat viseltek ezímerükben. A személyes kitüntetés lényege abban áll, hogy az aranymáz adományozásával, mely minden valószínűség szerint a ezímeralakra és nem a mezőre vonatkozott, Donch mester ezímeres pajzsa a királyi ezímerhez vált teljesen hasonlóvá. Az oklevél egy szóval sem tesz említést arról, hogy e kitüntető jelvénynyel Donch utódai is élhetnek; és így ebből a ezímerészlet-adományból hiányzik a ezímernek egyik lényeges kelléke, az állandóság, mely azt követeli, hogy az adományozott vagy ősi jogon viselt jelvény változatlanul szálljon át a ezímer tulajdonosának utódaira is. Ez a nagy-érdekű oklevél, mely függő pecsétes, privilégiális formában van kiállítva, a Nemz. Múzeum levéltárának egyik becses darabja.

Ugyancsak a Nemz. Múzeum őrzi a harmadik ismeretes ezímeradományt, mely az első 1326. évi sisakdísz-adományhoz nagyon sokban hasonló. Néhány évvel fiatalabb amannál, 1332 február 14-éről van keltezve. Formájában és szövegében azonban teljesen eltér az eddigiektől. Nem függő pecséttel van ellátva, hanem olyannal, mely az oklevél hártájára van nyomva; tehát nem örök jogú. Ezzé csak akkor válik, ha azt a király függő pecsétes privilégiumával meg fogja erősíteni. Erre vonatkozólag az oklevél záradékában oly mondattal találkozunk, a minő a birtokadományokról szólókban szokott előfordulni: «Megigérjük, hogy ezt az oklevelet kiváltságlevelünkkel fogjuk megerősíteni, ha azt nekünk újból bemutatják.» Birtokadományoknál ez a mondat tudvalevőleg azt jelenti, hogy az adománynyal a király senkinek sem akarja jogát sérteni; a király jóhiszeműleg adja a birtokot; az adományos kötelessége gondoskodni arról, hogy annak tulajdonába őt az illetékes személyek ténylegesen bevezessék. Csakis ha e beiktatás ellenmondás nélkül megtörtént és bizonyossá lettek a felől, hogy az adománynyal senki jogán sérelem nem esett, miről az adományos az eredeti adománylevél és a beiktatási jelentés bemutatása mellett a királyi kancelláriát biztosítani tartozott, következett be az adománynak örök jogú, privilégiális megerősítése. Ilyesforma eljárásnak kellett az első ezímeradományoknál is történnie. A ezímer, különösen a sisakdísz, az illetőnek kizárólagos tulajdona lévén, másnak ugyanolyan viselnie nem volt szabad. Már most ha valaki ugyanolyan sisakdíszet kapott adományban, a minőt a király korábban már másnak adott: ez utóbbin jogsérelem történt és ez minden megengedett törvényes vagy szokásos eszközzel tiltakozhatott a későbbi adomány ellen.

Hogy ez a jogvédelem megtörténhessék, a címéradományt valamely nyilvános gyülekezetben, valószínűleg a vármegye közgyűlésén ki kellett hirdetni; itt azután kiki érvényesíthette jogát. Ha tiltakozás nem történt, bekövetkezhetett az örökjogú oklevél kiadása, miként ellenmondás nélkül lefolyt beiktatás után birtokadományoknál. Ezért olvassuk ezt a záradékot az 1332. évi sisakdísz-adománylevélben; és ezért maradt el az 1326. évi, mindjárt örökjogú formában kiadott oklevélnél, mert itt a király semmisnek nyilvánít már eleve minden korábbi adományt, melylyel valaki sólymot kapott volna sisakdíszul; tiltakozásnak tehát ebben az esetben helye nincs. Megtörtént-e a kihirdetés az 1332. évi esetben és bekövetkezett-e az adománynak kiváltságlevél formájában való kiállítása, adatok híjjában nem tudjuk.

Az 1332. évi sisakdísz-adomány a Némai Kolos-család őse, Kolos kir. apród részére szól. A rövid oklevél elmondja, hogy a királyi szolgálatban, a hadseregben, tornákon és fegyveres gyakorlatokban a király híveit saját ezímeres jelvényeikkel szokás egymástól megkülönböztetni. Ily ezímert pedig nem lehet másról kapni, csakis a királytól. Ezért mindazon hű szolgálatok fejében, melyeket udvari apródja Kolos tett attól az időtől kezdve, hogy Károly király leszármazás jogán Magyarország trónjára lépett, Kolosnak és utódainak sisakdíszul, a minek *cimér* a neve, egy keskeny formájú alakot ad (formam angustarii) azzal, hogy az országban senkinek sines joga ehhez hasonló alakot viselni sisakdíszul. A sisakdísz formáját, alakját, színét, melyet az 1326. évi adomány oly részletesen körülír, nem tudjuk; a kevésszavú oklevél csak annyit sejtet, hogy az valami szűk, keskeny, talán edényformájú alak lehetett.* Ebben az oklevélben nyilvánul minálunk legelőször a felfogás, melyet azután későbbi ezímeres leveleink annyiszor ismételnek, hogy ezímert csak az uralkodó adhat; így tehát ez időtől kezdve ezímeres emlékeink két csoportra oszlanak: az ősi jogon viselt és az uralkodói kegyből nyert ezímerekre. Mint látni fogjuk, ez utóbbit igen gyakran többre becsülték az előbbinél.

Károly király idejéből e három címéradomány emléke jutott korunkra. Egyik sem emlékezik meg a pajzson látható ezímeralakról. Hosszú, több évtizedes szünet után, melyben címéradománynak semmi nyoma, Nagy Lajos király 1369. évi oklevele folytatja a sort, mely már pajzsbeli ezímerről szól; tudomásunk szerint ez egyszersmind a legrégebbi ezímeres levél, melyet város, tehát jogi személy kapott.

A kassai polgárok ugyanis 1369-ben azzal a kérelemmel járultak a királyhoz, hogy a városnak adjon új ezímert. A király teljesíti a kérelmet és a városi titkos peeséten és a zászlón oly ezímer használatát engedi meg, mely a királyi ezímer egyes részeit mutatja. E ezímer a következő: kék pajzsfobon három lilium, ez alatt váltakozva négy vörös és ugyanannyi fehér esik, vagyis hatszer vörössel és teliér-

* Turul 1887. 156

rel vágott mező. A pajzsfő az Anjou-ház családi czímerét mutatja, az alatta levő mező a magyar országos czímert. Fontos ez utóbbi adat Magyarország czímere egyik alkotó részének, a vágásoknak, színeire és számára nézve; mert ez a leg-régibb, kétségtelen hitelű hazai forrás, a mely világosan mondja, hogy a vágások száma hét és hogy az osztás vörös színnel kezdődik. Az 1369 május 7-én kelt czímeres levelet a legegyszerűbb királyi pátens levél formájában adták ki, melynek végén, ép úgy mint Károly király az 1332. évi adományban, a király igéri, hogy azt a kassai polgárok részére kiváltságlevéllel fogja megerősíteni, mihelyt ez első adománylevelet neki újból felmutatják.*

Nagy Lajosnak még egy czímeradományáról történik — sajnos — nem teljesen megbízható említés. Szirmay Antal Szatmár vármegye ismertetésében mondja, hogy a király 1380-ban Zekell Péter mosony-óvári kereskedőt megnemesítette és neki czímerül kereskedői vasmaeskát adott. Ezt az adatot azonban semmi bizonyíték sem támogatja. Ha való Szirmay adata, ez volna az első czímeradomány, mely nemesítéssel járt és az első pajzsbeli új czímer, melyet magánegyén kapott. Azonban Szirmay idézeteiből megtanultuk, hogy más adatok által nem támogatott oklevél-kivonatai óvatossággal használandók.**

A legelső teljes czímeradomány Zsigmond királytól, attól a királyunktól való, a kivel megindul czímeres leveleink hosszú sorozata. Ez az adományozott új czímer, melyet különben már nemesi renden lévő egyének kapnak, pajzsból, sisakdíszből és természetszerűleg — bár az oklevél szövege külön nem említi — sisaktakaróból áll. Külső kiállítás tekintetében teljesen hasonlít az eddig kiadott czímeres levelekhez, mit annak mellékelt képe is mutat; az adományozott czímer ezen sincs kifestve, a leírás pedig oly zavaros, hogy — mint látni fogjuk — a czímer hű képét bajos elképzelni. A nem kiváltságlevél formájában kiadott oklevél záradékában ugyanazt olvassuk, a mit az 1332. évi sisakdísz-adományban és az 1369. évi czímeres levélben, hogy t. i. a király ezt az oklevelet, ha szükségesnek mutatkozik, privilégium formájában, vagyis örökjoggal fogja kiállíttatni, ha azt neki ismét bemutatják; tehát az adomány közhírré tétele után.

A Magyar Nemz. Múzeum levéltárában őrzött eredeti hártya oklevél 1398 október 16-ikán kelt. A fő czímerverszerző *Csentevölgyi* Demeter, Pálnak fia, kalocsai prépost és udvari káplán. Az ő érdemeiért személyén kívül rokonai, sőt barátai is nemesi czímert kapnak jutalmúl, hogy azt Magyarország többi nemesiének példájára maguk és utódaik viselhessék. A rokonok: *Csentevölgyi* Miklós, a prépost testvére; továbbá unokatestvérei: *Szentlőrinczi* Mihály fia János,

Tutkó. Kassa városának tört. évkönyve 220. A pajzsfő színét a szöveg «linea flavi coloris»-nak mondja; hogy ezalatt a heraldikai kék szín értendő, világos az alább említendő 1398. és 1401. évi czímeradományok e szinonimáiból: «flaveum seu lazuro colore depictum», «flavum seu lazulinum».

* Szirmay után Fejér Cod. dipl. IX. 5. 400.

Lőrincz fia Máté, György fiai Mihály és Gergely, és Mihály deák, egyéb rokonai: *Dobri* György és András; barátjai pedig, a kik részesek a czímeradományban: *Babócsai* Gergely pesti plébános és udvari káplán és ennek két testvére: Tamás és András. A czímert a szöveg bár részletesen, de igen zavarosan írja le; e szerint az következőkép volna elképzelandő: a pajzs szöke, sárga vagy kék színű (*flaveum seu lazuro colore depictum*); ebben egy szürke színű farkasfej van. A fejbe hátulról fekete nyíl fűrődik, mely a szájon jön ki; a nyílvevő vasa véres. Látható két fekete fül (a fejen-e, nincs világosan megmondva), melyek úgy vannak elhelyezve, mintha egy kakasnak esőrét vagy száját alkotnák; a fülek közt

A Csentevölgyi-czímer
Csergheő Géza szerint.

A Csentevölgyi-czímer
Csoma József szerint.

kis fehér kereszt látszik oly módon, mintha a kakas esőréből jönne ki. A fejen a torok helyén vörös jegy van, mely olyan, mintha egy kakas taréja volna. «Ez a fej oldalt fordítva, a fülek, a taréj és elhelyezésük által olyanforma, mintha egy kakas feje volna.» A sisak fölött hasonló alak látható.* Tessék már most heraldikai latin nyelvünk gyarlósága miatt ily tökéletlen módon leírt czímert jól megrajzolni. Két kiváló heraldikusunk, Csergheő Géza és Csoma József, egy ugyanazon leírás után egészen másképp szerkesztette meg a kapott czímert, úgy hogy a két szerkezetben csak egyetlen egy alkotó rész egyezik: a pajzsnek kék színe.

Az utolsó czímeradomány, mely még a XIV. század modorában, festett czímerkép nélkül került ki a király kancelláriájából, minden valószínűség szerint az, a melyet a Semsey család 1401 április 24-én kapott Zsigmond királytól. Az oklevél

* Fejér Cod. dipl. X. 8., 439.

eredetijét nem ismerjük; újabb idoben azt heraldikus nem látta Szöveget későbbi másolatokból és kiadásokból tudjuk; de ez a szöveg semmikép sem sejteti velünk, hogy az oklevelen az adományozott ezimer képe le volt e festve vagy sem; mines semmi hivatkozás a festő ügyes kezére, a mi pedig festett ezimeres levelelben mindig megvan; sőt az adott ezimer pontos leírása sejteti, hogy ennél az oklevélnél ép úgy nem volt meg a címerekép, mint a xiv. századi ezimerleveleknél.¹

Első ezimeradományaink mind igazolják Werboczy Tripartitumának azt a mondatát, hogy a ezimer a magyar nemességnek nem lényeges kelleke, de ha van, annak előnyére, diszére szolgál. A xiv. századi sisakdísz és ezimeradományok, az egy Zekell-fele megbízhatatlan adat kivételével, mind nemesi állapotban levők részére szólnak. A Semsey-csalad példája is e mellett bizonyít. Semsey László királyi főpohárnokmester volt, a szerencsétlen nikapolyi utkozetben a király szemeláttára szenvedett hősi halált; az ő érdemeiért kap testvére János és ivadéka, minden nemesi jogon és ezímen felül, melyekkel bőven ekeskednek új ezimert, mely a következő: fehérrel és kékkel vágott pajzsban vörös ágaskodó szarvas, melynek jobb aganesa szöke vagyis kék (flavum seu lazulinum); az aganesok közt aranykereszt; sisakdísz: az aranykoronából kinövő pajzsalak. A ezimer leírása egész világos, ennél nem nélkülözzük úgy a rajzot, mint a Csentevölgyi-ezimernél.

A kezdődő xv. század egyszerre változást hoz a ezimeres levelek kiállításába. Bizonyára a Csentevölgyi ezimeréhez hasonló leírások tökéletlen volta készítette az uralkodók kanczelláriáját arra, hogy az adományozott ezimert ne csak leírják, hanem rajzban, színekben, szemlélhető módon állítsák oda a kitüntetett elé. Szokássá lett, hogy a ezimeres levelekre kifestik az adományozott ezimer képét; sőt elhagyják a leírást is, mely úgyis tökéletlen, hanem egyszerűen hivatkoznak a képre, «a hogy azt a festő ügyes kezével az oklevél élére rajzolt ezimer mutatja» vagy «a hogy az a festményen látható». A legelső ily festett ezimerek a xiv. század végén merülnek föl s alig pár évre reá, 1405-ben, Magyarország is követi a példát.

A magyarországi rendes gyakorlat az, hogy az adott ezimer az oklevél kezdetére van festve. E mellett, kivált Zsigmond király idejében, elég sűrűn találkozunk a német birodalmi gyakorlattal is, első sorban oly birodalmi ezimeres leveleknél, melyek magyar honosok számára szólnak, hogy a ezimer az oklevél közepén, a szöveggözben van lefestve.² Későbbi idöben is, a xvi–xvii. században, mikor divatba jött terjedelmesebb ezimeres leveleket nem a rendes oklevél-formában, egy

¹ Fejer Cod. dipl. X. 4. 97.

² Az első magán-ezimeradományozásokról l. egyébként Csoma József érdekes közleményét, Turul 1899. 1.

Illyen például Venczel 1392. febr. 14-én költ birodalmi magyaros levele a Stafflói Császarnak pestváriak számára. Sybel-Sickel, Kaiserurkunden in Abbildungen. Lief. VI. Tafel 22.

Illyen pl. a magyarországiak közt Chapt. Armas. 148. av. példány. Turul 1885. 114. az birodalmiak közt az 1434. évi Basznai-ezimer. Turul 1897. 91. Ellenben, a birodalmi gyakorlatnál eltérőleg az állítván élén áll a többi közt a Somkerekai Erdélyi-család birodalmi címere (l. a III. táblán).

hártyalapon, hanem könyvalakban, több levelen kiállítani, különbség van a magyarországi és a római szent birodalmi gyakorlat közt, még a Habsburg-házi uralkodók idejében is. A magyarországi gyakorlat a hártafüzet első levelére festeti a czímert, a németországi a füzet közepére, a 3—4-ik lapra, a szöveg terjedelme szerint.

Czímeres leveleink nyelve a legújabb időkig kivétel nélkül latin. Ebben a tekintetben eltérnek a német- és franciaországi gyakorlattól, hol a nemzeti nyelv már a XIV. század második fele óta czímeres levelekben is uralkodó. Kétségtelenül egyik oka ez is annak, hogy a magyar czímertan nyelve szakkifejezésekben oly szegény és hogy az úgynevezett blason-nyelvünk oly fejletlen. Czímeres leveleinket azóta, hogy rajtuk van a czímer festett képe, kivétel nélkül függő pecsétalakban, tehát végleges formában állították ki; csak hogy a pecsét a középkorban nem a kettős felségpecsét, hanem legtöbbször az úgynevezett közép- vagy titkospecsét, melynek csak egyik oldalán van kinyomott pecsétkép. Sajátságos, hogy czímeres leveleinket a középkorban nem iktatták be a királyi könyvekbe; egyiknek eredetijén sines meg az a jellemző jegy, mely a megtörtént beiktatás mellett bizonyítana. Eltérő ettől a Habsburg-ház alatt divó gyakorlat, a mikor a királyi könyvek tartalmát igen tekintélyes részben ép a czímeradományok szövege alkotja.

Középkori czímeres leveleink, a hol a czímer képe ki van festve, az adományozott czímert az oklevél szövegében csak igen ritkán írják le, hanem utalnak a látható festett képre. Megtörténik, hogy a szövegbeli leírás és a czímerkép nem egyezik meg teljesen, mutatva ezzel azt, hogy a czímerfestő munkája, melyet talán sokszor a kancellárián kívül végzett, nem állott oly szigorú kancelláriai ellenőrzés alatt, mint az oklevél szövege. Ily esetekben a heraldikus és a diplomatikus felfogása némileg különböző. A heraldikus a látható képnek, a diplomatikus — talán jogosabban — a nagyobb ellenőrzés alatt készült leírásnak fog elsőséget adni. Ott azonban megáll a heraldikusnak is, a diplomatikusnak is az esze, a hol az adományozott czímer leírva sines és valami okból a festés is elmaradt. Pedig erre is van a középkorból példa. A Bossányi-család egyik őse 1415-ben birodalmi czímert kap Zsigmond királytól. A szöveg csak annyit mond, hogy az uralkodó a régi esaládi czímert erősíti meg s a nemességet kiterjeszti a birodalom területére is. A kifestendő czímer helye azonban az oklevél közepén betöltetlen maradt.* Kétszeresen sajnálhatjuk ez esetet, mert a Bossányi-család a Divék-nemzetség sarjadéka, mely ősi czímeréhez, a fa alatt lépő medvéhez, hiven ragaszkodott. Ebből a czímerből megtudtuk volna az ősi nemzetségi czímer régi ábrázolását, megtudtuk volna színeit, s ez a forrásunk csaknem egy évtizeddel volna régibb, mint az 1424. évi pecsét, mely a Divék-nemzetség czímerének legrégibb formáját mutatja.**

Maguk a festett czímerek is néha oly kopott, oly megviselt állapotban jutottak

* Eredetije a M. Nemz. Múzeum levéltárában.

** Turul 1887. 112.

korunkra, hogy a bennök látható ábrázolás mivoltát pontosan megállapítani nem tudjuk. Ilyen kopás van például a *Kossuth*-esaládnak Mátyás királytól 1479-ben kapott, különben egészen jól fentartott ezímerében is (l. a xxii. táblán). A pajzs második felében lévő aranyos ezímeralakot egyik heraldikus kagylónak, a másik egy régi leírás után kalapnak nézi. A kép után, melyhez leírás nem járul, valóban bajos eldönteni, melyik a kettő közül. A ezímerképeknek e kopása szükségessé teszi, hogy azokat némileg rekonstruáljuk, hogy visszaállítsuk a körvonalokat, a heraldikai színeket. Célünk e régi ezímeres emlékeket oly állapotban, az eredetihíven követve, bemutatni, a hogy azok a ezímerfestő esetje alól kikerültek. Ezért bemutatandó képeink lehetőleg ép formában igyekeznek az idők viszontagságai által nagyon is megviselt ezímerképeket feltüntetni.

Első festett ezímeres levelünk, mint mondók, Zsigmond királytól való. Kelte 1405. április 15-ike; a legünnepélyesebb formában van tartva; a királyi cím teljes, végén a királyi privilegiumoknak megfelelő záradékkal, az országnagyok felsorolásával; peesétje a függő kettős felségpeesét. Ez még nem az a külső forma, a melyben minálunk a ezímeradomány meghonosodott. A festett ezímer képe az oklevél közepén, a szöveg közt van, mint a birodalmi ezímeradományoknál. Szól egy rövid idővel azelőtt megnemesített család, Tétényi Péter budai alvárnagy, Tétényi András és rokonaik, a Haraszthiak, a kapivári Kapyak ősei részére, kiknek a Magyar Nemzeti Múzeumban őrzött levéltára tartotta fön a nagybeesű emléket.

Kapronezai András budai polgár, testvére Gergely, nőtestvérüknek fia Péter és rokonaik, Tétény pestmegyei birtok adományozása következtében 1405. márcz. 8-án kelt nemesítő levéllel emelkedtek magyar nemesi rangra. Az adomány által nevök is Kapronezaiból Tétényire változott. A nemességnek kihirdetése nagyobb nehézséggel nem járhatott, mert a király pátens formában kiadott oklevelét még ugyanazon napon, márcz. 8-án, kiváltságlevél alakjában örökjoggal is megerősíti.* A nemesítéstől függetlenül, már nemes emberek számára szól az öt hétre reá kiadott ezímerlevél, első festett armálisunk.

A ezímeres levél szövege már teljesen azt a felfogást tükrözi vissza, a melyvel középkori armálisainkban Zsigmond király alatt annyiszor találkozunk: „A törvényes jogú nemesség ép úgy a királyi trón fényéből ered, mint a naphól a sugarak; és mindén nemesi jelvény forrása a királyi felség, úgy hogy mástól ilyesmi nem eredhet, csakis a királyi tróntól. Ezért méltányolva a kitüntetetteknek érdemeit (következik gyakran igen bő részletezés), ámbár nagyobb jutalomra volnának érdemesek, mégis szolgálataik némi viszonzásául, nekik és törvényes utódaiknak ezt a ezímet (a melyet a szöveg ritkán ír le, csak hivatkozik a festett képre) adjuk, hogy ezzel háborús és békés időkben, csatákban, tornákban, vitézi játékokban

* Az eredeti oklevelek a családi levéltárban, a Nemz. Múzeumban.

(pecsétes gyűrűkön, sátrakon, kárpitokon stb.) élhessenek és azt használhassák; és örvendjenek ők is, maradékaik is a királyi kegy illetén nyilvánulásán, és annál buzgóbb lélekkel és erősebb vágygyal törekedjenek a király szolgálatában, mennél jobban látják magukat királyi kegyelemmel elárasztva.» Ez a formula középkori armálisaink legtöbbszörében, több-kevesebb változtatással visszatér.

Első festett címerekünk képe szerencsés és hibátlan címerrajznak nem mondható. A részletes leírás nem felel meg teljesen a képnek; ha a szerint rajzolnók meg azt, nem oly címet kapnánk, a minő a szöveg közepére festve látható. A rajz szerint a címerek jobbra dőlt pajzs, mely arannyal és feketével balharánt van vágva; a felső mezőben álló természetes daru felemelt jobb lábában követ tart; az alsóban arany balharánt pólya. Sisakdísz: fekete-arany tekercesen kiemelkedő daru-nyak. Takaró: fekete-arany. A leírás szerint az alsó mezőben két fekete balharánt pólya van; a takaró pedig egy színű: fekete. Az eléggé összetett címerek kivétel tekintetében sem a legszebb heraldikai alkotás. A pajzs túlságosan dült; a benne látható daru helyzete hibás; mert ha a pajzsot felállítva képzeljük, a daru hátra dől. A sisak a pajzshoz arányítva túlságosan nagy s azt nem a dült pajzs felső peremére, hanem felső sarkára kellett volna illeszteni; a sisakdíszként alkalmazott daru-nyak aránytalanul nagy. Mindezen heraldikai hibák dacára azonban a legelső, Budán festett címerek levél egyike legbecsesebb emlékeinknek.*

Az 1405. évi címerek levélre néhány évvel utóbb, 1409 febr. 24-iki kelettel, a második következik, a Mecsincsei Garázda- és Horogszegi Szilágyi-családoké. Ennek kiállítása már közeledik a magyarországi címerek levelek berendezéséhez. A címerek az oklevél élére van festve; egyéb tekintetben azonban még az 1405-ikinek nyomdokait követi. A szövegben leírja a címet, királyi privilégium formájában van tartva, végén az országnagyok felsorolva és kettős felségpecséttel megerősítve. Ez még nem a végleg megállapodott magyar forma. Milyen lehet az az 1411. évi címerek levél, melyről Bárczay Oszkár Heraldikájában megemlékezik, s a mely Hideghegyi Jakab számára szól, az eredetét nem ismervén, adatok híjjában nem tudjuk.**

A konstanci zsinat idejéig, 1414-ig, csak ennyi festett armálisról van tudomásunk. Ekkor azonban Eresztvényi Ferencz címerekével megindul a tömeges adományozás, mely kivált Zsigmond király idejében feltűnő sok. Világosan mutatja ez azt, hogy a címerek adományozásának szüksége különösen akkor merült föl nagyobb mértékben, mikor az addig nagyrészt címerek nélkül szűkölködő magyar nemesség az éveken át külföldön tartózkodó király kíséretében vagy követségek révén közelebbi érintkezésbe lépett a nyugatnak címerekben gazdag nemességével. Azt hisszük, nem csalódunk, ha a mohácsi vészig terjedő időből reánk jutott címerek adományok számát kétszázra tesszük; ebből a mennyiségből közel nyolcvan

* Közli a címerek színes rajzával együtt br. Nyáry Albert, A Heraldika vezérfonala 229. Bárczay i. m. 442.

Zsigmond király korára esik. Sokkal ritkábbak az Albert, I. Ulászló, Hunyadi János kormányzó, és elég ritkák V. László és Mátyás királyok ezímeradományai; míg középkorunk utolsó két királya, II. Ulászló és II. Lajos, elég szép számmal képviselvek a sorozatban. Legutolsó középkori armálisunk kétségtelenül a Vásárhelyi Gergely tordai sókamara-tiszt részére szóló, mely 1526 június végén, alig két hónappal a mohácsi vész előtt kelt. Ezt a nagyváradi Ipolyi-múzeum őrzi.

A hogy a tömeges ezímeradomány 1414 után megindul, megállapodik a ezímeres levelek magyar formája. Az armálisok túlnyomó nagy része általánosságban köztudomásúl adja az oklevélben foglaltakat; s csak igen essekély, kivált Zsigmond király uralkodása első felében, az olyanoknak száma, melyeket a király epistola, levél formájában intéz a kitüntetethez.* Túlnyomó nagy részök már nemesi állapotban lévőknek szól; kevés az az armális, hol a ezímeradomány egyúttal nemesítéssel is jár (pl. a XIII. és XXIII. sz. szövegben). Az oklevél szövege a ezímet ritkább esetekben írja le, hanem utal az oklevél élén (in principio presentium litterarum) látható képre. A kép igen ritka esetekben áll, a római sz. birodalmi ezímeres levelek mintájára, a szöveg közepén. Az oklevél eszemenete legtöbbször olyan, a minőt az 1405. éviben olvastunk. A formát tekintve, az oklevél középhelyet foglal el az ünnepélyes kiváltságlevél és az egyszerű nyílt levél, a pátens között. Független van ugyan megerősítve, ez azonban nem az ünnepélyes kettős felségpecsét, hanem legtöbbször a közép vagy titkos pecsét. A király nem használja teljes nagy ezímet, hanem az úgynevezett középezímet. Az oklevél végén nincs meg az egykorú egyházi és világi országnagyok névsora. A forma sajátosságait különben bőven megvilágítják a közlendő oklevél-szövegek.

Ezekből a nagyérdékű heraldikai emlékekből, melyek a hazai festőművészetnek is ereklyéi, mutatunk be e füzetben huszonöt darabot. Képvisele vannak e sorozatban történelmi nevű és főúri esaládaink, képvisele van a köznemesség, nem kevésbbé tanulságos ezímerekkel.

Legelső darabunk 1409-ből való, és mint említettük, a hírneves *Gurázdla*-nemzetiségnek szól (l. az I. táblán). Tudvalevőleg ebből a nemzetségből erednek a Horogszegi Szilágyiak, Mátyás király anyjának esaládja, Csezmiezei János, költői nevén Janus Pannonius, és a gróf Telekiek, kik mind híven megmaradtak az 1409-ben nyert közös esaládi ezímer, a lángokból kiemelkedő és fát tartó vadkeeske mellett. A ezímer különben arányainál és ábrázolásánál fogva kiváló heraldikai alkotás.

1417-ben nyerte ezímerét a *Szirmay*-esalád, mely szokatlan ábrázolásával, a koszorút tartó rákkal lep meg (l. a VI. táblán). E ezímeralak kétségtelenül összefüggésben van a esaládi hagyomány Rák vitézével, ki a mongolok keze által a

L. például alább a XVI. sz. szövegben. Birodalmi ezímeres levelekben az ily megszólítás gyakori, pl. a III. számúban. Zsigmond király későbbi armálisában és a középkor vége felé ilyesmí nálunk is sűrűn fordul elő, pl. a XVIII., XIX., XX., XXI., XXII., XXIII. és XXV. sz. oklevélben.

muhi pusztán vértett el. Vagy a családi hagyomány teremtette meg a címert, vagy a címer a családi hagyományt.

Ebben az időben nyernek címert a gr. Károlyiakkal egy nemzetségből, a Kaplon-genusból eredő *Nagymihályiak*, kiknek utódai a gr. Sztárayak. 1418-ban bővített címert kapnak Zsigmond királytól; a régi családi címer, a nyitott kapu és fölötte a két szarka, minővel egyes családtagok már a címeradományt megelőző időben élnek, aranykoronával bővül, melyen az egész ábrázolás nyugszik (l. a IX. táblán).

Az 1418. év különösen gazdag címeradományokban. Ebből az évből való a *Vay*-család legrégebbi címere, nyíllal átlőtt szarvas (l. a VIII. táblán). A címerkép arról nevezetes, hogy a festő az aranytól élesen megkülönbözteti a sárga színt, a mely pedig a heraldikában az aranyat pótolja. Tudvalévő, hogy a sárga, szigorú heraldikai felfogás szerint, nem tartozik a címertani színek közé; bár régi magyar címerekben több példáját látjuk annak, hogy a sárgát az arany mellett külön színnek vették. Csoma József kiváló heraldikusunk szerint itt nem annak tekintendő, hanem természetes színnek, a melylyel a festő a szarvas természetes színét igyekezett visszadni. Sárga pajzsmező fordul elő különben *Berényi Kakas János*-nak, a *Berényi* grófok őséneke, 1431. évi címerében is (l. a XIV. táblán).

Érdekes ábrázolást mutat *Keresztúri és Dansai Csese László*-nak, a *Wesselényiek* őséneke, 1418. évi címere (l. a X. táblán). A pajzsban három stilizált láncszempár; a sisakdísz pedig az állatvilág három országából, kutyából, halból és madártollból összetett csudaállat. A családi címer további fejlődésében elmarad a pajzsbeli láncszem és a sisakdísz válik pajzsalakká. A XVI. században a címer kutyafejű hal, a madártollból sisakdísz lesz; a XVII. században a kutya feje oroszlány fejévé változik, mely lábában rózságot tart; a XVIII. században az oroszlányból szíren lesz; s így három század leforgása alatt a kutya nővé változott át. Érdekes példája annak, hogy a címeralakok a használatban hogyan módosulnak és hogy mily nehéz — ha elegendő emlék nem áll rendelkezésre — a címert tiszta formáira visszavezetni.

A Budavára visszavételekor történelmi hírnévre jutott *Petneházy*-család ősei a középkor folyamán két ízben is kapnak címert. Egyszer Zsigmond királytól 1417-ben nyernek valóban harcziás jellegű, és címertani energiával festett képet címerül, melynek alakját, a nyilazó oroszlányt, maga a fő címerszerző, *Petneházy Márton* kérte magának adatni (l. a VII. táblán). Néhány évtizedre reá, 1462-ben, *Mátyás* király is ad címert a családnak, még pedig ugyanannak az ágának, a melyikből *Petneházy Dávid*, a budai hős, egyenesen leszármazott. A címer, mely kék mezőben fehér egyszarvút ábrázol, a Zsigmond-féléhez semmiben sem hasonlít. Nem is teljes; hiányzik a sisak, a sisakdísz, a takaró; mint miniature azonban egyike legszébb címerfestéseinknek; különös gonddal van megfestve a címertartó angyal.

A Budán készült ezímer hazai miniature-festészetünk becses emléke (l. a xx. táblán). A Petneházy-esaládnak azonban, úgy látszik, a Mátyás királytól kapott ezímer nem volt ízlése szerint való; nincs is annak nyoma, hogy a király azt 1464-ben történt megkoronáztatása után megerősítette volna; már pedig tudjuk, hogy e nélkül korábbi adományai érvényüket veszítettek. A család ezentúl is, a budai hössel egyetemben, ragaszkodik a Zsigmond királytól kapott ezímerhez, melynek képe a családtagok vitézi voltának jobban megfelelt.

Némely család és jogi személy a középkor folyamán többször részesül különböző vagy egy ugyanazon uralkodótól ezímeradományban; így a többi közt a *Bakócz*-es család, melyből tudvalevőleg az Erdődyek váltak ki és leányágon belőlük erednek a Pálffyak; mind ezek átvették és viselik ma is a Bakóczok ezímerét. Az első ezímert Bakócz Bálint titeli prépost szerezte meg családjának Mátyás királytól 1459-ben. A ezímer késői esüesíves ízlésű; a szarvas és a kerék, a melyből az állat kinő, ezímertanilag jól van stilizálva; a ezímer körül egy szalagon a ezímertanító neve olvasható (l. a xix. táblán). A másik ezímer szerzője Bakócz Tamás, ekkor győri püspök, a későbbi hatalmas esztergomi érsek és bibornok, a család nagyságának és gazdagságának megalapítója. Az 1489-ben nyert új ezímer képe lényegében azonos az előbbivel, de már a magyar heraldikában korán nyilvánuló naturalisztikus felfogással. Az előbb stilizált szarvas és kerék itt természetesebb formát és színt ölt; a sisakdísz eltörpül; a takaró ornamentális díszítéssé válik (l. a xxiv. táblán). Szóval e ezímer egyike hazánkban a legelsőknek, melyeknél az Olaszországból kiinduló renaissance teljes hatását érezzük.

Főiri és előkelő történelmi szerepet vitt családok ezímerei után látni fogunk egy sorozatot a köznemesség köréből. Tapasztalni fogjuk, hogy e ezímerekben is tanulságos kulturtörténeti anyag rejlik, mert a ezímertanítók foglalkozásukra, mesterségökre emlékeztető ábrázolásokat kértek ezímerül. E ezímerek legtöbbjének is van jelentése, van értelme; s a művelődéstörténet kutatója sokat olvashat ki belőlük.

Igy a *Közzeji* és *Komjáthy*-es családoknak 1415-ben kapott ezímere, mely kardot és búzakévét tartó két kart ábrázol, világosan megmondja, hogy a család harezban karddal védte hazáját, békében pedig az ekeszarvát fogta (l. a iv. táblán). Földmívelő foglalkozásra vall *Hradnai Holy Pal* 1488. évi ezímerében a búzakéve, melyet egy kakással egyetemben akkor kap Mátyás királytól ezímerül, mikor egyúttal nem nemesi állapotából nemessé lesz (l. a xxiii. táblán). Vadászat köréből van véve a *Vesterházi*- (Mesterházi-) család 1436. évi ezímerének főalakja, a fajdkakas (l. a xvi. táblán).

Eresztöenyi Ferencz Zsigmond királynak külön udvari szakácsa volt, kit külföldi útjaira is magával vitt. Az udvari szakács 1414-ben Speyerben ezímert kért urától. Meg is kapta a kért ezímeralakot, mely ezímertanilag stilizált láng fölött sülö, babérlombbal feldíszített esukát ábrázol (l. a II. táblán). A szakács tehát

mestersége köréből kérte és kapta czímerét. Mellesleg felemlítjük, hogy Zsigmond király a pozsonyi városi számadások adatai szerint igen szerette a halat, s így e czímerrel kedves ételének készítőjét tüntette ki.

Ha az udvari szakácsot nemesi czímer jutalmazta művészetéért: az udvari borbély, *Zágrábi Dabi Mihály* sem maradhatott hátra. Ő is követte királyát külföldi útjaiban s úgy látszik, gondosan ápolta ura királya testi épségét. Nemességét és nemesi czímerét kétségtelenül egy sikerült fog-operációnak köszönheti, mert 1430-ban Pozsonyban kelt czímeres levele főczímerképül fogat mutat, fölfelé irányuló gyökerével. Ezt a czímerképet a festő háromszorosan alkalmazza a különben is igen ügyesen konstruált czímerben (l. a XIII. táblán).

Művelődéstörténeti szempontból igen értékesek azok a czímerek, melyek a czímerverszerő portrait-szerű hű képét mutatják, vagy életökből egy-egy epizódot, valamely vadászati vagy csatajelenetet ábrázolnak. Becsessé teszi ezeket különösen az, hogy az alakokat egykorú, bár nem mindig nemzeti öltöndarabokban, korhű pánczélban és megfelelő fegyverzetrel mutatják be. Heraldikai szempontból lehet ugyan e jelenetes és jelentéses czímerek ellen, melyekben a magyar czímer-tan különösen gazdag, lényeges kifogást tenni; de viselettörténeti szempontból e czímerekben első rangú kútforrást bírunk.

Igy például öltözet szempontjából nem érdektelen a *Bárczay*-család 1421. évi czímere (l. a XI. táblán). A félkarú ifjunak, kinek másik karját szarvas-aganacs pótolja, különösen jellemző a sapkája, melyet elül négy gomb diszít. Nem mondjuk, hogy a sapka és a felső ruha a nemzeti formát mutatja, mert tudjuk, hogy az ily öltöndarabok, minőket mindenütt viseltek, minálunk is eléggé elterjedtek.

A pánczél felső részét, a sisakot, a kardot és a korhű pajzsot látjuk *Berekszői Péternek* 1448. évi czímerében (l. a XVII. táblán). A pajzsban látható vitéz kétségtelenül magát a czímerverszerőt tünteti föl hadi öltözetében s a nyakába fúródó nyíl a Frigyes római király ellen viselt harcban szerzett sebének emléke. A kiemelkedő török a sisakdíszben a czímer szerzőjének a szerencsétlen várnai csatában tanúsított vitézségét hirdeti és talán éppen Murat szultánt akarja feltüntetni, kit a czímeres levél névszerint fel is említ. Az armálist különösen becsessé teszi az a körülmény, hogy azt Hunyadi János kormányzó adja ki, a kitől vajmi kevés czímeres levelünk van.

A török ellen viselt harezok bő anyagot adtak hazai czímereinknek. Ily hadi jelenetet örökít meg a *Dombay*-családnak II. Ulászlótól 1506-ban kapott czímere (l. a XXV. táblán). Mint costume-kép gondos kivitelével, hű rajzával, mint festmény arcképszerúségével első rangú érdeklődésre tarthat e czímer számot; mint czímer azonban nem tartozik a legsikerültebbek közé. A sisaknak sokszínű, ornamentális modorban kezelt takarója ép úgy blasonálhatatlan, mint például a Bakócz család második czímeréé.

Az ily színgazdag képek, melyek mint festmények is számot tevék, fogalmat adnak arról, hogy a heraldika nálunk is elegendő termékeny talajra akadt. Czímerképek tekintetében változatos; a fejlődés a heraldikai stilizálásból a természetes ábrázolás felé történik; az eleintén csak megkülönböztetés czéljából felvett czímerkép, melynek értelmét, jelentését nem tudjuk, utóbb beszédessé lesz, epizódokat mesél, a czímerszerző személyével függ össze, jelképevé válik.

A hazai czímertani felfogást nemesak azok a czímeres levelek tükrözik vissza, melyek az országban keltek, hanem magyar heraldikai érzék termékeinek tekintendők azok a czímeresek is, melyeket királyaink külföldi tartózkodásaik alatt, esetleg külföldi czímerfestők által festett armálisokkal adományoztak. Ilyesmi különösen Zsigmond király alatt fordul igen gyakran elő; sőt az ő idejében ritkaságszámba megy az, ha egy czímeres levelet magyarországi helyen adnak ki. Az illető, a ki nemesi czímert kap, legtöbbször maga kéri annak alakját s így magyar ízlést, magyar felfogást mutat a czímeres levél, bármily távol adták is azt ki a hazától. Magyar heraldikai érzék teremtette meg azokat a czímereseket is, melyeket külföldi uralkodók adnak magyarok számára, mert a külföldi fejedelem vagy az illetőnek régi családi czímerét erősíti meg, illetőleg annak érvényét kiterjeszti a maga országára is, vagy olyan czímert ad, a minőt az illető magyar kér magának.

Középkorunkban van arra néhány példa, hogy merőben idegen, távoli ország uralkodója részesít czímeradományban magyar alattvalót; olyanféle kiténtetés volt ez, mint mai napság a külföldi rendjelek adományozása. Mikor Zsigmond király 1415-ben Spanyolországban, Perpignanban megfordult, hogy az aragón királylyal találkozzék, I. Ferdinánd spanyol király czímeradományyal tünteti ki a magyar király kíséretének tagjait, a *Hettyey-* és *Bábeli*-esaládok őseit. A spanyol czímeres levél ma is megvan a Hettyey-esalád tulajdonában.¹ Az adományozott czímer, mely a spanyol czímerfestészetnek nem valami remeke, magyar czímerképet ábrázol; mert szakasztott ilyen czímert ad, más színekben ugyan, de sokkal jobb kivitelben, Zsigmond király ugyanabban az évben a Hothvafői-esaládnak.² A czímerkép, a vadászezélokra betanított és nyulat fogó leopárd, tehát magyar s így a spanyol heraldika terméke a magyar czímertan anyagát gyarapítja. Zsigmond alatt még más példája is van az ily külföldi czímeradománynak. VI. Károly francia király 1416-ban szintén czímerrel tünteti ki az akkor Párisban Zsigmond királylyal együtt időző Garai Miklós nádort. Ez a czímer is a Garaiak régi czímerképét, a koronás kígyót ábrázolja. A francia czímeres levél Zsigmond királynak vele egy napon kelt armálisával együtt ma is megvan a Zay grófok zay-ugroézi levéltárában. Egy későbbi francia király, XII. Lajos, 1502-ben

¹ Turul 1897. 187. A Magyar Czímeres Emlékek II. füzetében közölni fogjuk.

² Turul 1884. 58.

³ Br. Nyary Albert, A Heraldika vezérfonala 238.

szintén magas kitüntetésben részesíti Telegdy Istvánt, ki követségben járt nála, hogy II. Ulászló számára a francia király rokonát, De Candale-i Annát eljegyezze. Megteszi a francia szent Mihály-rend lovagjának; ősi czímerét, mely sólymot ábrázol, a mint egy kacsát elragad, körülövezi a rend jelvényével és erről czímeres levelet állít ki.¹

Természetes, hogy a külföldi czímeradományok során a szomszédos német birodalommal elég gyakran találkozunk. Ilyen III. Frigyes császár 1459 június 19-én kelt czímeres levele a Szentgyörgyi és Bazini grófok számára, melyben ősi czímerüket bővíti és «javítja».² Ilyen Ákosházi Sárkány Ambrusnak szép czímere, melyet 1510-ben Miksa császártól kapott akkor, mikor őt a császár birodalmi bárói rangra emelte. A czímer az úgynevezett beszélő czímerek sorába tartozik, a melyek ábrázolásukkal, ez esetben a sárkánynyal, a czímertulajdonos nevét jelölik.³ Ez a czímerkép is tehát magyarul «beszél». Közjogi szempontból külföldi terméknek kell tekintenünk Zsigmond király mindazon czímeradományát, melyeket magyar alattvalók számára a római szent birodalmi kancellária adott ki, a melyekkel tehát Zsigmond a kitüntetettnek magyar czímerét és nemességét a birodalom határait is kiterjesztette; ilyen például a Somkerek-i Erdélyi-család 1415. évi czímere (l. a III. táblán). De ezekben a képekben is mindenütt magyar felfogással, magyar czímerekben megszokott ábrázolással találkozunk.

E színes képek szinte kíváncsivá tesznek, ki volt azok festője, volt-e állandó alkalmazottja a királyi kancelláriának, kinek tiszte az adományozott czímerek megfestése volt. Sajnos, czímeres leveleink nem nevezik meg a mestert, a ki a czímer néha valódi művészettel festette meg. Csak a díszítés hasonló voltából, a rokon felfogásból és az egyező stílusból következtethetünk arra, hogy több czímer egy ugyanazon festő ecsetje alól került ki. Így például kétségtelen, hogy akkor, mikor Zsigmond király 1415-ben Konstanczban tartózkodott, a magyar és a birodalmi kancelláriának egy ugyanazon egyén volt a czímerfestője. Kitűnik ez abból, hogy a most említett Somkerek-i Erdélyi birodalmi czímer kerete ugyanolyan, mint az ugyanazon évi Tamásfalvi- és Hothvafői-czímereké,⁴ pedig ez utóbbiak a magyar kancellária termékei. Kétségtelen az is, hogy Nagymihályi Albertnek, Keresztúri és Dansai Csese Lászlónak (l. a IX. és X. táblán), továbbá Chapi Andrásnak és a Lászlókarcsai Török-családnak Konstanczban 1418-ban kelt czímeres levelein a czímer egy ugyanaz a festő festette meg.⁵ Világosan kitűnik ez a czímerkeret és a czímertábla azonos voltából.

Zsigmond király czímereinek szépsége nagyban függ attól a helytől, a hol a

¹ Turul 1890. 63. Az Emlékek II. füzetében közöljük.

² Br. Nyáry Albert i. m. 111.

³ Eredetije a gr. Festetich-család keszthelyi levéltárában.

⁴ Br. Nyáry Albert i. m. 109. és Turul 1884. 58.

⁵ Turul 1885. 114; 1895. 38. Az utóbbit az Emlékek II. füzetében közölni fogjuk.

ezímeres levél kelt. Ez arra vall, hogy a királynak csak ott volt állandóan alkalmazott ezímerfestője, a hol a király huzamosabb ideig tartózkodott, mint például Konstanezban. Az átmeneti állomásokon, hol a király rövid ideig maradt, minden valószínűség szerint arra az egy esetre alkalmazott az udvar ezímerfestőt és ennek az ügyességétől függött azután a kivitel. Ezért lehetett oly gyarló a Kisfaludy-esaládnak 1419-ben Passauban kelt ezímere, mert az ott rendelkezésre álló helyi festő nem tartozott a kiválóbbak közé.¹ Ezért oly egyszerű, bár ezímertanilag korrekt, Aszúvölgyi Benedeknek 1437-ben Prágában festett birodalmi ezímere. Ellenben mint festmények is kiválóak a király azon ezímeres levelei, melyek bármi rövid tartózkodása alatt Olaszországban, a művészetek hazájában készültek. Egy pillantás Paczali Peres Andrásnak Milanóban 1431-ben és Szlopnai Péternek Sienában 1432-ben festett ezímereire,² meggyőz arról, hogy azok festője nemesak a ezímerábrázolásban, hanem a festészetben is teljesen otthonos volt, és hogy azok mint miniature-ök is messze kiválnak Zsigmond király egyéb ezímeres levelei közül.

Hogy a renaissance-kornak, festmények közt is számot tevő ezímerábrázolásait a királyi kancelláriában alkalmazott olaszok festették, kétségtelen. Közülök csak egyetlen egynek ismerjük nevét, mert az egész középkoron keresztül csak egy ezímeres levél nevezi meg a művészt. Ennek neve a latin oklevélben „nobilis Desiderius, pictor italus”, a nemes Dezső, olasz festőművész. Ő festi azt a címeret, melyet II. Lajos uralkodása utolsó évében, 1526 január 22-én Budán kelt oklevelével, melynek eredetijét a közös pénzügyminiszterium levéltára őrzi, szintén egy olasznak, De Campanellis de Bursel Jánosnak ad. A művészi érzékkel festett címer ornamentikájából, melyhez hasonlót ez időtájt többet találunk, sejtethjük, hogy Dezső mester a királyi udvarnak állandóan alkalmazott festője volt, kinek esetje alól nem egy címer került ki. Ő a középkori királyi kancelláriának utolsó hivatalos ezímerfestője és az első, a kit névszerint ismerünk.

*

Ha végig tekintünk a mohácsi vész előtt kelt ezímereink sorozatán, arra a tapasztalatra jutunk, hogy köztök vegyest akad jó és rossz minta, szép és gyarló festés. Sőt legtöbb esetben, kivált a renaissance-kor termékeinél, a sikerült festésnek a heraldikai kompozíció szépsége nem felel meg. A mily szép ezímertani stilizálás szempontjából például az 1417. évi Barwy-, az 1428. évi Kökényesi- vagy az 1453-ból való Leövey-ezímer, pedig festésök minden művészet nélkül való (l. az v., xii. és xviii. táblán), annyi kifogást tehet a heraldikus a renaissance hatása alatt festett második Bakócz- és a Dombay-ezímer ellen (l. a xxiv. és a

¹ Turul 1884. 105.

² Turul 1885. 166.

³ Turul 1886. 18; 1887. 18.

xxv. táblán). A renaissance-kor általában címereink heraldikai szépségét nem fokozta.*

A magyarországi címeres levelek ama berendezése, hogy az adományozott címér képe az oklevél elére van festve, bizonyos egyhangúságot hozott létre a címerek helyzetében. A magyar címerek, igen csekély kivétellel, követik a heraldikának azt a szabályát, hogy a pajzs és képe amaz oldalra hajlik és fordul, a hol valami tisztelet gerjesztő tárgy vagy név van. Minthogy minálunk a festett címerre közvetlenül a király neve következik, a címerpajzs és vele együtt a címerkép is a királyi név felé, tehát címertanilag balra hajlik, balra néz. Ha valami okból a címerkép az oklevél közepén van, a helyzet mindjárt más. Legrégibb festett címerlevelünkben, melynek címere az oklevél közepére van festve, a Tétényi- és Haraszthi-családében, a címerpajzs jobbra dül; így van az Csapi András 1418. évi címerében is, hol a kép szintén a szöveg közepét foglalja el. A késő csücsíves izlésben és a renaissance idejében divatba jő, hogy a pajzs álló, nem hajlik egyik oldalra sem; és feledésbe megy a heraldikának az a régi etikett-törvénye, hogy a címerkép a király neve felé fordul. Az 1459. évi Bakócz-, az 1462. évi Petneházy-, az 1488. évi Hradnai Holy- és az 1489. évi Bakócz-címerekben a pajzs egyenesen álló ugyan, de a címér képe és a sisak éppen ellentétes irányba van fordítva, nem arra, a merre a mondott heraldikai szabály követelné; sőt az 1475. évi Palugyay-címerben a pajzsnak balfelé egy kis hajlása van, az egyik címerkép a sisakkal együtt mégis jobbra néz. (L. a XIX., XX., XXI., XXIII. és XXIV. táblákon.)

A heraldika azon felállított szabályát, hogy ércz mellett ércz, szín mellett szín helyet nem foglalhat, régi címereink sokszor megsértik. Így például az 1415. évi Kőszegi-Komjáthy címernél e hibát a címerfestő igen könnyen elkerülhette volna, ha a fekete pajzslábat nem keskeny vörös pólyával fõdi, melybõl egy ugyanolyan színû vörös mankó nyúlik lefelé, hanem a vörös szín helyett aranyat vagy ezüstöt választ (l. a IV. táblán). Különösen gyakori az, hogy a sisaktakaró két színbõl, legtöbbször kékbõl és vörösbõl van összetéve, holott a szabály azt rendelné, hogy színes takarónak ércz legyen a bélése és megfordítva. Így van ez pl. az 1414. évi Eresztvényi-, az 1421. évi Bárczay-, az 1428. évi Kökényesi-, az 1475. évi Palugyay- és az 1479. évi Kossuth-címereknél (l. a II., XI., XII., XXI., XXII. táblákon).

A késõi gothika és a renaissance új motivumot hoz be az armálisok címerébe, olyat, a mivel pecsétéken, mint üresen maradt hely kitöltõjével, már a XIV. század óta sűrûn találkozunk: a pajzstartót. Ugy tudjuk, hogy pajzstartóként alkalmazott angyal, ki a háttérben áll és a címeres pajzsot maga előtt tartja, legelõször abban a címeres levélben fordul elõ, melyet Bártfa városa részére V. László király

* L. errõl bővebben Csoma József dolgozatát: «Az olasz renaissance a magyar heraldikában.» Turul 1892. 147.

1453-ban ad; egészen oly modorban, a hogy az a Bakóczok 1459. évi és a Petneházyak 1462. évi címereiben látható (l. a XIX. és XX. táblákon). A renaissance azután a címertartók tekintetében nagy változatossággal lép föl. Angyalok, geniusok, férfi- és nő-alakok szerepelnek ilyenek gyanánt.

Ez új címerekalkatrészszel kapcsolatban azonban ugyanez a korszak elhanyagolja azt a részt, a melyre a XIV. század és a XV-iknek is első fele nagy gondot fordított, t. i. az úgynevezett felső címet, a sisakot, a sisakdísz és a takarót. A most említett Bakócz- és Petneházy-címerekben ez teljesen hiányzik; a címer esupán az angyal által tartott pajzsból áll; a renaissance korában pedig a felső címer eltölpül; ha van is sisak, a sisakdísz vagy jelentéktelenül kiesény, vagy ornamentális díszítéssé válik az ékességszerűleg kezelt, szingazdag takaróval egyetemben. Ennek jellemző példája az 1506. évi Dombay-címer (l. a XXV. táblán).

Az adományban kapott címerek további fejlődésének iránya a természetes ábrázolás, a jelentéses kép felé hajlik. Valószínű, hogy a régi, adományozás előtti címereknél is megvolt az ok, miért választotta egyik vagy másik nemzetség és család ezt vagy amazt a képet címeréül; annak okának kell lennie, miért volt a Csák nemzetség címere az oroszlány, az Oslé szárnyas sasláb, a Győr nemzetsége lilium, a Gutkeledéké az ékvágás; csakhogy ez az ok előttünk ismeretlen, nem oly nyilvánvaló, mint a címeradományok korában. Az a heraldikai elmélet, hogy a címer eredetileg értelem és jelentés nélkül való jelvény, melynek csak az a ezélja, hogy a címer tulajdonosát másoktól megkülönböztesse, azt hisszük, tarthatatlan, mint minden heraldikai szabály, mely elméletből és nem az emlékek megfigyelése alapján készült.

Ha az ilyen ősi nemzetségi egyszerű címernek értelme és jelentése, és így értéke is, a leszármazottakra nézve megszűnt, szívesen eserélik fel egy újjal, olyannal, a melyet a királytól kapnak s a mely vagy foglalkozásukra vagy esetleg valamely vitézi tettnek vagy más átélt epizódnak megtörténtére emlékezteti őket és az utódokat. Ezért eserélik föl a Boksa-nemzetségből eredő Chapi András és rokonai a nemzetség ősi címerét, mely két arany kosszarvat mutat, 1418-ban olyannal, mely Chapi András életéből, ki egy vár ostrománál hajító dárda által szemén megsebesült, ábrázolt egy átélt eseményt. A Zsigmond királytól kapott új címerben szemén átlőtt oroszlányt látunk; az oroszlány kétségtelenül a fő címerszerzőt, a Zsigmond király által alapított sárkány-rend első lovagjainak egyikét jelképezi, ki oroszlány bátorsággal küzdött a király érdeke mellett.*

Elég gyakran van arra példa a középkorban, hogy az ősi szép nemzetségi címer helyébe az annál heraldikailag sokkal sikerületlenebb felvett vagy adományozott címer lép. Így például a Kaplon-nemzetségből eredő Nagymihályiaknak

* Turul 1885. 114.

sem lehetett ősi nemzetségi címere az, a melylyel a család már az 1418. évi királyi megerősítést és címérbővítést megelőző időkben élt. Ily összetett címér, mely leveles kaput és fölötte két szarkát ábrázol, nem lehetett a Kaplon-nemzettség ősi megkülönböztető jelvénye, annyival kevésbbé, mert az ugyanezen nemből eredő Károlyiak címérében egészen más alakot, karvalyt látunk a főhelyen. Valószínűleg ez utóbbi ábrázolásban kell keresnünk a nemzetség régi egyszerű címéret. A Nagymihályiak által felvett címérmkép a kor felfogása szerint törvényessé vált akkor, mikor Zsigmond király annak használatában a családot megerősítette (l. a IX. táblán).

A régi nemzetségi címér ily módon sokszor feledésbe ment. A Kisfaludyak például, kik a Csák-nemzetség sarjadékai, elhagyják a nemzetség oroszlányját, és Zsigmond királynak 1419. évben Passauban kiadott címéres levele alapján olyan címérmel élnek, mely az amahhoz semmiben sem hasonlít; e címér: ezüst (fehér) mezőben fekete hármás halmon álló fekete holló, mely lábánál magas aranykeresztet tart. Előttünk ismeretlen motívumok, de bizonyára ő előttük számot tevő okok birhatták reá a családot, hogy éppen ezt az ábrázolást válaszszaak címérmül az ősi helyébe. Ily címér-változtatáson mentek át a Huntpázmán-nemzetségből eredő *Vajdai-* és *Jánoki-*családok is. Tudvalévöleg, a nemzetség ősi címere a csillag és a félhold; a Vajdaiak és Jánokiak azonban Zsigmond király 1431. évi címéradományára alapján olyannal éltek, mely az ősitől merőben különböző (l. a XV. táblán).

Mohácsi vész előtt kelt címérmek képeiben, melyek változatosság szempontjából is figyelemre méltók, legtöbbször könnyű felismerni a vonatkozást és az okot, mely a családot egyik-másik címérmkép kérésére s a királyt annak adományozására bírta. Ezért jelentéses és jelenetes címérmekkel sűrűn találkozunk, még az élő heraldika virágzó korában is, mikor ilyenek a külföldön igen ritkák. A magyar heraldikát általában bizonyos józanság, a realizmushoz való ragaszkodás jellemzi; stilizált alakokat természetessékké változtat, a címérmképben keresi az értelmet, a jelentést. Szereti a jelenetes ábrázolást, szereti a szimbolikát, melynek értelmét könnyű kitalálni. Sokszor vét a heraldika szabályai, az arányok, az ábrázolás és a színek törvényei ellen. Az elméleti heraldikus, ki a szabályokat a középkor legjobb példáiból alkotja meg, mindez okokból nem sorolja a magyar heraldikai fejlődést a mintaszerűek közé; de mint a nemzeti érzék nyilvánulása és a magyar gondolkodás eredménye: régi címérmertani anyagunk azért reánk nézve nem kevésbbé becses.

És most beszéljenek maguk e címérmes emlékek; mutassák be a címérmlevelek szövegével és a címérmek képével, a nemzeti mult mit alkotott e téren.

CZIMERES LEVELEK ÉS CZIMEREK

I.

1409. FEBRUÁR 24.

ZSIGMOND KIRÁLY MECSINCSÉI GARAZDA MIKLÓSNAK, DÉNESNEK ÉS SZILÁGYI LÁSZLÓNAK CZÍMERT ÁD.

*(Eredetije a gr. Teleki-család gyömrői levéltárában. — Barabás, A gr. Teleki-család oklevéltára I. 344; Turul 1894. 9.)*Relatio comitis Piponis per Benedictum
prepositum Wesprimiensem.

Sigismundus dei gratia Hungarie, Dalmatie, Croatiae, Rame, Servie, Gallicie, Lodomerie, Cumanie, Bulgarieque rex ac marchio Brandenburgensis, sacri Romani imperii archica(m)erarius, necnon Bohemie et Lucemburgensis heres, universis Christi fidelibus presentibus pariter et futuris, presentium notitiam habituris, salutem in omnium salvatore. De claro throni lumine, velud e sole micantes radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia a regia maiestate dependent, ut non sit dare alicui nobilitatis seu generositatis insigne, quod a gremio non provenit regie claritatis. Proinde universorum, tam presentium quam futurorum, notitie harum serie volumus fieri manifestum, quod nos regalis peritie diligenti contemplatione attendentes multiplicia fidelia et virtuosa servitia fidelium nostrorum Nicolai et Dionisii dictorum Garazda de Mechynche ac Ladizlai de Zylagh, quibus ipsi a multis retroactis temporum curriculis se ipsos atque eorum bona pro status nostri regii honoris incremento, regnique et regnicolarum nostrorum proficua utilitate, fortuitis ymmo formidabilibus casibus et periculis creberime exponendo et intrepide submittendo, presertim eo tempore, cum alias illustris dominus Herwoya dux Spaleti et partium inferiorum comes, regnique nostri Bozne barones, nobiles et proceres ac incole universi, pronunc occulto dei iudicio ad veram obedientiam et fidelitatis observantiam reversi et redeuntes, maiestati nostre regnoque et regnicolis nostris prefatis partem adversariam gerebant et se ab* observantia pure fidelitatis retraxerant et declinaverant, annotati Nicolaus Garazda et Ladizlaus de Zylagh ex nostre maiestatis speciali intentione in castro Zrebernyk vocato, in dietis partibus Bozne situato, quod protunc et etiam ad presens nostro regimini existebat et existit subiectum, se cum nonnullis suis benivole et ad impendendum maiestati nostre varia, que inibi incumbabant, servitiorum obsequia

* Az eredetiben hibásan: *ad*

recludentes et fere quatuor annorum preteritorum per spatia in eodem castro et medio protunc dictorum nobis, regnoque et regnicolis nostris adversariorum* tanquam luporum rapacium persistentes, per famis et sitis ac aliorum necessariorum victui humano congruentium sustinentiam et defectus, casus formidabiles et periculosos per sepiissimos fortuitos de eodem castro exitus et egressus in eorum et suorum personas suscipiendo, nostre laudabiliter et sollerter conplacuerunt et placere ipsos speramus in futurum maiestati; volentes itaque et nichilominus in animo nostro regio perpensus considerantes hos regiis attolli debere presidiiis, quorum fidelitates et merita redduntur virtutibus redimita, pensatis et diligenter ruminatis** premissis, eisdem Nicolao et Dyonisio Garazda ac Ladizlao de Zylagh a nobis multo plura promerentibus, ut iidem aliquantulum nostre bone intentionis primordia sive indicia erga se sentientes ad maiora conplacentie et fidelitatis opera nostre claritati devotius exhibenda ferventius animentur et incitentur, hec armorum insignia, videlicet scutum triangulare campi argentei albi, in medio superiorem mediam partem capre silvestris cornuorum et pilorum superiorum colli ac unguularum deaureatorum in flama ardenti ab inferiori positam et arborem abietis viridium ramorum in medio pedum habentem et de ramis ipsius comedentem, galeam denique albam in margine inferiori deauratam super idem scutum cum retro et antipendio coloris albi nigro commixti, super coopertorium vero ipsius galee arma seu insignia prescripta similiter in flama ardenti posita et collocata, prout presentibus supra scripta literis appropriatis coloribus pictura expresse denotat, de regalis munificentie benignitate et potestatis nostre plenitudine ac ex certa scientia, animo deliberato, sano etiam prelatorum, baronum et procerum ac potiorum regni nostri nobilium ad id accedente consilio, in eorundem Nicolai, Dyonisii et Ladizlai, necnon heredum suorum ab eis legitime descendentium personas devolvenda, nove nostre donationis titulo duximus conferenda, tali modo, quod quicumque ex eisdem vel ipsorum heredibus legitimis militari dignitate fuerint conspicui, hi in premissis armorum insigniis album colorem mutari possint in aureum, et ut hec armorum insignia ubique bellorum et pacis tempore libere habeant et secure portent, ipsisque insigniis seu armis memorati Nicolaus et Dyonisius Garazda ac Ladizlaus de Zylagh ipsorumque posteritas universa legitime nascitura in preliis, tornamentis, hastiludiis et generaliter omni exercitio militari uti possint et gaudere, iidemque Nicolaus, Dyonisius et Ladizlaus favore regio se conspicientes insignitos gaudeant et de tante pietatis indicio ipsorum etiam proles exultent, tantoque fideliori animo et ferventiori desiderio ad servitia culminis regii merita ipsorum et posteritatum suorum semper solidentur, quanto ampliori studio se aspicient et in effectu sentient monere gratiarum, preterea ut virtutum opera fulcita et pre gestorum insignia

* Az eredetiben hibásan: *adversarium*. — ** Hibásan: *rimatis*.

corundem Nicolai, Dyonisii et Ladizlai omni laudum preconio constantia in orbe terrarum latius et copiosius diffundantur, de tantoque nostri muneris beneficio non tantum superstites et heredes eorum proprii, sed et sic fratres condivisionales et eorum heredes gaudere et letari valeant, ad humilime precis eorum instantiam premissa arma seu insignia fidelibus nostris, universis eorumdem Nicolai, Dyonisii et Ladizlai fratribus condivisionalibus et eorum heredibus et cunctis posteritatibus auctoritate premissa gratiosius largimur. In cuius rei memoriam firmitatemque perpetuam presentes concessimus eisdem litteras nostras privilegiales pendentes et autentici sigilli nostri novi dupplicis munimine roboratas. Datum per manus reverendi in Christo patris domini Eberhardi episcopi Waradiensis, aule nostre sumptu cancellarii, fidelis nostri dilecti, anno domini millesimo quadringentesimo nono, sexto kalendas Martii, regni autem nostri anno vigesimo, venerabilibus in Christo patribus et dominis, Johanne Strigoniensis, Nicolao electo Colocensis Jadriensi sede vacante, Andrea Spalatensis et altero Andrea Ragusiensis archiepiscopis, eodem domino Eberhardo Waradiensis, Stephano Transsilvanensis, Andrea Zagrabiensis, Johanne Jauriensis, Philippo Waciensis, Johanne Wesprimiensis, Thoma Seniensis, fratribus Dosa Chanadiensis et Hynkone electo Nitriensis ecclesiarum episcopis, ecclesias dei feliciter gubernantibus, Agriensi, Quinqueecclesiensi, Boznensi, Sirimiensi, Tininiensi, Sibinicensi, Traguriensi, Scardonensi, Nonensi, Makarensi, Pharensi et Corbaviensi sedibus vacantibus, necnon magnificis viris Nicolao de Gara regni Hungarie predicti palatino, Johanne filio Herriei et Jacobo Laehk wayvodis nostris Transsilvanis, honoribus iudicatus curie nostre ac banatum Dalmatie, Croatie et totius Slavonie, necnon Zewriniensis regnorum nostrorum vacantibus, Johanne de Maroth Machouiensi bano, Nicolao de Zeech tavarnicorum, Symone filio condam Konye bani ianitorum, Johanne Groff de Corbavia dapiferorum, Johanne filio Gregorii de Alsam pincernarum, Petro Cheh agazonum magistris, Georgio Groff comite Poseniensis, aliisque quampluribus regni nostri comitatus tenentibus et honores etc.

Korra nézve második festett címereslevelünk. Az oklevél élén látható címér a következő: Balradólt pajzs ezüst mezejében a pajzs alján levő stilizált lángnyelvekből kiemelkedő, balra néző, aranynyal fegyverzett fekete vadkeeske, első lábaiban gyökerestől kitépott stilizált fenyőfát tart és annak zöld ágait rágja. Sisakdísz: a pajzsbeli ábrázolás. Takaró: feketével szegett arany. Ezt a címeret a szöveg is leírja, de némi kis eltérés van a kép és a leírás között. A kép szerint a pajzs alul kerek, a leírás szerint háromszögletű; a sisaktakaró a képen feketével szegett arany, a leírás azt vegyesen fehérnek

és feketének mondja, s ez utóbbi színösszetétel valóságban jobban felel meg a pajzsmező és a foalak színeinek. Nevezetesen az oklevélnek az a rendelkezése, hogy a címerszerzők leszármazottai közül azoknak, kik katonai méltóságban vannak, a király megengedi, hogy a címernek fehér vagyis ezüst színét aranyra változtathassák. E máz-esere tehát a pajzsmező színénél és esetleg a sisaknál fordulhat elő; a takarónál, a szöveggel ellentétben, már az egykori rajz is megtette a változtatást. E különös királyi kegy eszünkbe juttatja az 1327. évi címeradományt, mikor

Károly király Donch mesternek megengedi, hogy aranyos címerjelvényeket viselhessen. E ritka kitüntetésnek alig akad párja a régi magyar heraldikában. Az is nevezetes és nem mindennapi királyi kegy, hogy az adományozott címert, az oklevél szerint, a Garázdák föl nem sorolt osztályos atyjafiai is viselhetik.

A címerszerzők leszármazottjai tudvalevőleg a Horogszegi Szilágyiak, kiknek családjából való Erzsébet, Mátyás király anyja, és Mihály az ország kormányzója; a címerazonosságból tudjuk meg, hogy a xv. század nagy humanista költője, Janus Pannonius, a Garázda nemzetség leszármazottja; és hogy a nemzetség a Telekiekben ma is virágzik. E történelmi nevek viselői után maradt emlékekből ki tudjuk mutatni, hogy az 1409-ben kapott címerhasználatában folytonosság van és hogy azon lényeges változás nem történt. A tapasztalható változatok a következők: a címerábrázolás a későbbi használatban jobbra fordul; a vadkecske sokszor nem lángokból, hanem aranykoronából emelkedik ki. Gyakran hiányzik a fenyőfa, vagy azt egy lombos ág pótolja. A címer legutolsó változata a Teleki grófok összetett címerének szív-pajzsában látható és ez: vörös (sokszor arany) mezőben természetes (sokszor fekete) ágaskodó vadkecske, a mely jobb első lábában (sokszor mindkettőben) háromlevelű zöld ágat tart. Habár a színek és az ábrázolás változtak, de a lényeg, a főcímeralak megmaradt. Az 1409. évi címeradományt s a királynak azt az engedélyét, hogy katonai pályán kitűnt családtagok a címer ezüst színét arannyal válthatják föl, legjobban megközelíti az a változat, mely a grófi címer szív-pajzsának mezejét arannyak, a címeralakot pedig feketének mutatja.

A címereslevél nemcsak szép címerképe által válik ki, mely Zsigmond király többi armálisától eltérőleg a címert keret vagy tábla nélkül mutatja, hanem érdekessé válik szövegével is. A címerszerzők, a két Garázda testvér és Szilágyi László, Zsigmond királynak régi, kipróbált hűségű emberei. Hűségüket különösen akkor bizonyították be fényesen, mikor a király trónja a Nápolyi László trónkövetelő jogai érdekében szított délvidéki forron-

gás és ennek utójátéka gyanánt Hervoja spalatói herceg által keltett mozgalmak miatt veszélyben forgott. A lázadás középpontja és tán legveszedelmesebb színtere Bosznia volt, mely az egyre terjeszkedő török hatalom érdeksphaerájába is közvetlenül belesett. Boszniának egyik erőssége, mondhatni egyik részének kulcsa Szrebernik vára volt; ennek a várnak volt védelmezője ezernyi veszély közepette közel négy éven át a három címerszerző. Átszenvedett éhség, szomjuság, nélkülözések, fenyegető veszedelmek nem tántorították el őket a király hűségétől. Céljuk teljesedésbe ment; Hervoja a király pártjára tért át, és Bosznia fontos vára megmaradt Zsigmond kezén. Ezt a hű szolgálatot meséli el ékes szavakkal az oklevél elbeszélő része.

Ennyi hűség, ennyi kitartás nem maradhatott méltó jutalom nélkül. A jutalmak közt az új címer nem volt az egyedüli, sőt az már befejezője volt a királyi kegy egyéb nyilvánulásainak. A sort 1407-ben és a következő évben birtokadományok nyitják meg. Balásfalva, Szentimre Erdélyben és a temesvármegyei Horogszeg birtoka, mely utóbbi ezután a Szilágyi-család előnevét is adta, jutalmazták meg legelsőben Szrebernik hős védelmezőit. Ezekre következett 1409. febr. 24-én az ünnepélyes formában kiadott címereslevél. Az oklevél a hatalmas Scolari Fülöpnek, a későbbi Ozorai Píponak, Zsigmond király egyik legbefolyásosabb hívének Benedek veszprémi prépost által közvetített jelentésére kelt. Az ügy a nagyobb országtanácsot is foglalkoztatta és ennek tagjai hozzájárulásukkal a címeradománynak nagyobb súlyt, nagyobb értéket kölcsönöztek.

A címeradomány formájában eltér a későbbiektől és eltekintve az oklevél élére festett címertől, mindenben az 1405. évi Tétényi- és Haraszthi-féle armalishoz hasonló. A királyi kiváltságlevelek alakját mutatja jellemző részeiben. A királycím teljes, a formulák ünnepélyesek, a szöveget az egykorú egyházi és világi méltóságok viselőinek névsora rekeszti be; függő kettős pecséttel volt megerősítve, melynek azonban ma már csak nyomai látszanak.

1. A GARÁZDA-NEMZETISÉG CZIMLÉJE 1499.

II.

1414. SEPTEMBER 16. SPEYER.

ZSIGMOND KIRÁLY UDVARI SZAKÁCSÁNAK, ERSZTVÉNYI FERENCZNEK, TESTVÉREINEK ÉS BOKONAINAK,
A FEJÉREGYHÁZIÁKNAK ÜZEMERT AD.

Ertheilt von dem k. k. Hof- und Staatsarchiv in Wien am 18. April 1891.

Commissio propria domini regis.

Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie, Dalmatie, Croatic etc. rex, omnibus Christi fidelibus tam presentibus quam futuris, presentium notitiam habituris, salutem in eo, qui dat regibus regnare et victorioso triumphare. A claro lumine throni, velud e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt et omnium nobilitatum insignia a regia dignitate dependent, ut non sit dare alicuius generositatis insigne, quod a gremio non proveniat regie dignitatis. Sane ad universorum notitiam, tam presentium quam futurorum, harum serie volumus pervenire, quod fidelis noster Franciscus filius Pauli de Erezthwen, specialis coeus nostre maiestatis, nostri culminis accedens conspectum, propositis suis fidelibus servitiis et fidelium obsequiorum meritis, quibus ipse nobis et celsitudini nostre regie a longinquis temporibus in diversis nostris agendis, prosperis et adversis, indefesse se ipsum reddidit gratum et acceptum, arma seu nobilitatis insignia in presentium litterarum nostrarum capite depieta maiestati nostre exhibendo, ab eadem maiestatis nostre celsitudine eadem arma seu nobilitatis insignia sibi et per eum Johanni filio Nicolai patruo et Ladislao filio Petri de Feyreg haz patrueli, neonon Cherubin et Petro carnalibus fratribus suis, heredibusque et posteritatibus universis ipsorum, ex liberalitate nostra dari et conferri humiliter et devote supplicavit. Unde nos prefati Francisci specialis et fidelis coei nostre maiestatis gratis affectibus intuentes servitiorum merita, quibus nedum sui officii magisterio, verum etiam actibus strenuis, locis et temporibus incumbentibus, totis nisibus studiisque indefessis haecenus erga nostram claruit maiestatem et deinceps tanto studiosius clarere poterit, quo se et suos singularibus honorum gratiis senserit decoratum, ex certa nostre maiestatis scientia et animo deliberato prefato Francisco et per eum memoratis patruo et fratribus suis neonon consanguineis et successoribus ipsorum universis, prescripta arma seu nobilitatis insignia hic depieta ac pictoris magisterio distincte descripta conferimus, concedimus et elargimur, ut prefatus Franciscus et predicti patruus et fratres sui ipsorumque heredes et quilibet eorum posteritas universa nata et nascitura hec arma seu nobilitatis insignia, prout presentibus litteris circa principium appropriatis coloribus diversis

inserta pictura denotat et declarat, amodo in antea in preliis, hastiludiis, torneamentis et in omni exercitio militari gestare valeant pariter et deferre, harum nostrorum, quibus sigillum nostrum, quo velut rex Hungarie utimur, est appensum, testimonio litterarum mediante. Datum cis Renum in civitate Spirensi, die dominica proxima post festum exaltationis sancte crucis, anno domini millesimo quadringentesimo quartodecimo, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. vicesimo octavo, Romanorum vero quarto.

Az adományozott czímer: Kékkel és ezüsttel vágott, balra hajló pajzsban a pajzslábat teljesen kitöltő s onnét egész a vágó vonalig nyúló stilizált vörös lángnyelvek; az egész fölött czölöpösen állított és félholdszerűleg balra hajlott ezüst hal (csuka), melynek kopolyáján fanyárs van átszúrva, a nyárs két vége derékszögben felfelé irányuló és ezeket zöld lomb díszíti. Sisakdísz: két lombos fa közt a hálnak feje és nyaka, balra fordított helyzetben; a hal színe a sisakdíszben vörös. Takaró: kék-vörös (az első szín mindig a takaró külső színét, a második a bélését jelenti.) Valóban méltó czímer a főczímerszerző foglalkozásához, ki maga kérte királyát, hogy hű szolgálatait ezzel a czímerrel jutalmazza meg.

Az Eresztvényi czímeres levél minálunk a legrégebb, mely a középkori czímeradományok szokásos formájában van tartva. Az adományozott czímer az oklevél élére festve látható, a szöveg minden leírás nélkül erre a rajzra utal. Az oklevél középfaj a privilégium és a pátenlevél között; a király középczimét használja, a záradékban nincs meg a méltóságviselő névsora.

A czímeradomány különösen kettő által kelti föl a figyelmet: az egyén által, a kinek szől, és a kép által, a mit az czímerül kap.

Az egyén Zsigmond királynak belső udvari szakácsa, régi nemes ember, kinek családja a somogy megyei Szakácsiból ered. Tudvalévő, hogy e község lakói a névnek megfelelő foglalkozást űztek és hogy többnyire királyi szakácsokként szolgáltak az udvarban. A közeli Balaton és annak híres gazdagsága halakban, megmagyarazza, miért tűnhetett ki Eresztvényi Ferencz a hal elkészítésében és miért választott halat czímere képéül. Mindenesetre jellemző és az udvari szakács ügyességére nézve

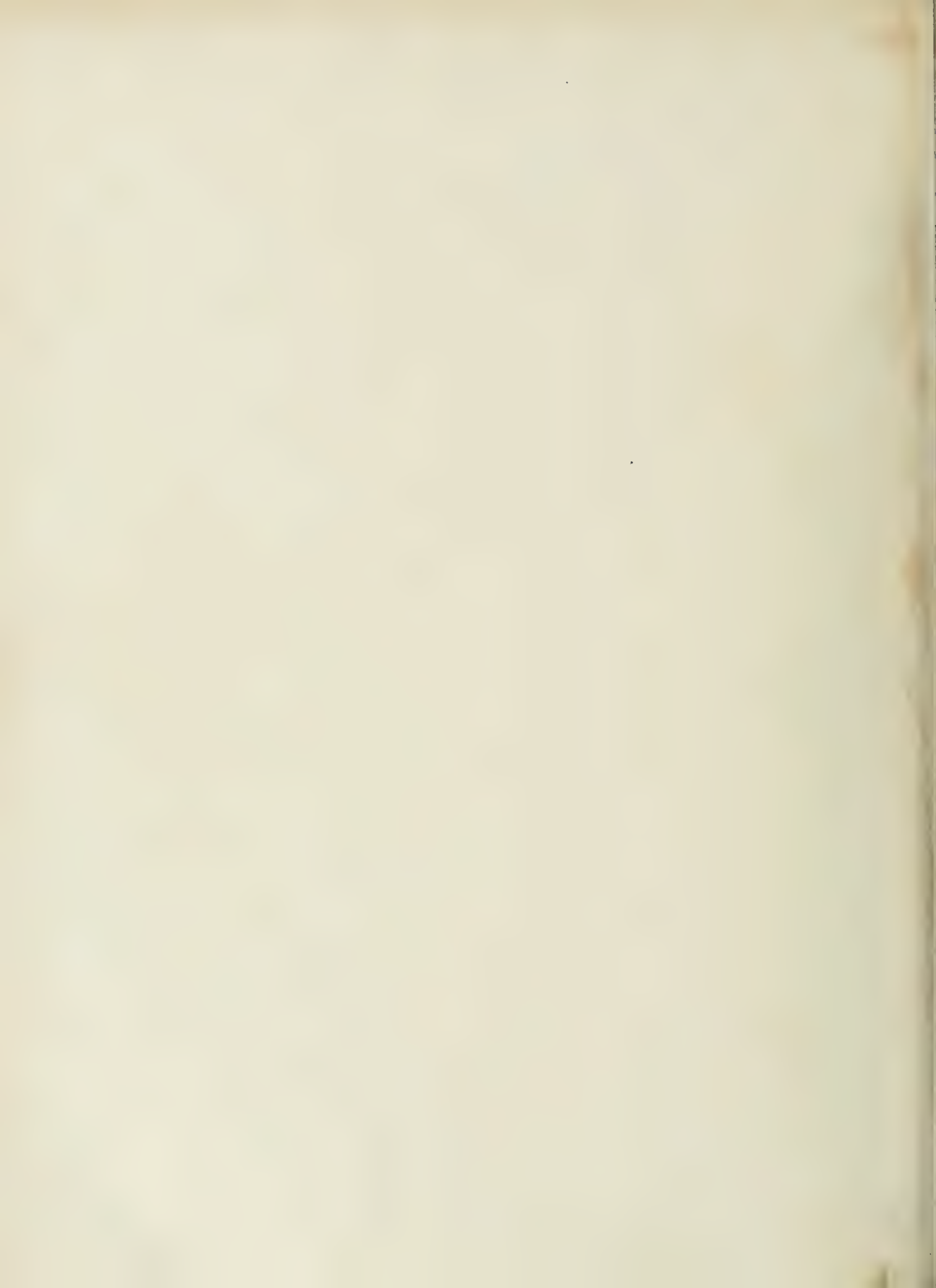
hízelgő, hogy Zsigmond király, mikor a konstancai zsinat végezt és az egyházi nagy szakadás megszüntetése érdekében külföldi hosszú útjára indult, Eresztvényi Ferencz is kíséretében volt és útközben czímeres levelet is kieszközölt királyától. E királyi kegyben részesített két testvérét, Cherubint és Pétert, nagybátyját Jánost és unokatestvérét Fejéregyházi Lászlót is.

A családról már a XIV. század közepe óta tudunk egyet-mást; egyik tagja kiváló állásban is volt, az országbírónak volt ítélő-mestere. Egy-két oklevélből és a czímeradomány részeseinek nevéből megtudjuk, hogy a család négy nemzedék alatt három különböző helyről (Szakácsiról, Eresztvényről és Fejéregyházáról) írta nevét és hogy a czímerlevélben szereplő Fejéregyháziak voltaképen az Eresztvényiekkel egy vérből valók.

Az adományban kapott czímer minden tekintetben nevezetes. Az a heraldikai hiba, hogy a takarók kék és vörös színűek, hogy a sisak úgyszólván a pajzs felső csúcsán lebeg és nem nyugszik rajta teljes súlyával, és az a szokatlan ábrázolás, hogy a pajzsbeli czímeralak ezüst színe a sisakdíszben vörösre változik, a czímertani felfogás helyes voltán, a jó stilizáláson és a kép művelődéstörténeti érdekén nem változtat. A lángon süllő, feldisztett nyárson forgó halat a czímerfestő heraldikai érzékkel állítja elénk; a lángok stilizálása, a hal alakja és elhelyezése, a díszítésül alkalmazott lomb, mely a sisakdíszben egész fává nő, jó czímertani felfogásról tesznek számot. Művelődéstörténeti érdeke pedig az udvari szakács mestersége köréből választott czímerképben és a hal feldisztése módjában van. E nyilvánvaló értelemmel, jelentéssel bíró adományozott czímer egyike a legrégebbeknek, hol a kép a czímerszerző foglalkozására utal.

II. FESZTYVÉNYI FERENCZ CZÍMERE 1414.

III.

1415. JANUÁR 26. KONSTAN CZ.

ZSIGMOND KIRÁLY SOMKEREKI ANTALNAK BIRODALMI CZÍMERT ÁD.

(Eredetije a gróf Teleki-esalád marosvásárhelyi levéltárában. — Turul 1892. 105; Barabás, A gróf Teleki-esalád oklevéltára I. 406.)

Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie, Dalmatie, Croatie etc. rex, nobili Anthonio quondam Nicolai de Somkerek, nostro et sacri imperii fideli dilecto, gratiam regiam et omne bonum. A claro lumine troni cesaree (maiestatis), velud e sole radii, nobilitates alie legitimo iure procedunt et omnium nobilitatum insignia ab imperatoria maiestate dependent, ut non sit dare alicuius generositatis insigne, quod a gremio non proveniat cesaree claritatis. Sane attendentes multiplicia merita probitatis ac experte constantie fideique merita, quibus progenitores tui ac tu similiter apud nos atque sacrum Romanum imperium diligentibus studiis ac indefessis hactenus claruisti, cottidie clares et in antea eo quidem studiosius clarere poteris, quo te singularibus honorum gratiis senties decoratum, animo deliberato, non per errorem aut improvide, sed sano principum, comitum, baronum et procerum nostrorum et sacri imperii fidelium dilectorum accedente consilio ac de certa nostra scientia, tibi et omnibus fratribus, consanguineis ac heredibus tuis legitimis hic depicta arma tua seu nobilitatis insignia virtute presentium concedimus, necnon de habundantiori plenitudine specialis gratie nostre ad maiorem gloriam tue nobilitatis motu proprio confirmamus ac presentibus elargimur, ut tu et iidem heredes tui arma hic depicta, sicut in presentibus figuris oculis subiecta visibilibus pictoris magisterio distinctius sunt depicta, in preliis, hastiludiis, torneamentis et in omni exercitio militari gestare valeatis pariter et deferre. Gaudeant igitur favore regio, ac de tanto singularis gratie antidoto tua progenies merito exultet, tantoque fideliori studio ad honorem sacri Romani imperii earum in antea solidetur intentio, quanto ampliori favore preventos se conspiciunt munere gratiarum. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc nostre concessionis, elargitionis et confirmationis paginam infringere aut ei quovis ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attemptare presumpserit, indignationem nostram gravissimam se noverit incursum; presentium sub * nostre maiestatis

* Az eredetiben hibásan: *sum*.

sigilli appensione testimonio litterarum. Datum Constancie, anno domini millesimo quadringentesimo quinto decimo, vicesimo sexto die mensis Januarii, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. vicesimo octavo, Romanorum electionis quinto, coronationis vero primo.

Ad mandatum domini regis
Johannes prepositus de Strigonio, vicecancellarius.
Per dominum Nicolaum palatinum.

Az adományozott birodalmi címér: Balra dőlt pajzs kék mezejében fején arany koronás ezüst gólya, kiterjesztett szárnyakkal. Nyakára kétszer arany kígyó csavarodik; a gólya a kígyó nyakát, melyen feje lefelé csügg, csőrében tartja, a kígyó hajlott farka jobb-haránt irányban felfelé áll. A sisak koronás. Sisakdísz: a kiemelkedő pajzsalak. Takaró: kék-ezüst.

A Somkerek-család a Becse-Gregor nemzetség ivadéka; ugyanabból a genusból ered, a melyből a Bethleni Bethlenek és az Apaffyak. E nemzedékrendi kapcsolaton kívül van még egy közös címerkép, mely legalább a nemzetség két családjának címerében azonos. A Bethlenek címerében főalakként megtaláljuk a kígyót; az mellékes, korona van-e a fején és tart-e szájában valamit. Kígyó van a Somkerek-címerben is; igaz, a főalak nem ez, hanem a gólya, a mely a kígyót tartja. E közös vonás az ugyanazon nemzetségből eredő és már a XIII. század folyamán teljesen szétvált két család címerében arra mutat, hogy a nemzetség ősi címerképe a kígyó, mely csak a magyar heraldika naturalisztikus irányzata miatt vált a Somkerek-címerben mellékalakká az által, hogy valami tartja. Így lett például a Boksa-nemzetség ősi címeréből, a két arany kosszarvból, a Soós-címerben női törzs, arany szarvakkal; a Huntpázmán nemzetség holdsarlójából a Forgáchok címerében szintén női törzs, melyet jobbról és balról holdsarló kísér; a Sente-Mágocs nemzetség stilizált rózsájából az Alsáni-címerben természetes rózsaszál, melyet egy kar tart. Van nézet, és tán nem is alaptalan, mely a Garai nádorok családjának nemzetségét, a Dorosma-nemet, címerazonos-

ság révén a Becse-Gregorok sarjadékának tartja. Az eltérő Apaffy-címer, mely összetételénél fogva minden valószínűség szerint újabb eredetű, nem bizonyíthat e felfogás ellen.

Az 1415. évi birodalmi címeradomány nem új címert ad a Somkerekieknek, hanem az oklevél szerint a már viselt családi címert «nemességöknek nagyobb dicsőségére» megerősíti. Érdekes a megerősítés birodalmi módja, mely merőben eltér a magyarországi gyakorlattól. A címerlevél szerkezete egészen más. Az oklevél egyenesen a kitüntetettet szólítja meg és mindig hozzá beszél; a társ-címer-szerzőket nem sorolja föl névszerint, hanem sommásan végez velök: «ezt a címert adom neked, minden testvéreidnek, vérrokonaidnak és törvényes ivadékaidnak». Magyarországi címereslevélben nem fordul elő az a biztosítás, hogy a kitüntetés «nem tévedésből, nem meggondolatlanul, hanem a szent birodalmi fejedelmeknek, grófoknak, báróknak és főuraknak érett tanácsára» történik. Természetes, hogy a hol magyar címerlevélben királyi kegyről, királlyságról van szó, azt a birodalomban a császári kegy és a római szent birodalom helyettesíti. Teljesen ismeretlen magyar armálisban az a tiltó és fenyegető záradék, melyet Zsigmond birodalmi kancelláriája a pápai bullák szerkezetéből vett át. Nálunk sokkal ritkább, címerlevelekben pedig ez időtájt ismeretlen a hónap napjainak sorszámával való jelzése, mint a hogy ez az oklevél keltezve van. Abban azonban megegyezik, de csak kivételesen, a mi gyakorlatunkkal, hogy a címer itt is az oklevél élén áll és hogy a szöveg ezt sem írja le.

III. SOMKERÉKI ANTAL BIRODALMI CZÍMERE 1415.

IV.

1415. MÁRCZIUS 27. KONSTAN CZ.

ZSIGMOND KIRÁLY A KÖSZEGI-, KOMJÁTHY-, NENKEI- ÉS THOKAI-CSALÁDOK TAGJAINAK CZÍMERT ÁD.

Ad relictum Komjathy Bela eius: Lepisco családú leltárban. — Lm. 1. 102. 27.

Stephanus de Rosgon aule regie miles.

Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie etc. rex, omnibus Christi fidelibus tam presentibus quam futuris, presentium notitiam habituris, salutem in eo, qui dat regibus regnare et victorioso triumphare. A claro lumine troni regii, velut e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt et omnium nobilitatum insignia a regia dignitate sic dependent, ut non sit dare alicuius generositatis insigne, quod a gremio non proveniat regie dignitatis. Sane ad universorum, tam presentium quam futurorum, notitiam harum serie volumus pervenire, quod fidelis noster Ladislaus filius Jacobi de Kewzeg, aulicus nostre maiestatis, coram nostra celsitudine personaliter constitutus, propositis et recensitis suis fidelibus servitiis et fidelium obsequiorum gratuitis meritis sincerisque complacentiis utique acceptis et laudandis, quibus ipse sacro dyademati ac celsitudini nostre maiestatis in Lombardie et Almanie partibus in prosperis nostris agendis et adversis, persone et rebus suis non parcendo, indefesse studuit complacere, reddiditque se gratum et acceptum, arma seu nobilitatis insignia, in presentium litterarum nostrarum capite depicta, maiestati nostre exhibendo, ab eadem maiestate nostra eadem arma seu nobilitatis insignia sibi et per eum Johanni et Briccio carnalibus, necnon Adalberto filio Bedew patrueli de eadem, item Stephano filio Andree, Johanni filio Luce de Komiath, ac Mathie filio Ladislai, Nicolao filio Thome, Laurentio filio Johannis, Nicolao filio Nicolai et Georgio filio Nicolai de Nenke, necnon Johanni et Briccio filiis Clementis et Jacobo de Thoka, consanguineis fratribus suis, eiusdem ac heredibus et posteritatibus ipsorum universis ex liberalitate nostra dari et conferri humiliter et devote supplicavit. Unde nos prefati Ladislai gratis affectibus intuentes obsequiorum merita, quibus studiis diligentibus ac indefessis actibus erga nostram claruit maiestatem, cottidieque claret et in antea eo quidem studiosius clarere poterit, quo se et suos singularioribus honorum gratiis sentiet decoratos, animo deliberato ac ex certa nostra scientia eidem Ladislao et per eum predictis Johanni, Briccio, Adalberto, Stephano, Johanni, Mathie, Nicolao, Laurentio, Nicolao, Georgio, Johanni, Briccio et Jacobo, ipsorumque heredibus et posteritatibus universis, ad prefati Ladislai supplicationis instantiam prescripta arma

seu nobilitatis insignia, hic depicta ac pictoris magisterio distincte descripta, virtute presentium conferimus, ymmo de habundantiori plenitudine specialis nostre gratie ad maiorem eiusdem Ladislai et aliorum supradictorum nobilitatis gloriam proprio motu concedimus et presentibus elargimur, ut idem Ladislaus et alii supradicti eorumque heredes et posteritas universa nata et nascitura hec arma seu nobilitatis insignia, prout presentibus litteris circa principium appropriatis et coloribus diversis inserta pictura denotat et declarat, amodo in antea in preliis, hastiludiis, torneamentis et in omni exercitio militari gestare valeant et deferre. Gaudeant igitur favore regio ac de tanto munere singularis gratie antefatus Ladislaus necnon alii supradicti [et ipsorum heredes] merito exultent, tantoque fideliori studio ad honorem regum eorundem in antea solidetur intentio, quanto ampliori favore se preventos conspiciunt munere gratiarum. Presentes etiam ad premissorum memoriam perpetuam cum pendentem secreto nostro regio sigillo, quo ut rex Hungarie utimur, prelibatis Ladislao et aliis supradictis duximus concedendas. Datum Constantie, feria quarta proxima ante festum Pasce domini, anno eiusdem millesimo quadringentesimo quinto decimo, regnorum nostrorum anno Hungarie [etc. vigesimo octavo], Romanorum vero quarto.

A czímer leírása: Balra dőlt kék mezejű pajzsban fekete pajzsláb, mely vörös keskeny pólyával van fedve; a pólyából közepén vörös mankós nyujtvány nyúlik lefelé. A kék mezőben lebegő sárga leveles korona, melyből két vörös mezbe öltözött, könyökben kissé hajlott balkar nyúlik czölöpösen fölfelé. A jobb oldali kar markában hegyével balharánt hátra és lefelé irányított egyenes pallost tart; a baloldali jobbharánt helyzetben kalászával felfelé irányított sárga buzakévé. Sisakdísz: a koronából kiemelkedő két kar, mint a pajzsban. Takaró: kék-sárga. A sisak koronásnak nem tekinthető, mert a sisakon látható korona a pajzsbeli czímerkép ismétlése.

A czímer konstrukcióját hibátlannak nem mondhatjuk. A vörös pólyával fődött fekete pajzsláb és fölötte kék pajzsmező a színeknek oly összetételét állítja elénk, mely által a czímer a gáncsolhatók közé tartozik. A pajzs alakja túlságosan széles és nagy; a fölötte lévő sisak pedig aránytalanul kicsiny. A lebegő sárga korona idomtalanul nagy és helyzete ferde; hiba az is, hogy a két kar mindegyike balkar, pedig a czímerszerzők által kért ábrázolás minden valószínűség szerint azt akarja

jelképezni, hogy ők békében a földet művelték, harczban pedig karddal védték a hazát; ezért van egyik kézben kéve, a másikban fegyver.

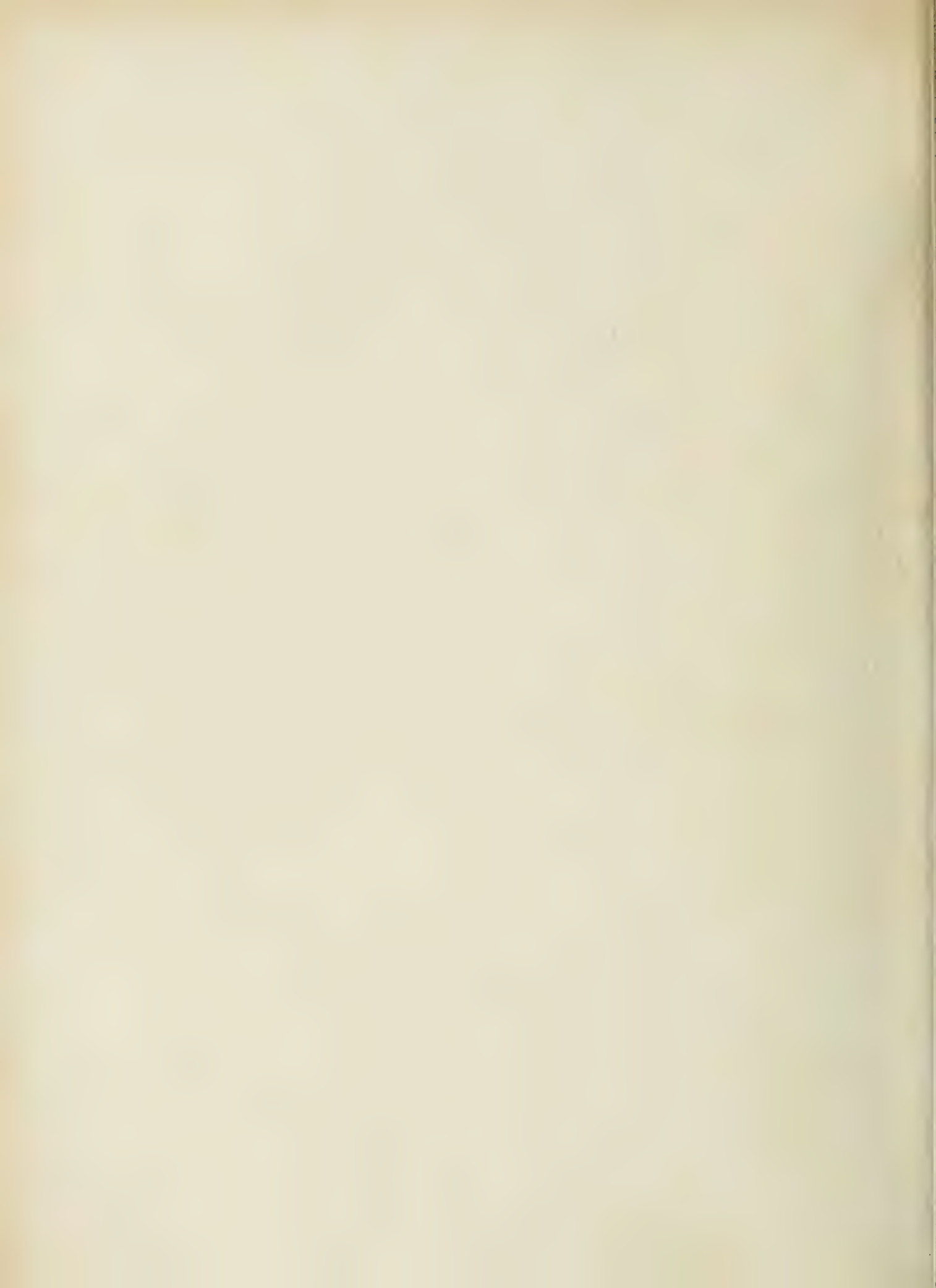
A czímerszerzők a Kőszegi, Komjáthy, Nenkei (a xvi. század óta Lenkey) és Thokai, egymással vérrokonságban álló családok tagjai. A czímert Kőszegi László, Zsigmond király udvarnoka érdemeinél fogva kapják, ki a királynak tett szolgálatait Lombardiában és Németországon tanúsított hűségével tetézte. A czímer már régi nemesi állapotban lévő családok tagjai számára szólván, kik ősfájokat a xiii. század végén élt Vidig vihetik föl, a czímeradomány külön nemesítéssel nem járt.

A czímernek további használatában a Komjáthy-családnál nagymérvű változtatásokat látunk. Így pl. van olyan pecsét, hol a karok egyike pallost, a másik pedig — a buzakéve alakjának félreismerése miatt — buzagányt tart. Egy másik czímerben pedig kék pajzsban lebegő vörös szívre tűzött három buzakalász, és a sisakdíszben kivont kardot tartó könyöklő pánczélos kar látható. Mind ezen változatokban azonban könnyű az eredeti motívumokra ráismerni.

IV. A KÖSZEGI-, KOMLÁTHY-, NENKEL- ÉS THOKALCSALÁDOK CZÍMERE 1415.

V.

1417. MÁJUS 20. KONSTAN CZ.

ZSIGMOND KIRÁLY BARRWY É SIMONNAK ÉS TESTVÉREINEK ÖZIMÉLETÉÉ.

Litteralis a M. N. Marconi recellat. a. Lond. 187. 119.

Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie, Dalmatie, Croatiae etc. rex, omnibus Christi fidelibus tam presentibus quam futuris, presentium notitiam] habituris, salutem in salutis largitore. Quamvis regalis maiestas universos sibi fideles et dilectos sinceris favoribus libenter prosequatur. illos tamen, quos per fid[elium servitioru]m merita maioribus dignoscit dignitatibus laborare, non indigne amplioribus dignatur gratiis et favoribus promovere ac gratiarum libertatibus merito insignire. Proinde ad universorum, [presentium pariter] et futurorum, notitiam harum serie volumus pervenire, quod fidelis noster Simon filius Francisci de Barryw, aule nostre familiaris, coram nostra celsitudine personaliter constitutus, pro[positis et] in memoriam nostri [reda]ctis suis [fidel]ibus servitiis, (quibus) celsitudini nostre a diuturnis temporibus in prosperis nostris agendis et adversis, persone et rebus suis non parendo, indefesse studuit compla[cere reddidi]tque se gratum [et acceptum], arma seu nobilitatis insignia in presentium litterarum nostrarum capite depicta maiestati nostre exhibendo, ab eadem maiestatis nostre celsitudine eadem arma seu nobilitatis insignia sibi et per eum Paulo, [Mathie], Johanni, Emerico, Stephano et alteri Emerico de predicta Barryw, fratribus suis carnalibus, ac ipsorum heredibus et successoribus universis ex liberalitate nostra regia dari et conferri humiliter [et devot]e supplicavit. Unde nos prefati Simonis gratis affectibus intuentes obsequiorum merita, quibus diligentibus studiis ac indefessis in diversis mundi partibus, presertim in Istria et Lombardia, Francie, [Aragonie et Anglie] regnorum et presentibus Almanie partibus non sine sue persone gravibus discriminibus et expensarum suarum oneribus haecenus erga nostram claruit maiestatem, cottidieque [claret et] in antea eo quidem [studiosi]us clarere poterit, quo se et suos singularioribus honorum [gratiis] sentiet decoratos, animo deliberato et ex certa nostra scientia eidem Simoni et per eum memoratis Paulo, Math[ie, Johanni], Emerico, Stephano et alteri Emerico carnalibus fratribus suis ipsorumque heredibus et posteritatibus [universis] ad prefati Simonis supplicationis instantiam prescripta arma seu nobilitatis [insignia] hic depicta [ac pictoris ma-

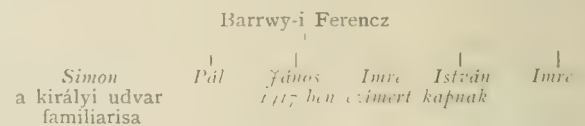
gisterio distincte] descripta [virtute presentium] conferimus, ymmo de habundantiori plenitudine specialis nostre gratie ad maiorem eiusdem Simonis et aliorum supradictorum [nobilitatis] gloriam [proprio motu concedimus, damus et elargimur], ut ydem Simon et alii supradicti [et eorum here]des ac quelibet* ipsorum posteritas universa nata et nascitura hec arma seu nobilitatis insignia, prout [presentibus litteris circa principium appropriatis] coloribus diversis inserta pictura denotat et declarat, ammodo in antea in preliis, hastiludiis, torneamentis, bellis, duellis et in omni exercitio militari [gestare] valeant par[iter et deferre]. Gaudeant igitur favore regio ac de tanto munere singularis gratie antefatus Simon et alii prenotati eorumque posteritas merito exultent, tantoque fideliori studio ad honorem regum eorumdem in antea solidetur intentio, quanto ampliori favore [preventos se conspiciunt munere gratiarum. Presentes autem ad premissorum memoriam perpetuam eum pendenti [secreto nostro regio sigillo, quo] ut rex Hungarie utimur, prelibatis Simoni et aliis [supradictis] ipsorumque heredibus et successoribus universis duximus concedendas. Datum Constantie, in festo ascensionis domini,] anno eiusdem millesimo quadringentesimo decimo septimo, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. tricesimo primo, Romanorum vero septimo.

A címér: Balra dőlt pajzs; kék pajzsfővel és kék hullámos (felhőszerű) pajzslábbal ellátott arany mező; a pajzslábon balra fordult arany koronás fekete holló áll, kiterjesztett ezüstözött szárnyakkal, csőrében arany karikagyűrűt tart. A pajzsalak fejével és szárnyaival a pajzsfőbe nyúlik. Koronás sisak. Sisakdísz: a pajzsbeli holló. Takaró: kék-sárga (arany).

A címerkép színeivel és arányaival a sikerültebbek egyike. Kompozíciója és színei ellen nem tehetünk kifogást. Feltűnő az ábrázolás hasonlósága a Hunyadiak ismeretes hollós címéréhez, mely igen nagy valószínűséggel szintén Zsigmond király adományából ered.

A családról, mely ezt a címet kérte magának adatni, a címereslevélbe foglaltakon kívül semmit sem tudunk, még azt sem, hol volt az a Barrwy nevű hely, melyről a család nevét írta. A címereslevél pedig szűkszavú, a szokott chablonos formában van tartva. Csak annyit tudunk meg belőle, hogy a fő címér-

szező Zsigmond király udvarának belső tagja volt (aule nostre familiaris), ki a királyt külföldre is elkísérte, még pedig iztriai, lombardiai, francia-, spanyol- és angolországi útjaira. Ezek szerint tehát már legalább is az 1412. év óta állott a király belső szolgálatában. A kitüntetés ebben az esetben is már nemesi rangban levőket ér, kik részére a címér «nemességöknek nagyobb fényéül» szolgál. A címeradományban részesek Barrwy-i Simon testvérei is, kik közt feltűnő, hogy két Imre nevű van. Az oklevél adatai nyomán a következő kis leszármazási töredék állítható össze:

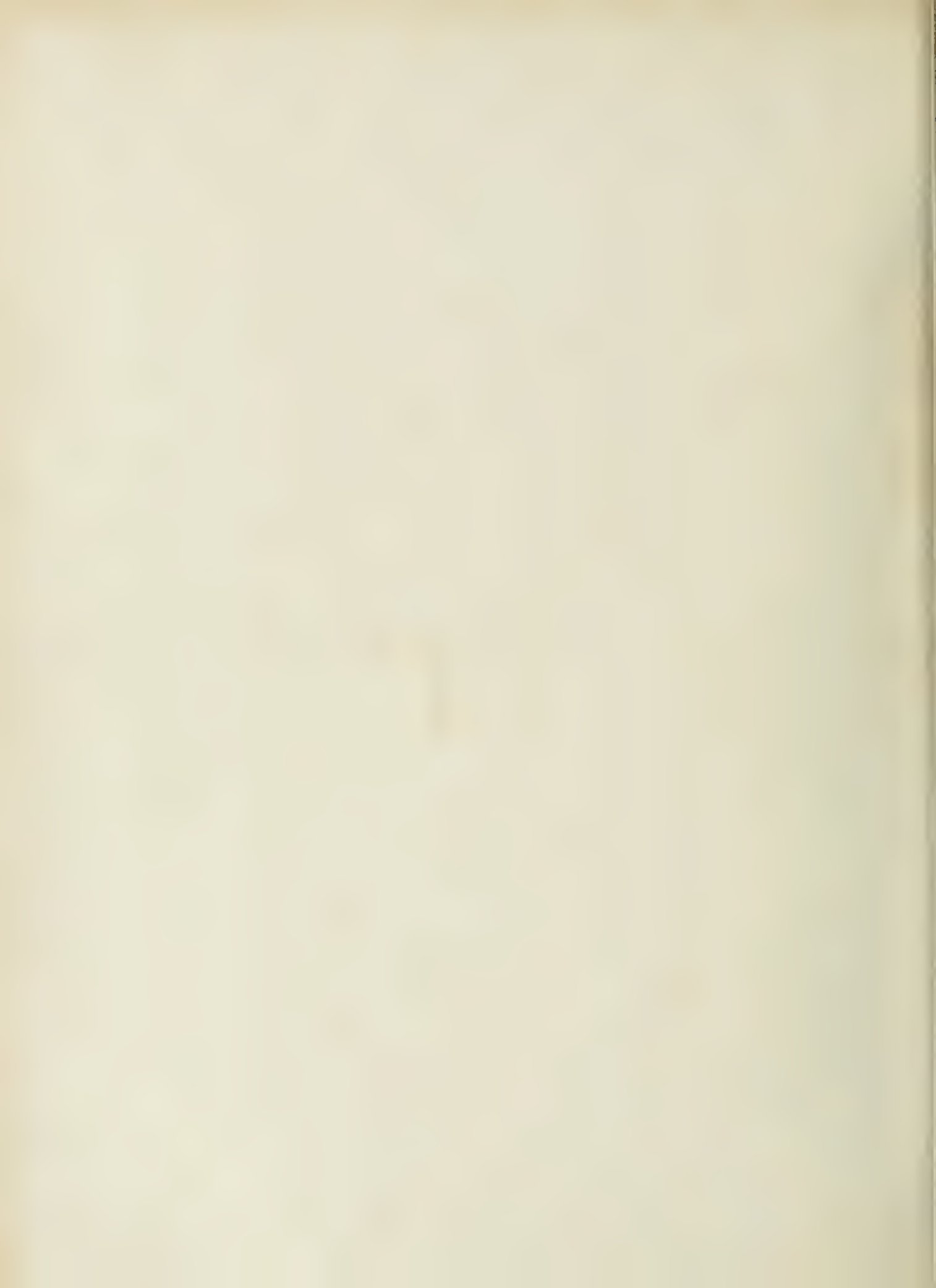

Jövendő genealogiai kutatásoknak van fentartva, hogy Barrwy-i Simon családjáról többet tudjunk meg.

* Az eredetiben hibásan: *quilibet*

V. BARRWY-I SIMON CZÍMERE 1417.

1417. JUNIUS 27. KONSTANZ.

ZSIGMOND KIRÁLY A SZIRMAI CSALÁD LELNÉK ÖZMÉNYÉÉÉ

Historia Sacrae Aulæ Hungaricæ ab anno 1417. — Tomus I. 1875.

Commissio propria dotanda rebus

Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie, Dalmatie, Croatiae etc. rex, omnibus Christi fidelibus tam presentibus quam futuris, presentium notitiam habituris, salutem in eo, qui dat regibus regnare et victorioso triumphare. A claro lumine throni regii, velud e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia a regia dignitate sic dependent, ut non sit dare alicuius generositatis insigne, quod a gremio non proveniat regie dignitatis. Sane ad universorum, tam presentium quam futurorum, notitiam harum serie volumus pervenire, quod fidelis noster Georgius filius Pauli de Zirna celsitudinis nostre accedens presentiam, propositis et recensitis suis fidelibus servitiis et fidelium obsequiorum gratuitis meritis sincerisque complacentiis utique acceptis et laudandis, quibus ipse in Istrie, Lombardie, Burgundie, Francie, Anglie, Hollandie et presentibus Alamanie regnorum partibus nobis et sacro dyademati ac nostre celsitudini a longinquis temporibus in prosperis nostris agendis et adversis, persone et rebus suis non parendo, indefesse complacere studuit reddiditque se gratam et acceptum, arma seu nobilitatis insignia in presentium litterarum nostrarum capite depicta maiestati nostre exhibendo, ab eadem maiestate nostra eadem arma seu nobilitatis insignia sibi et per eum honorabili viro domino Petro filio Petri, custodi capelle nostre maiestatis, necnon Nicolao, Petro et Paulo filiis Johannis, Anthonio et Jacobo filiis Dominici, ac Johanni et Dominico filiis Johannis filii Fabiani, fratribus suis condisionalibus de eadem Zirna, ipsorumque Georgii, Nicolai, Petri et Pauli, Anthonii et Jacobi ac Johannis et Dominici heredibus et posteritatibus universis ex * liberalitate nostra regia dari et conferri humiliter et devote supplicavit. Unde nos annotati Georgii gratis affectibus intuentes obsequiorum merita, quibus studiis diligentibus ac indefessis haecenus erga nostram claruit maiestatem cottidieque claret et inantea eo quidem studiosius clarere poterit, quo se et suos sentiet singularioribus honorum gratiis decoratos, animo deliberato et ex certa nostra scientia eisdem Georgio, Nicolao, Petro et Paulo, Anthonio et Jacobo, ac Johanni et Dominico, ipsorumque heredibus et posteritatibus universis, ad prefati

Az eredetiben hibásan: *et*.

Georgii supplicationis instantiam prescripta arma seu nobilitatis insignia, hic depicta et pictoris magisterio distincte descripta, virtute presentium conferimus, ymo de habundantiori plenitudine nostre gratie ad maiorem prelibatorum Georgii, Nicolai, Petri et Pauli, Anthonii et Jacobi, ac Johannis et Dominici, suorumque posteritatum ac heredum nobilitatis gloriam proprio motu concedimus, damus et elargimur, ut iidem necnon heredes et posteritates ipsorum universe nate et nasciture hec arma seu nobilitatis insignia, prout presentibus litteris circa principium appropriatis coloribus diversis inserta pictura denotat et declarat, ammodo inantea in preliis, hastiludiis, torneamentis et omni exercitio militari gestare valeant pariter et deferre. Gaudeant igitur favore regio et de tanto munere singularis gratie antefati nobiles necnon heredes et posteritates ipsorum universe merito exultent, tantoque fideliori studio ad honorem regium eorundem inantea solidetur intentio, quanto ampliori favore preventos se conspiciunt munere gratiarum. Presentes autem ad premissorum memoriam perpetuam cum pendentí secreto nostro regio sigillo, quo ut rex Hungarie utimur, prelibatis Georgio ac domino Petro custodí, necnon Nicolao, Petro et Paulo, Anthonio et Jacobo, ac Johanni et Dominico, eorundemque Georgii, Nicolai, Petri et Pauli, Anthonii et Jacobi, ac Johannis et Dominici heredibus predictis universis duximus concedendas. Datum Constancie, in die festi beati Ladislai regis, anno domini millesimo quadringentesimo decimo septimo, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. tricesimo primo, Romanorum vero septimo.

A címér: Balra dűlt pajzsban fekete pólyával vágott ezűst pajzsláb fölötti kék mezőben a pajzslábból kiemelkedő, háttal kifelé fordított vörös rák, kinyujtott lábakkal; fölfelé irányított ollóiban maga fölött váltakozó vörös és fehér rózsákból és levelekből font koszorút tart. Sisakdísz: a pajzsbeli egész rák. Takaró: kék-ezüst.

A címérkép korrekt ábrázolásával lep meg; sem a választott tárgy, sem annak stilizálása, sem a színek ellen nem tehetünk kifogást. A pólyával vágott ezűst pajzsláb minden valószínűség szerint a heraldikai szimbolika szerint vizet jelent, a melyből virágdíszszel ékesített fött rák emelkedik ki. Ez a címér ezóta az utóbb bárói és grófi rangra is emelt családnál folytonos használatban van, csakhogy természetesen azon több változás történt. Így az 1695. évi bárói oklevél szerint a címér kék mezőben zöld alap fölött balharánt helyezett vörös rák, mely ollóiban ék-köves gyűrűt tart; sisakdísz a czölöpösen elhelyezett pajzsalak, fölötté zöld babékoszorú.

Az 1707. évi grófi diploma a bárói címert erősíti meg. Az 1723. évi címérújítás a Zsigmond-adta címérhez már igen közeledik; e szerint az: fehér hullámos pólyával vágott zöld pajzsláb, fölötté kék mező, ebben czölöpszerű vörös rák ollói közt fehér virágos zöld koszorút tart. Kétségtelen, hogy a család által Zsigmond királytól kért épen nem harezias jellegű címér és a családi monda szerint a Szerémségből (Syrmium) származott Rák vitéz közt, ki a Sajó mellett mongolok keze által vesztette életét 1241-ben és a kit a családi hagyomány ősnek tart, összefüggés van; de az is valószínű, hogy előbb a címér volt meg.

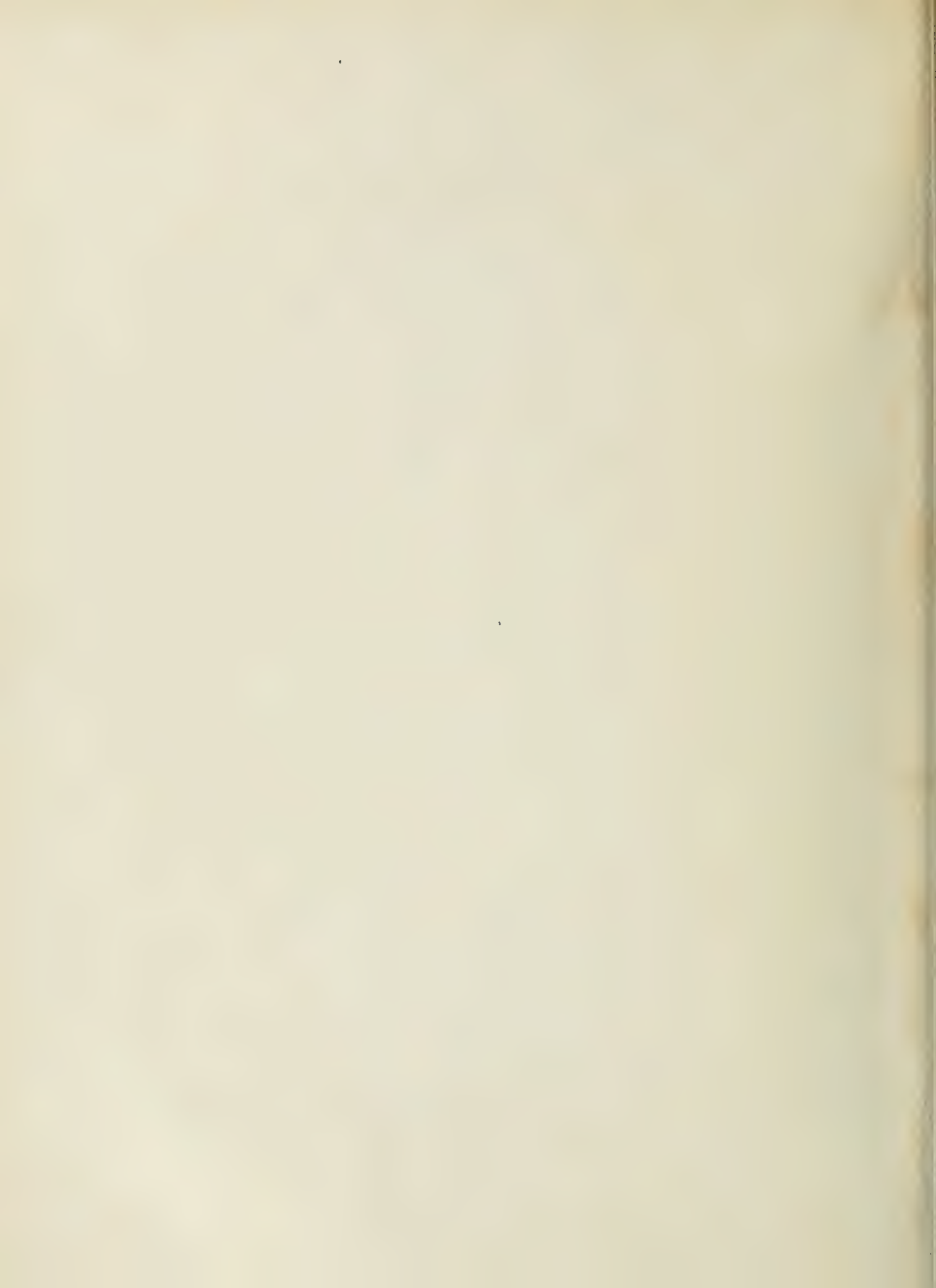
Az armális az akkor élő összes Szirmayakat az adomány részeseivé teszi. A főcímérszerző György, kinek Isztriában, Lombardiában, Burgundiában, Francia- és Angolországban, Hollandiában és Németországon a király útjai alatt tett jó szolgálatairól az oklevél igen elismerőleg, de a címéreslevelekben megszókt általános formák közt emlékezik meg.

VI. A SZIRMAI-CALÁD CZIMERE 1417.

VII. A PETNEHÁZY-CALÁD CZÍMERE 1417.

VIII.

1418. FEBRUÁR 27. KONSTAN CZ.

ZSIGMOND KIRÁLY VAY ÁBRAHÁMNAK ES BOKONAINAK ÜZMÉLT AD.

Uredlik, a quof Vayesabot hablézék a királynak. — 1418. Febr. 27.

Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie, Dalmatic, Croatiae etc. rex, omnibus Christi fidelibus tam presentibus quam futuris, presentium notitiam habituris, salutem in eo, qui dat regibus regnare et victorioso triumphare. A claro lumine throni regii, veluti e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia a regia dignitate sic dependent, ut non sit dare alicuius generositatis insigne, quod a gremio non proveniat regie claritatis. Sane ad universorum, tam presentium quam futurorum, notitiam harum serie volumus pervenire, quod fidelis noster dilectus Abraham filius Nicolai de Waya coram nostra celsitudine personaliter constitutus, propositis et recensitis suis fidelibus servitiis et fidelium obsequiorum gratuitis meritis sincerisque complacentiis, utique acceptis et laudandis, quibus ipse nobis et saero nostro regio diademati a longinquis temporibus in nostris agendis prosperis et adversis, persone et rebus suis non parendo, indefesse studuit complacere, reddiditque se gratum et acceptum, arma seu nobilitatis insignia in presentium litterarum nostrarum capite depicta maiestati nostre exhibendo, eadem a nostra celsitudine sibi et consequenter Stephano fratri suo carnali, item Thome et alteri Stephano filiis Benedicti, necnon Georgio filio Ladislai, fratribus condivisionalibus et consanguineis, ex nostra liberalitate regia dari et conferri humiliter et devote supplicavit. Unde nos prefati Abrahe gratis affectibus intuentes obsequiorum laudabilia merita et actus strenuos, quibus ipse in plerisque nostris et saere ipsius regni nostri Hungarie corone agendis a longinquis temporibus sub diversitate locorum et temporum, et presertim Istrie, Foriuli et presentibus Alamanie partibus, quas nos pro sacrosancte universalis ecclesie et sacri imperii status reformatione, duce Christo, qui lux vera est luminum, feliciter perlustravimus, non parendo rebus suis et persone, sed variis periculis imminentibus se ipsum exponendo, celsitudini nostre studuit gratum reddere et acceptum; volentes itaque eum premissorum suorum laudabilium meritorum intuitu regalis munificentie antidoto prosequi speciali, animo deliberato et ex certa scientia eidem Abrahe, et per eum supradictis, cunctis quoque ipsorum fratribus et consanguineis ac heredibus et successoribus universis, ad prefati Abrahe supplicationis instantiam, prescripta arma seu nobilitatis insignia, hic depicta ac pictoris magisterio distincte descripta, virtute presentium conferimus, ymo de

habundantiori plenitudine specialis gratie nostre ad maiorem eiusdem Abrahe et aliorum supradictorum nobilitatis gloriam motu proprio concedimus ac presentibus elargimur, ut idem Abraham et alii supradicti, eorumque heredes et posteritas universa, nata et nascitura, hec arma seu nobilitatis insignia, prout presentibus litteris circa principium appropriatis coloribus diversis inserta pictura denotat et declarat, a modo in antea in preliis, hastiludiis, torneamentis et in omni exercitio militari et clientali gestare valeant pariter et deferre. Gaudeant igitur favore regio, et de tanto munere singularis gratie antefatus Abraham et alii supradicti eorumque posteritates merito exultent, tantoque fideliori studio ad honorem regium eorundem in antea solidetur intentio, quanto ampliori favore preventos se conspiciunt munere gratiarum. Presentes autem ad premissorum memoriam perpetuam sigilli nostri secreti, quo ut rex Hungarie utimur, appensione pro prefato Abraham et aliis supradictis iussimus communire perpetuo et in evum valituras. Datum Constantie, dominica Oculi, anno domini millesimo quadringentesimo decimo octavo, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. tricesimo primo, Romanorum vero octavo.

A czímer: Balra dőlt pajzs kék mezejében balra fordult sárga szarvas, arany agancscsal; jobb szemébe felülről jobb-haránt irányban fehér tollú arany nyílvevő furódik; az állat feje, nyaka, szügye, első lábai fönt és a kinyomuló nyílhegy vérrel csepegtetvék. Sisakdísz: a növekvő pajzsalak. Takaró: sárga-kék; a takaró úgy van stilizálva, hogy az az állat mezéből közvetlenül folytatódik.

A czímer minden tekintetben korrekt szerkesztű. A festésben több heraldikai érzék mint művészet nyilvánul. Feltűnő, a mi különben régi magyar czímerekben elég gyakran fordul elő, hogy a festő az aranyat élesen megkülönbözteti a sárga színtől, vagyis ezt mint külön czímerszint használja, holott általános nézet szerint a sárga szín az arany helyettesítője. Ebben az esetben a festő a szarvas természetes barnás színét igyekezett a sárgával visszaadni, és azt mint takarószínt is alkalmazta.

Ez a régi czímer, melynek tervét a czímer-szerző mutatta be a királynak, a használatban és későbbi czímeradományok által lényeges változáson nem ment keresztül. Legtöbb változtatás 1507-ben II. Ulászló király czímerbővítésében történt. Ibrányi Gergely egyetlen leánya ugyanis még a xv. század első felében férjhez ment Vay Istvánhoz, kinek neve a czímereslevélben is előfordul. Az utódok a

családot Vajai Ibrányi néven folytatták. E házassági kapocs emlékére II. Ulászló a Vay és Ibrányi családok tagjainak 1507. febr. 3-án új czímert ad, melyben a Vay-czímert a Pécz-nembeli, akkor már kihalt Ibrányi-család czímerével egyesíti egy pajzsban ekképen: Kék mezőben zöld alapon álló jobbra fordított természetes szarvas, arany agancscsal; jobb szemébe felülről jobbháránt aranytollú nyílvevő nyomul; a nyíl vasa nem látszik ki. A szarvast fent jobbról hétágú arany csillag, balról ezüst növő hold kíséri. Az egész fölött aranszegélyű ezüst balharánt pólya, fönt vörös rózsával, lent arany liliummal megakva. A haránt-pólyát lent a pajzs csücskében természetes kődarab támasztja meg. Ezt az ábrázolást örökíti meg az 1783. évi bárói czímer is. Míg az 1830. évi grófi diplomában az a változás történik, hogy az öt czímermezőre osztott grófi czímer szív-pajzsában látható az ősi ábrázolás: kék mezőben patakkaal átszelt zöld alapon természetes szarvas homlokába furódó nyíllal; a szarvast fönt jobbról nyolcágú arany csillag, balról ezüst növő hold kíséri. A czímerképen átvonuló haránt-pólya olyan, mint az 1507. évi czímerben. És így az 1418-ban kapott családi czímer, mely kétségtelenül egy vadászati eseményt örökít meg, némi csekély változtatással ma is használatban van.

VIII. A VAY-CSALÁD CZÍMERE 1418.

IX.

1418. MÁRCZIUS 29. KONSTANCZ.

ZSIGMOND KIRÁLY NAGYMIHÁLYI ALBERT VRÁNAI PERJENÉK ES ÁLTALA A JOBBI NAGYMIHÁLYIARNAK
CZIMERT AD.*Érteclétje á az Sztaray-salad nagymihályi lehelletaban — Nagy Gyula Á. az Sztaray-salad emlékirata II. 189.
Lund 1889. L. 33.*

Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie, Dalmatie, Croatiae etc. rex, omnibus Christi fidelibus tam presentibus quam futuris, presentium notitiam habituris, salutem in eo, qui dat regibus regnare et victorioso triumphare. A claro lumine throni regii, velud e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia a regia dignitate sic dependent, ut non sit dare alicuius generositatis insigne, quod a gremio non proveniat regie claritatis. Sane ad universorum, tam presentium quam futurorum, notitiam harum serie volumus pervenire, quod fidelis noster dilectus venerabilis vir dominus Adalbertus filius Gregorii de Nagmihal, prior cruciferatus Aurane, coram nostra celsitudine personaliter constitutus, propositis et recensitis suis fidelibus servitiis et fidelium obsequiorum gratuitis meritis sincerisque complacentiis utique acceptis et laudandis, quibus ipse nobis et sacro nostro regio diademati a longinquis temporibus in nostris agendis prosperis et adversis, presertim pridem in expeditionibus exercitibus, primum contra et adversus perfidissimos Tureos, crucis Christi inimicos, et alias nationes barbaricas et seismaticas, versus partes inferiores Themensienses, demum vero contra Boznenses, puta tunc nostros infideles et rebelles, instauratis, sub nostre maiestatis banderio, non sine effusione sui sanguinis ac plurimorum charorum suorum fratrum et familiarium vulneratione et interemptione, agilitate strenua, virili audacia et sollicitudine indefessa, nuper vero Istrie, Foroiulii, ac novissime presentibus Almanie partibus, sumptibus copiosis et persone suis non parcendo, se et sua pro nostri regii honoris exaltatione fortune easibus et formidabilibus periculis exponendo, studuit complacere reddereque se gratum et acceptum, arma seu nobilitatis insignia in presentium litterarum nostrarum capite depicta, quibus idem ac cuncti sui progenitores sine corona usi fuissent, utereturque ipse de presenti, cum prescripte corone adiectione maiestati nostre exhibendo, eadem a nostra celsitudine sibi et per eum Johanni, Ladislao et Georgio filiis, nec non Johanni, Ladislao, Paulo, Stephano et Michaeli filiis Odyn, Nicolao filio Ladislai, Johanni filio Jacobi, alteri Johanni et Andree filiis Ladislai, Georgio filio Michaelis,

ac Dionysio et Ladislao filiis Pangratii, ac Pangratio filio Andree, et filiis Laurentii de predicta Nagmihal, condivisionalibus fratribus ac consanguineis quibuscunque suis, ac predictorum filiorum, fratrum et consanguineorum heredibus et posteritatibus universis, ex liberalitate nostra regia de novo dari et conferri humiliter et devote supplicavit. Unde nos prefati domini Adalberti prioris gratis affectibus intuentes obsequiorum merita, quibus diligentibus studiis ac indefessis hactenus erga nostram claruit maiestatem, cottidieque claret et in antea eo quidem studiosius clarere poterit, quo se et suos singularioribus honorum gratiis sentiet decoratos, animo deliberato et ex certa nostre maiestatis scientia, eidem domino Adalberto priori et per eum predictis Johanni, Ladislao et Georgio filiis, nec non Johanni, Ladislao, Paulo, Stephano et Michaeli filiis Odyn, Nicolao filio Ladislai, Johanni filio Jacobi, alteri Johanni et Andree filiis Ladislai, Georgio filio Michaelis, ac Dionysio et Ladislao filiis Pangratii, ac Pangratio filio Andree, et filiis Laurentii de predicta Nagmihal, condivisionalibus fratribus ac consanguineis quibuscunque suis, ac eorundem filiorum, fratrum et consanguineorum ipsius domini Adalberti heredibus et posteritatibus universis, ad prefati domini Adalberti supplicationis instantiam, prescripta arma seu nobilitatis insignia, hic depicta ac pictoris magisterio distincte descripta, virtute presentium conferimus, imo de habundantiori plenitudine specialis nostre gratie ad maiorem eiusdem domini Adalberti et aliorum supradictorum nobilitatis gloriam proprio motu concedimus, damus et elargimur; ut iidem dominus Adalbertus et alii supradicti, eorumque posteritates et heredes universi, hec arma seu nobilitatis insignia, pr(o)ut presentibus litteris circa principium appropriatis coloribus diversis inserta pictura denotat et declarat, a modo in antea in preliis, hastiludiis, torneamentis et in omni exercitio militari gestare valeant pariter et deferre. Gaudeant igitur favore regio, ac de tanto munere singularis gratie antefati dominus Adalbertus et alii supradicti eorumque posteritas merito exultent, tantoque fideliori studio ad honorem regium eorundem in antea solidetur intentio, quanto ampliori favore preventos se conspiciunt munere gratiarum. Presentes autem ad premissorum memoriam perpetuam, sigilli nostri secreti, quo ut rex Hungarie utimur, appensione, pro prefatis domino Adalberto priore et aliis supradictis iussimus communiri perpetuo et in evum valituras. Datum Constantie, feria tertia proxima post festum Pasche domini, anno eiusdem millesimo quadringentesimo decimo octavo, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. tricesimo secundo, Romanorum vero octavo.

<p>A czímer: Balra dőlt pajzs kék mezejében arany leveles-koronán álló arany kapu, fél-zárnya kinyitva; a félig nyílt kapun fönt arany rostély látszik; a kapun két természetes szembe néző szarka csőrével egy veres-</p>	<p>köves arany gyűrűt tart; a gyűrű köve felfelé áll. Aranysisak. Sisakdís: a koronán álló pajzs-alak. Takaró: kék-sárga.</p> <p>Zsigmond király adománya voltaképen czímerbővítés; mert a család már korábban</p>
--	--

IX. A NAGYHÁNYI-NEMZETSÉG CZIMPEI 1418.

is ugyanezt a kepet használta címerül. A XIV. század folyamán két Nagymihályi, apa és fia, viselte Ungvármegye alispáni tisztét: György (1362–1366.) és János (1370–1376.); mind a kettőnek reánk jutott címeres pecsétje is, teljesen azonos címerképpel. E címer: népies faragott kapu, az egyik szárny nyitva; a kapun két szembenéző szarka. Hiányzik még a korona, a melyen az egész ábrázolás nyugszik és az ékköves gyűrű, a mit a két szarka tart. Zsigmond címerbővítése éppen e két rész hozzáadásában áll. A fő címerszerző, Nagymihályi Albert, ugyanis azzal a kéréssel járul a királyhoz, hogy családi címerüket, melyet ő, a családtagok és az elődök korona nélkül használtak, koronával bővítse meg és hogy az új tárggyal bővült régi címer használatában a családot erősítse meg. Be is mutatja az ekképen változtatott címer rajzát. Zsigmond király teljesíti a kérést és a koronát oly módon alkalmazza, hogy a családi címert arra helyezteti. Az ily módon, címeralapul rajzolt korona nem a legszerencsésebb formát mutatja. A széles címerképnél fogva a korona is túlságosan széles; míg rendes körülmények közt a címerekben előjövő nyílt leveles-korona látható ágainak száma három, itt öt levél látszik; vagyis ha a koronát kereknek képzeljük, az ágak száma nyolcz lesz. A sisakdíszben lévő korona ágainak száma is felülmúlja eggyel a rendes számot. Mindezt a széles címerkép okozza, melyet nem lehetett heraldikailag tetszetősen koronára helyezni. A címeres levél nem szól semmit az ékköves gyűrűről, pedig ez is hozzátoldás a régi címerhez; mert Nagymihályi György és János XIV. századi pecsétjein ennek még semmi nyoma. Zsigmond király címerbővítésében tehát a korona kitüntető kiegészítése a régi családi címernek, a mint hogy kitüntetésnek veendő, bár erről az oklevél nem szól, a címer arany sisakja is; előjön ez a kitüntetés a Garai Miklós nádor részére szóló 1416. évi címeradományban is, a hol a szöveg ezt világosan megmondja. Sajátságos, hogy maga a fő címerszerző 1424. évi pecsétjén Zsigmond király címerbővítését nem veszi figyelembe és családi címerébe koronát nem véset; a gyűrű azonban már szerepel.

Ez a régi címer a Nagymihályiak ma is

elő leszármazottainak, a Sztáray grófok címerében nagy változáson ment keresztül. Az 1725. évi bárói címer a régi ábrázolást több mező közt osztja meg és a félig nyílt kaput várfallá változtatja oly módon, hogy a címer pajzs vágva és felső osztályában hasítva van. Az első arany mezőben zöld halmon, esernyőben ékköves arany gyűrűt tartó szemközt fordult két természetes szarka látható; a szarkák között pedig egy czölöpszerűen állított, arany nyelvű és hegyű, két csúcsba futó vörös zászló ezüst kereszttel megrakva; a második vörös mezőben egy zöld ág híjján ágaitól megfosztott fatörzs (merőben új motívum); a harmadik alsó kék mezőben pedig sarokbástyákkal ellátott, közepén tornyos, ormózott várfal van, vörös tetővel, fekete ablakokkal és félig nyílt fekete kapuval. A bárói címer tehát szétszedte és megváltoztatta az ősi címerképet. Az 1747. évi grófi diploma ismét közeledik a régi ábrázoláshoz; e szerint a most is használatban lévő címer: kék mezőben arany faragott kövekből rakott négy ormójú várfal, félig nyílt arany kapuval; a várfalon a két szarka, mint a Zsigmond király-adta címerben.

Tudvalévőleg, a Nagymihályiak a Sztárayakkal egyetemben a Kaplon-nemzetség ivadékaik és oklevelileg kimutatható első ősük Jákó, a XIII. század első felében. Ismeretes, hogy a gróf Károlyi család, a Vetéssyekkel, Bagosyakkal, Csomaközyekkel együtt, szintén a Kaplon-nemből veszi eredetét, és kimutatható első őse András, ki a mondott Jákóval körülbelül ugyanabban az időben élhetett. A Kaplon-nemzetség azonban már a XIII. század derekán annyira szétágazott, hogy a két őst nemzedékrendileg egymással összekötni nem lehet. A hogy genealogiai szempontból lehetetlen a két elágazás közös torzsiatyját megtalálnunk: épp úgy címertanilag sem vagyunk képesek felfedezni azt a közös jelvényt, melylyel a Kaplon-nemzetség leszármazottai a vérségi kapcsolatot kifejezőre juttatták. A Károlyiak ősi címere, mely az összetett grófi címer szív-pajzsában látható: karvaly, mely felemelt jobb lábában szívet tart; Vetéssy László veszprémi püspök családi címere a XV. század végén: sas; a Nagymihályiaké és a velök egy eredetű Sztárayaké, Ödönffyéké,

Nagymihályi Pongráczoké stb., Nagymihályi Albert saját bevallása szerint, leveles kapu két szarkával. Nincs a nemzetség leszármazottainak címérében egyetlen egy közös vonás sem azon kívül, hogy mindegyikben madáralak látható. Nem csalódunk tehát, ha föltételezzük, hogy a Kaplon-nemzetség ősi címere valamilyen madár-tipust mutathatott.

A Nagymihályi családnak messze kimagasló alakja Ungi Albert vránai perjel, a fő címerszerző. Maga a címeres levél a megszokott formulák korlátai dacára igazi melegséggel emlékezik meg azokról a szolgálatokról, melyeket az országnak és a királynak a török ellen viselt harcokban, az alsó temesi részekben, Bosniában, majd Istriában, Friaulban és Németországon tett. A harcokban vérokonaik közül nem egy hullott el és ő is magát a legnagyobb veszedelmeknek tette ki. Egyéb forrásokból tudjuk, hogy 1411—1412-ben Ozorai Pipo temesi főispánnal egyetemben Velenczét győzi le. Még ekkor fiatal ember, mert 1410-ben még udvari apródnak írják. 1417. február 12-én vránai perjellé lesz, és mint ilyen vesz részt a konstanci zsinaton. 1422-től e mellett Horvát- és Dalmátország bánja is. Hadat visel Radul havasalföldi bitorló vajda ellen s a török által elűzött Dánt székebe visszaülteti.

Nagymihályi Albert családja fényének és gazdagságának föllendítésére sokat tett. A címeradományban részelteti nemzetségének, úgy látszik, összes akkor élő ágazatait. Mint a Johannita-rend tagja és e mellett családapa is, új adományt, biztosítást eszközöl ki a királytól alig egy évre perjellé kineveztetése után, hogy ősi családi birtokaira sem a Johanniták-rendje, sem pedig a vránai perjelség igényt nem táplálhat. Albert perjelnek három fiáról kellett gondoskodnia. Volt is mivel. A havasalföldi hadi vállalat jutalma 1427-ben óriási adomány volt, melylyel az ősi javak megsokszorozódtak.

Zsigmond király túlélte kiváló hívét, mert ez már 1434-ben nincs az élők között. Fiainak egyike sem érte el atyja nagyságát. Egyikből, Györgyből, pap lett és a pozsegai prépostságig vitte; a másiknak, Lászlónak, nyoma vész; a

harmadik, György, tovább folytatta a családot, mely a horvát-dalmát bán emlékére Nagymihályi Bánfi nevet vett föl.

A Nagymihályiak egyéb leszármazói közül a XIV—XV. században kiváltak még: Nagymihályi László, ki a XIV. század végén Bolgárországban, Szlavóniában hadakozott, majd 1391—1396. között Ungmegye főispánja; továbbá Nagymihályi János, Jakab fia, ki Zsigmond királynak 1398-ban udvari apródja; egy másik János, Ödön fia, 1409-ig Zemplénmegye alispánja, ki tevékeny részt vett Zsigmond harcaiban és 1399-ben királyát Morvaországba kíséri; hűségeért 1404-ben több hűtlen lázadó birtokát kapja. Ennek testvére Mihály a huszsziták ellen viselt harcokban tüntette ki magát és Prága városát hosszabb ideig őrizte; Nagymihályi László fia, János, 1412-ben udvari apród. Szóval Zsigmond király kora a családra nézve az emelkedés, gazdagodás kora volt. A most felsoroltak mind megnevezvék az 1418. évi címeradományban.

Érdekes és hazai bírósági gyakorlatunkban talán egyedül álló eset, hogy a Nagymihályi-címernek más családok által való használata a XVIII. században évtizedeken át tartó pör tárgyát képezte. Sztáray Imre gróf ugyanis 1752-ben azzal a kérelemmel járult a királyi táblához, hogy tiltaná el a Villei Pribék- és Iványi Fekete-családokat azon címer viselésétől, mely a Nagymihályi-címerhez teljesen hasonló. A címerbitorlás miatt indított tárgyalás, melyben az ügyvédek minden furfangjokat kimerítették, 1774-ben hozott táblai ítélettel ért véget, mely a Pribék- és Fekete-családokat, miután a pör folyamán a Nagymihályiakkal való osztályos atyafiságukat kimutatták és bebizonyították azt is, hogy a Nagymihályi-címert századokon át használták, a címerbitorlás vádja alól felmenti és őket a címer használatában megerősíti. (Turul, 1900. 39.)

Az 1418. évi címer festője oly jellemző kerettel övezte a címerképet és annak oly sajátos színézést adott, hogy ecsetjét könnyen felismerhetjük a következő címerben is.

X.

1418. MÁRCZIUS 29. KONSTAN CZ.

ZSIGMOND KIRÁLY DANSÁI ÉS KERESZTURI CSESE LÁSZLÓNAK ÉS BOKONÁNAK PÉTERNEK CZIMPEI AD.

*(Redolte a la Wesseleny családnak a Földrajz Muzeum angol könyvtárában a 11. leltárolóban Képek között
Tulaj. 1899. 163.)*

Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie, Dalmatie, Croatie etc. rex, omnibus Christi fidelibus tam presentibus quam futuris, presentium notitiam habituris, salutem in eo, qui dat regibus regnare et victorioso triumphare. A claro lumine throni regii, velud e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia a regia dignitate sic dependent, ut non sit dare alicuius generositatis insigne, quod a gremio non proveniat regie claritatis. Sane ad universorum, tam presentium quam futurorum, notitiam harum serie volumus pervenire, quod fidelis noster Ladislaus dictus Chese filius Demetrii de Dansa et de Kerezthur coram nostra celsitudine personaliter constitutus, propositis et recensitis suis fidelibus servitiis et fidelium obsequiorum gratuitis meritis sincerisque complacentiis utique acceptis et laudandis, quibus ipse nobis et sacro nostro regio diademati a longinquis temporibus in nostris agendis prosperis et adversis, persone et rebus suis non parcendo, indefesse studuit complacere reddiditque se gratum et acceptum, arma seu nobilitatis insignia, in presentium litterarum nostrarum capite depicta, maiestati nostre exhibendo, eadem a nostra celsitudine sibi et per eum Petro filio Dominici de eadem, condivisionali fratri suo, ipsorumque heredibus et posteritatibus universis ex liberalitate nostra regia dari et conferri humiliter et devote supplicavit. Unde nos prefati Ladislai Chese gratis affectibus intuentes obsequiorum merita, quibus ipse in Bosne et signanter in presentibus Almanie partibus, quas nos pro sacrosancte universalis ecclesie, que iam superni luminis gratia illustrante ad unitatem per verum et unicum eius sponsum pervenit, et sacri imperii status reformatione, duce Christo, qui lux vera luminum, feliciter perlustravimus, se variis periculis imminentibus ipsum exponendo, celsitudini nostre intentissimis animi desideriis studuit gratum reddere et acceptum, animo deliberato et ex certa nostra scientia eidem Ladislao Chese et per eum predicto Petro filio Dominici, ipsorumque heredibus et posteritatibus universis, ad prefati Ladislai Chese supplicationis instantiam, prescripta arma seu nobilitatis insignia, hic depicta ac pictoris magisterio distincte descripta, virtute presentium conferimus, ymmo de habundantiori plenitudine specialis nostre gratie ad maiorem eiusdem Ladislai dicti Chese et aliorum supradictorum nobilitatis gloriam proprio motu concedimus, damus et elargimur, ut iidem Ladislaus et Petrus

eorumque heredes et posteritas universa, nata et nascitura, hec arma seu nobilitatis insignia, prout presentibus litteris circa principium appropriatis coloribus diversis inserta pictura denotat et declarat, a modo inantea in preliis, hastiludiis, torneamentis et in omni exercitio militari gestare valeant pariter et deferre. Gaudeant igitur favore regio, ac de tanto munere singularis gratie antefati Ladislaus et Petrus eorumque posteritates merito exultent, tantoque fideliori studio ad honorem regium eorundem inantea solidetur intentio, quanto ampliori favore preventos se conspiciunt munere gratiarum. Presentes autem ad premissorum memoriam sigilli nostri secreti, quo ut rex Hungarie utimur, appensione prefatis Ladislao et Petro ipsorumque heredibus supradictis iussimus communiri perpetuo et in evum valituras. Datum Constantie, feria tertia proxima post festum Pasche domini, anno eiusdem millesimo quadringentesimo decimo octavo, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. tricesimo secundo, Romanorum vero octavo.

A czímer: Balra dőlt pajzs kék mezejében a pajzs három szegletében elhelyezett egy-egy ezüst hosszúkás láncszempár, befelé szétálló láncszemekkel. Sisakdísz: fehér halfarkban végződő, balra néző vörös kutya előteste, mely két első lábával a sisakon áll; az alak hátán, ott a hol kutya teste halfarkba megy át, egy ívalakban hátra hajló fehér madártoll. Takaró: fehér-vörös.

A czímer minden tekintetben nevezetes. A láncszemek elhelyezése és stilizálása kifogástalan; különösen érdekes a sisakdísz, mely kutyából, halból és madártollból összetett csudaállat. Jellemző a festő felfogása, ki a takarót nem a pajzsbeli ábrázolás, hanem a sisakdísz színeivel hozza összhangzásba.

A czímereslevélben a Wesselényi nevet nem olvassuk és mégis valószínű, hogy az abban megnevezett két egyén a családdal régen szoros kapocsban volt; mutatja ezt a czímerazonosság, illetőleg a czímer további fejlődése is. Dansai László szomszédos birtokosa a nógrádmegyei Veselénynek, honnét a család nevét vette; Dansa Veselénytől délre, a füleki vár tartozékainak közvetlen közelében feküdt; és Veselény mellett van Keresztúr is, mely a Csesék másik előnevét adta. Keresztúrt utóbb a xvi. században a Wesselényiek kezén is látjuk. Volt-e még szorosabb, esetleg vérségi kapocs is a szomszédságon kívül a Csesék és a Wesselényiek között, adatok híjjában nem tudjuk; annyi tény, hogy

a czímereslevél a nagy változásokon átment czímerképpel egyetemben a Wesselényiek tulajdonába került.

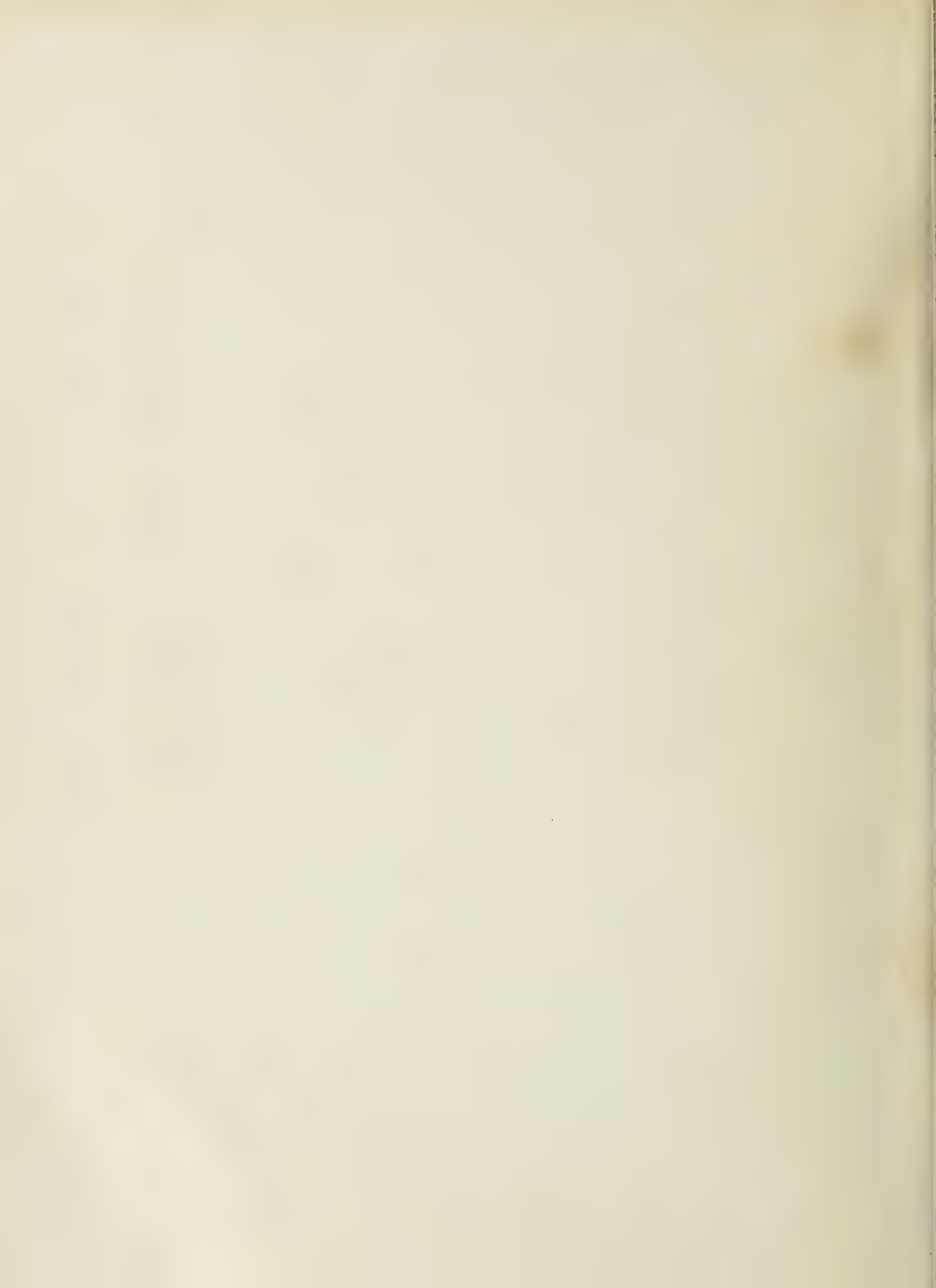
A czímer további alakulásaiban eltűnik a pajzsból a láncszem-pár és a tetszetősebb fantasztikus sisakdísz válik pajzsalakká. A Wesselényiek xvi. századi czímerében a pajzsalak: kék mezőben fatörzshöz lánczolt kutya előtestű lebegő hal. A sisakdísz csuda-állatának egyik alkotó része, a toll, még pedig három strucztooll, megmarad sisakdísznek. Világos, hogy e czímer az 1418. évinek közvetlen leszármazottja. Egy századdal utóbb a Wesselényi-czímer ismét változáson megy át; a kutya előtestéből koronás oroszlán teste lesz, mely halfarkban végződik; a fatörzsből pedig három-virágos róza ág, melyet az oroszlány tart. Legutolsó és most is használatban lévő változat az, hogy a koronás oroszlánból halfarkban végződő koronás női törzs, szirén lesz. Természetes, hogy a takaró színe is fehér-vörösből a pajzsbeli színeknek megfelelő kék-ezüstre változott át.

A czímeres levél Csese Lászlónak különösen Boszniában és Németországon, a király kíséretében szerzett érdemeit emeli ki a szokott módon. Ő is bemutatja az óhajtott czímer képét, melynek láncszemei kétségtelenül valamely átélt fogságra emlékeztetnek; a király változatlan formában hagyja jóvá a kért czímer. A királyi kitüntetés Csese László családja régi nemességének szintén nagyobb dicsőségére történik.

X. DANSAI ÉS KERESZTÚRI CSESE LÁSZLÓ ÉS PÉTER CZIMERE 1418.

XI.

1421. FEBRUÁR 10. MYSA VAROSA.

ZSIGMOND KIRÁLY AZ ALSÓ- ÉS FELSŐ-BÁRCZAY CSALÁD TAGJAINAK CZÍMERT ÁD.

Arctelye a Bárczay család herczegedelméi. Évi 1891. N.

Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie, Bohemie, Dalmatie, Croatie etc. rex, omnibus Christi fidelibus tam presentibus quam futuris, presentium notitiam habituris, salutem in eo, qui dat regibus regnare et victorioso triumphare. A claro lumine throni cesaree vel regie maiestatis, velut e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia ab imperatoria vel regia maiestate sic dependent, ut non sit dare alicuius generositatis insigne, quod a [gremio] non proveniat cesaree seu regie dignitatis vel claritatis. Sane ad universorum notitiam, tam presentium quam futurorum, harum serie volumus pervenire, quod fidelis noster Ladislaus filius Mathius de Felsew-Bareza ad nostre celsitudinis accedens presentiam, recensitis propositisque et declaratis suorum progenitorum et per consequens suis fidelitatibus et fidelium obsequiorum meritis, per ipsos claritati nostre locis et temporibus opportunis laudabiliter exhibitis et impensis, quedam arma seu nobilitatis insignia sibi et per eum Elye carnali ac Ladislao filio Clementis de Also-Bareza condivisionalibus fratribus suis, ipsorumque suorum fratrum et consanguineorum heredibus et posteritatibus universis ex liberalitate nostra dari et conferri humiliter et devote supplicavit. Unde nos prefati Ladislai gratis affectibus intuentes obsequiorum merita, quibus diligentibus studiis ac indefessis in diversis nostris et ipsius regni nostri Hungarie arduis expeditionibus, sicuti prosperis sic et adversis, sub diversitate locorum et temporum non sine sue persone gravibus discriminibus et expensarum suarum oneribus actenus erga nostram claruit maiestatem cotidieque claret, et [in futurum] eo quidem studiosior clarere poterit, quo se et suos singularioribus honorum gratiis sentiet decoratos, animo deliberato et ex certa nostra scientia eidem Ladislao et per eum memoratis Elye carnali ac Ladislao filio Clementis de dicta Also-Bareza condivisionalibus fratribus suis eunetisque eorundem fratrum et consanguineorum heredibus et successoribus universis, ad prefati Ladislai filii Mathyus supplicationis instantiam, prescripta arma seu nobilitatis insignia, hic depicta ac pictoris magisterio distincte descripta, virtute presentium conferimus imo . . . . de plenitudine specialis nostre

gratie ad maiorem eiusdem Ladislai ac aliorum supradictorum nobilitatis gloriam proprio motu concedimus ac presentibus elargimur, ut idem Ladislaus et alii supradicti eorumque heredes ac quelibet ipsorum posteritas universa, nata et nascitura, hec arma seu nobilitatis insignia, prout presentibus litteris circa principium appropriatis coloribus diversis inserta pictura denotat et declarat . . . . . hastiludiis, torneamentis et [aliis] exercitationibus militaribus gestare valeant . . . (következik a szokásos záradék). Datum in nostra civitate Mysa nuncupata, in festo beate Scholastice virginis et martiris, anno domini millesimo quadringentesimo vigesimo primo, regnorum nostrorum etc.

A czímer: Balra dőlt pajzs kék mezejében lebegő sárga koronából kiemelkedő szembenéző ifjú felsőteste, szőke hajjal, fején két oldalt lehajló fekete sapka, elől négy gombbal díszítve. Gallértalan ruhája vörös; bal karját feje fölé emeli és ezzel a jobb karja helyét pótló természetes szarvasagancsot feje fölött tartja. Sisakdísz: a pajzsalak. Takaró: kék-vörös. A sisakon látható korona voltaképen a pajzsbeli ábrázolás ismétlése.

A czímer nem tartozik a legjobbak és legszebbek közé. A pajzsban látható korona idomtalanul magas. A belőle kinövő alak, a jobbját helyettesítő szarvasagancsossal, kétségtelenül vadászlegényt ábrázol; azonban ez a jelképes ábrázolás sem szépnek, sem heraldikainak nem mondható. Legérdekesebb még az alak ruhája, mely a vadászlegények akkori öltözetét mutatja. Ez a ruha gallértalan, testhez simuló szűk öltöny, minden dísz nélkül, a melyre hideg ellen való oltalmul újj nélküli köntöst öltöttek. A fekete lapos sapka puha anyagból készült, mely azután két oldalt a fülek felé lecsüngött. Ez az öltözet éppenséggel nem magyar, hanem általában a szolgaszemélyzetnek, ez esetben a vadászlegénynek, europaszerte viselt hétköznapi ruhája. Ebben a czímerben is előjön az a nálunk gyakorta előforduló hiba, hogy a sisaktakaró két színt, kéket és vöröset mutat.

A czímereslevél, nem adatván ki a konstanciái zsinat és az ennek érdekében tett európai út alatt, hanem később, némileg eltérő formát mutat az 1414. év óta megszokot-

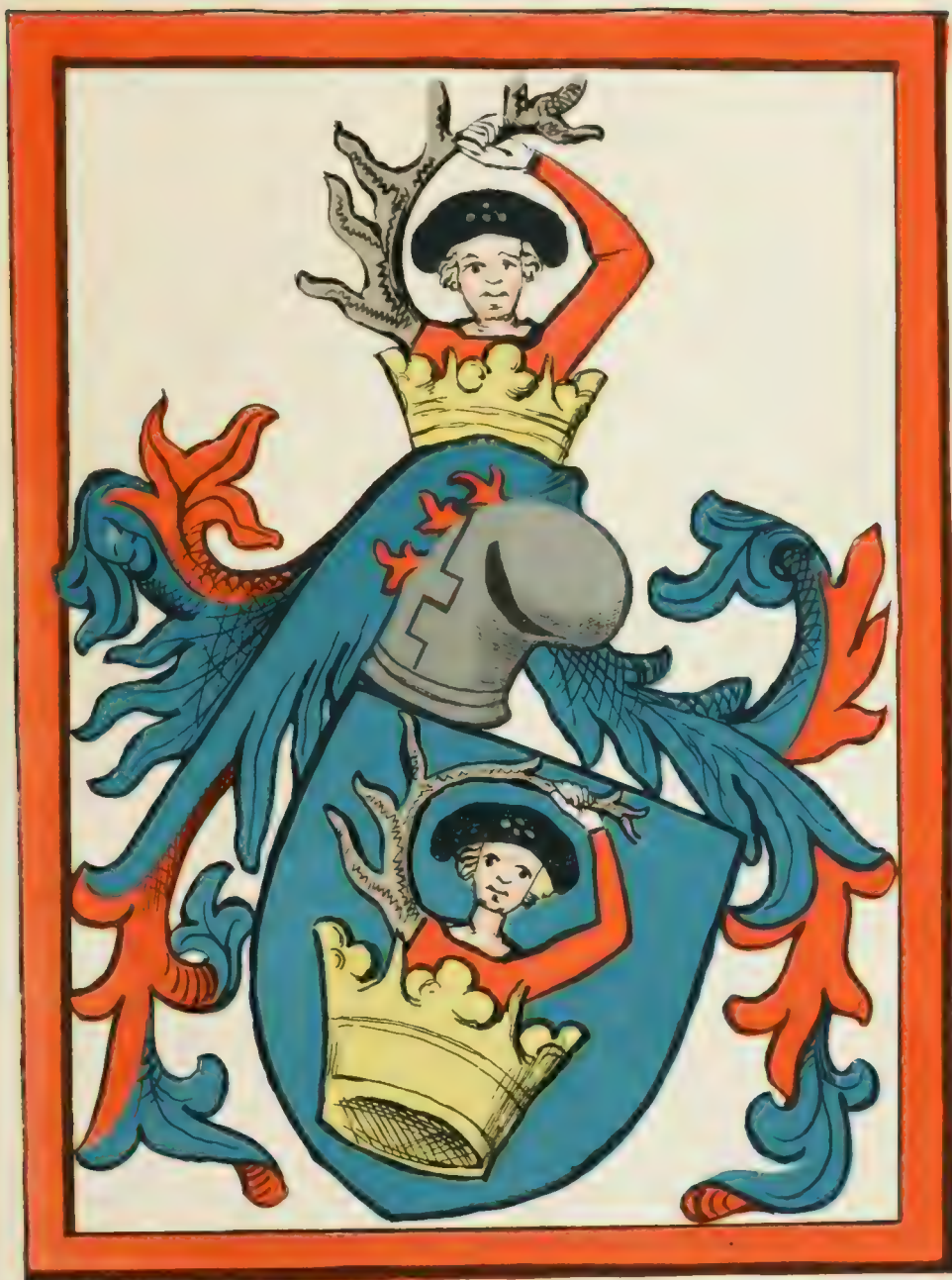
taktól. A kitüntetettnek érdemei, melyeket a király külföldi utazásai alatt szerzett, még oly szűkszavú részletezéssel sincsenek elmondva, mint azokban, a melyek az 1414-1418. közötti években keltek; az oklevél elbeszélő része teljes általánosságban emlékszik meg a czímernyerő hűségéről és jó szolgálatairól. Az oklevél nem emeli ki, hogy a czímerkérő a rajzot előre bemutatta a királynak, azonban valószínű, hogy itt is úgy történt, mint az esetek legtöbbszörében. A czímeradomány ebben az esetben is már régi nemesek részére szól, tehát az oklevél a megfelelő formulával él.

A fő czímerszerzőről, ki a család felső-bárczai ágából ered, sok adatot nem tudunk; úgy látszik, országos vagy megyei hivatalt nem viselt. A család vagyonát azonban nagy mértékben gyarapította. A czímerlevélben is megnevezett testvérével, Illéssel egyetemben, még Zsigmond királytól 1430-ban új adományt nyert Bárcza, Haradicska, Kisfalud és Tisza abauj-megyei birtokokra; utóbb Szepesmegyében is szerzett birtokokat.

A czímereslevélben czímertársként szereplő Alsó-Bárczai Kelemen fiát, Lászlót, távolabbi vérrokonság köteléke fűzi a fő czímerszerzőhöz, a mennyiben a család alsó-bárczai ága az 1225-1276. közt élt közös ősnek, János comesnek Miklós fiától veszi eredetét, míg a felső-bárczai ág alapítója e Miklósnak testvére Illés.

A család a czímert ma is ugyanabban az alakban viseli, a hogy azt Zsigmond király adományozta.

XI. A BÁRCZAY-CSALÁD CZÍMERE 1421.

XII.

1428. JUNIUS 22. GALAMBÓCZ VÁRA ALATTI TÁBORBAN.

ZSIGMOND KIRÁLY KOKÉNYESI GYÖRGY FIAINAK CZÍMERT ÁD.

(Eredetije a Vizeki Tallián-család őtvösi ágának a Magyar Nemzeti Múzeumban őrzött levéltárában. — Turul 1899. 97.)

Nos Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie, Bohemie, Dalmatie, Croatie [etc. rex, omn]ibus Christi fidelibus tam presentibus quam futuris, presentium notitiam habituris, salutem in eo, per quem reges regnant et principes princ[e]ptorioso cum triumpho. Humane [co]nditionis circumspecta sagacitas et bonorum operum assidua percunctatrix sic artis ingenio naturalibus se conf[ormare didicit,] quod ex causis nobilibus effectus [insignes] producit, ut quos natura superior interioribus dotibus nobilibus illustravit, ipsorum animos sapien[ti]e et scient]ie altitudine pre ceteris decora[vit, horum] consilio thronus regius roboratur, et eorum virtuosus actibus regalis sublimitatis gloria optata [presidia suscipit et] salutaribus omni tempore [proficit] incrementis. Proinde ad universorum, tam presentium quam futurorum, notitiam harum serie volumus pervenire, quod [fidelis noster] Jacobus filius Georgii de [Keky]nes celsitudinis nostre veniens in presentiam, propositis suis fidelitatibus et fidelium obsequi[orum] gratuitis meritis sinceris]que complacentiis, [per ipsum nostre] maiestati locis debitis et temporibus opportunis [exhibitis et impensis, nostre] humiliter [et devote] suppl[icavit maiestati, ut] arma seu nobilitatis [insig]nia, circa principium presentium pictoris magisterio [appropriatis coloribus depicta, sibi et per eum suis heredibus et] successoribus dare et conferre dignaremur. Nos itaque attendentes [multiplicia merita probitatis et preclare devotionis ac fidelitatis demonstrata opera, quibus idem Jacobus diversis] in nostris negotiis* cum omni sinceritatis zelo et sollicitudine indefessa pre ceteris suis [participibus, velut aurum puritatis suo splendore cete]rorum [metallorum] precellens nitorem, nostre maiestati obtutibus gratum se reddidit et acceptum, vo[lentes et] animo cupientes [eidem pro premissis] et aliis causa pro[lixitatis] obmissis fidelium servitiorum preclaris meritis munificencia regalis benignitatis respondere, de regie [potestatis plenitudine, an]imo deliberato, ex certa scientia nostre maiestatis et gratia speciali arma seu nobilitatis insignia, prout circa principium seu [caput presentium pictoris ma]gi-

* Az eredetiben hibásan: *negogotiis*

sterio appropriatis coloribus sunt depicta, eidem Jacobo ac Blasio filiis Georgii de Kekynes ipsorumque heredibus et posterita[tibus universis dedimus, dona]vimus et contulimus, ymmo damus, donamus et conferimus; ut ipsi simul vel divisim, eorumque posteritas universa, nata et [nascitura, a modo in poster]um eadem arma seu nobilitatis insignia ubique bellorum et pacis tempore libere habeant et secure portant seu deferant, ip[sisque armis seu nobilita]tis insigniis in preliis, torneamentis, hastiludiis, anulis, cortinis et generaliter in omni exercitio militari et clientali uti possint prepetuo [et gaudere], harum nostrarum vigore et testimonio litterarum mediante. Datum in descensu nostro campestri sub castro Galambacz, feria tertia proxima ante festum nati[vitatis] beati Johannis Baptiste, anno domini millesimo quadringentesimo vigesimo octavo, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. XLII., Romanorum decimo octavo et Bohemie octavo.

A címér: Balra dőlt pajzs ezüst mezejében lebegő arany leveles-koronából kinövő, arannyal fegyverzett kék griff, vörös szárnyakkal. Sisakdísz: a koronából kinövő pajzsalak. Takaró: kék-vörös. A címér a legszebben stilizáltak egyike; csak az egy takaró ellen lehetne kifogást tenni, hogy az két színből van összetéve, mikor a takaró egyik mázál a pajzsbeli ezüst kínálkozott.

Ez már második eset Zsigmond király címéreslevelei közt, hogy az adomány tárgyát alkotó címerkép képzeleti alak (v. ö. a X. táblával.) A griff különben kedvelt magyar címertárgy, mit bizonyít az is, hogy egyik ősi nemzetségünknek, a Tomaj-genusnak, a melyből a többi közt a Losonczy Bánffyak erednek, griff a címere. Zsigmond királynak ismerjük ezen kívül még egy címeradományát, mely 1434-ben a Karcasai- és Gencsi-családoknak szól; ebben ugyanaz a címerkép, változtatott színekkel, a mi az előttünk fekvő címerben (I. a II. füzet XIV. tábláját.)

A címéres levél a következő Dabi-félével egyetemben, mely a jelen szöveg hézagainak kiegészítésére igen jó szolgálatot tett, feltűnik az eddigiektől eltérő szövegezésével, szokatlan formuláival. Különösen érezhető ez a bevezető arengában, mely Zsigmond király eddigi armálisaiiban tipikus volt. Abban azonban egyezik az előbbiekkal, hogy itt is a címerkérő óhajtja ebben a formában a címert, és hogy azt a szöveg itt sem írja le.

A címert Kökényesi György fia Jakab

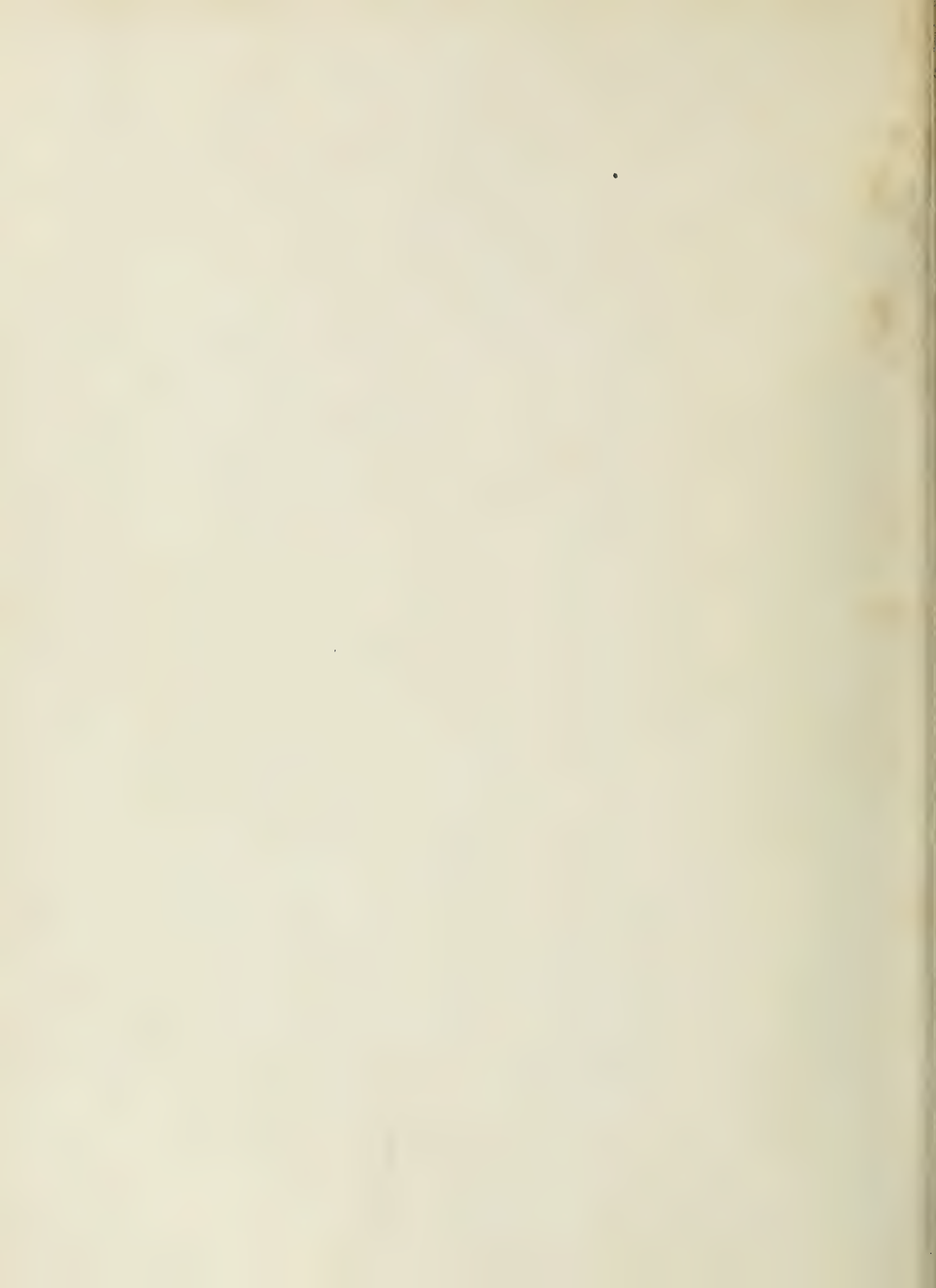
kéri és kapja a maga és testvére Balázs számára. Érdemeit az oklevél nem részletezi, csak általánosságban beszél rólok; a címéres levél keltének helye azonban sejteti, hogy a címérszerző a királyi hadban vitézkedett.

A család nemessége ősrégi. A családi név már a XIV. század elején ismeretes Zala vármegyében. A vasvári káptalan és a zalavári konvent kiadványai a század folyamán sokszor emlékeznek meg róluk. A század vége felé a családi név, vérségi kapcsolat, házasság és összeolvadás következtében Szentbalázásra, majd Szentbalázsi Szelére változott, minek előzménye az volt, hogy Szentbalázsi Lőrincz 1369-ben testvérévé fogadta Kökényesi Bertalant és Lőrinczet; 1406-ban pedig Szentbalázsi Jakab, János és István testvérek kötnek vérségi frigyet Kökényesi Györggyel és Bereczkkel. A most említett Györgynek két fia volt a címérszerző. A XV. század negyedik évtizede óta a család Szentbalázsi Szele néven virágzik tovább.

Érdekes, hogy a két címérszerző néhány évvel utóbb, 1431-ben, újabb címert kap. Ennek a címérnek fő szerzője Irsai László, Alsólindvai Bánffy Pál familiarisa; az adományban a többi közt részesek rokonai, most már Szentbalázsi Szele Jakab és Balázs testvérek is. (L. a II. füzet XIII. tábláján.) Ez a címér semmiben sem hasonlít a most leírt-hoz; és mégis van annak nyoma, hogy egyik-másik utód az Irsai László társaságában nyert címérrrel él.

XII. A KOKÉNYESI-CALÁD CZÍMERE 1428.

XIII.

1430. JANUÁR 8. POZSONY.

ZSIGMOND KIRALY UDVARI BORBÉLYÁSNAK, ZÁGRÁBI DABI MIHÁLYNAK, MAGYAR NEMESSÉGET ÉS
CZÍMERT AD.

Ex Codicis Matamoras carmineqve levelloraban. Titul. 188. 105.

Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie, Bohemie, Dalmatie, Croatie etc. rex, omnibus Christi fidelibus tam presentibus quam futuris, presentium notitiam habituris, salutem in eo, per quem reges regnant et principes dominantur victorioso cum triumpho. Humane conditionis circumspecta sagacitas et bonorum operum assidua percunctatrix sic artis ingenio naturalibus se conformare didicit, quod ex causis nobilibus effectus insignes producit, ut quos natura superior interioribus dotibus nobilibus illustravit, ipsorum animos sapientie et scientie altitudine pre ceteris decoravit, horum obsequio thronus regius roboratur, et eorum virtuosis actibus regalis sublimitatis gloria optata presidia suscipit et salutaribus omni tempore proficit incrementis. Proinde ad universorum notitiam, tam presentium quam futurorum, harum serie volumus pervenire, quod fidelis noster Mychael filius Mathei de Dab alias de Zagrabia, barbarius nostre maiestatis, celsitudinis nostre veniens in presentiam, propositis suis fidelitatibus et fidelium obsequiorum gratuitis meritis sincerisque complacentiis, per ipsum nostre maiestati exhibitis et impensis, nostre humiliter et devote supplicavit maiestati, ut arma seu nobilitatis insignia, circa principium presentium pictoris magisterio appropriatis coloribus depicta, sibi et per eum suis heredibus et successoribus universis dare et conferre dignaremur. Nos itaque, qui ex innata nobis regia liberalitate cunctorum nobis fideliter obsequentium consuevimus in eorum supplicationibus nostram serenitatem exhibere favorosam, attendentes multiplicia merita probitatis et preclare devotionis ac fidelitatis demonstrata opera, quibus idem Mychael in diversis nostris et regnorum nostrorum agendis, sicuti prosperis sic et adversis, et presertim alias nobis in partibus Almanie, Lombardie, Francie, Anglie et Aragonie pro sacrosancte ac universalis ecclesie unione et communi bono procedentibus et laborantibus, lateri nostre maiestatis iugiter et sine intermissione adherendo, cum omni sinceritatis zelo et sollicitudine indefessa cum sudorosis suis laboribus et non sine expensarum suarum pluralitate pre ceteris suis participibus, velut aurum puritatis suo splendore ceterorum metallorum precellens nitorem, nostre maiestati

obtutibus gratum se reddidit et acceptum, volentes et animo cupientes eidem pro premissis et aliis causa prolixitatis obmissis fidelium servitiorum preclaris meritis munificentia regalis benignitatis respondere, de regie potestatis plenitudine, animo deliberato, ex certa scientia nostre maiestatis et gratia speciali, arma seu nobilitatis insignia, prout circa principium seu caput presentium pictoris magisterio appropriatis coloribus sunt depicta, eidem Mychaeli et per eum suis heredibus et posteritatibus universis dedimus, donavimus et contulimus, ymo damus, donamus et conferimus et elargimur; ut ipse et sua posteritas universa, nata et nascitura, a modo in posterum eadem arma seu nobilitatis insignia ubique bellorum et pacis tempore libere habeant et secure portent seu deferant, ipsisque armis seu nobilitatum insigniis in preliis, torneamentis, hastiludiis, sigillis, anulis, cortinis et generaliter in omni exercitio militari et clientali uti possint et gaudere. Preterea ut eidem Mychaeli de ignobilitate generis aut alia quacumque exilitatis conditione intra vel extra iudicium obiectum opponi et ascribi non possit, eundem et cunctos suos successores ex habundantiori nostra regia liberalitate nobilitamus, in cetumque et catervam verorum regni nostri nobilium connumeramus et aggregamus, decernentes, ut ipse et sui successores antedicti universis et singulis iuribus et privilegiis et libertatibus, quibus ceteri veri regni nostri nobiles gaudere consueverunt, a modo et imposterum temporibus successivis universis uti, frui et gaudere valeat atque possint, harum nostrarum, quibus sigillum nostrum secretum appensum est, vigore et testimonio litterarum mediante. Datum Posonii, die dominico proximo post festum epiphaniarum domini, anno eiusdem millesimo quadringentesimo tricesimo, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. XL. tertio, Romanorum vigesimo et Bohemie decimo.

A címér: Balra dőlt pajzs kék mezejében keskenyített arany szarufa (cantherius, Sparren); a pajzs két felső sarkában és a pajzslábban egy-egy stilizált ezüst fog, hármassal gyökerével felfelé fordítva. Koronás sisak. Sisakdísz: kék mezbe öltözött, zöldszőnyeg elhelyezett balkar, markában hármassal gyökerével felfelé irányított ezüst fogat tart. Takaró: kék-arany.

A címér ábrázolásánál, jó heraldikai stilizálásánál fogva legérdekesebb címéres emlékeink egyike. A címérmkép kétségtelenül az udvari borbély foglalkozása köréből van véve, ki az oklevél szavai szerint, hosszú éveken át híven szolgálta királyát, mellette volt németországi, lombardiai, francia-, angolországi és aragoniai útjai alatt és a király oldala mellől nem távozott. A borbélyi érdemek közt egy

szerecsés fogmütét nem lehetett a legutolsó; mert ennek emlékét örökíti meg a kapott címér. A címérmkép, a mint egyrészt szokatlan tárgyánál fogva költi fel az érdeklődést, ép oly mértékben ébreszti fel azt a mód, a hogy a festő ezt a nem aestheticus címérm tárgyat élénk állítja. A fogat gyökerével felfelé fordítja s a gyökereket úgy stilizálja, hogy a nem szép alakból virágkehelyhez hasonló ábrázolás lesz. Minthogy egy fog a mezőt ki nem töltene, a kis címérmalakot háromszor ismétli. Nem lehetetlen, hogy az arany szarufa, a foghúzó borbély műszerét akarja a heraldikai szabályok szerint alkalmazott mesteralakkal élénk állítani. Érdekes az is, hogy a festő a sisakdíszben a pajzsalaknak ismétlésére kart használ kisegítő sisakdíszül. Egyes fog a

Vitéz Mihály Záhrai

XIII. ZÁGRÁBI DABI MIHÁLY CZÍMERE 1430

sisakon jelentéktelen, fel nem ötlő dísz lett volna. Hogy e kis címerkép jobban jusson érvenyre, a festő egy kéz ujjai közé helyezi azt. A magyar heraldika naturalisztikus irányzata következtében a rendes fejlődés az, hogy egyes tárgyak, pl. virág, gyümölcs, fegyver stb., utóbb kar által tartva lépnek föl, úgy a pajzsban, mint különösen a sisakdíszben; sőt a magyar heraldika az első, mely a külföldön elterjedt segédsisakdíszekhez (szarv, szárny, kalap, emberi és állati törzsek, tollak, párnák, táblák) még a kart is hozzávette. E magyar heraldikai sajátágnak legelső példája Zágrábi Dabi Mihály címere. A sisakon lévő korona valósággal a sisakhoz tartozó és nem ismétlése a pajzsbeli alaknak, mint a Zsigmondkori címerek többségében látjuk. A sisaktakaró egyenesen a sisakdísz színének folytatása, mi az úgynevezett felső címert igen tetszetőssé teszi. A címert a kitüntetett udvari borbély ebben a formában kéri királyától; mutatva ezzel, hogy érdemei közt kiválónak tartja azt az epizódot, a melyre ez a jelentéses címerkép emlékeztet.

A címeres levél azon kisebb csoportba tartozik, hol a címeradomány nemesítéssel járt; ezt az oklevél, a szöveg vége felé, a címeradománytól elkülönítve hangsúlyozza.

Az oklevél formulái tekintetében is eltér a Zsigmond király alatt megszokottaktól; több részében szóról-szóra megegyezik azzal a címeres levéllel, melyet a király másfél évvel azelőtt, a Galambócz vára alatti táborban, Kökényesi Györgynek adott; kétségtelen, hogy a kettő egy fogalmazatból került ki. A kettő közt az egyezés különösen az úgynevezett arengában nyilvánul, abban a részben, mely a királyi intézkedésnek úgyszólván általános indokolása. Ezen kívül eltér a szöveg a többi armálisétól az által, hogy ebben a címeradomány együtt jár a nemesítéssel.

Tudvalevő, hogy a nemességnek akkor volt igazi értéke, ha az birtokadománnyal együtt járt, vagy ha a király azt a birtokot, melynek élvezetével bizonyos feltételek és szolgálmányok voltak egybekötve, szabad nemesi birtokká tette. Ennél a birtokos nemességnél tekintélyben kisebb volt az, melyet a király címeradomány kapcsán adott; az ily

nemesek az úgynevezett armalisták. Így armalista nemessé tette Zsigmond király udvari borbélyát is.

Azt várnók, hogy a két adomány közül a nemesítés logikus rendben megelőzi a címeradományt, mert a címer az általános fel fogás szerint a nemességnek tartozéka. Ebben az oklevélben azonban a király előbb adja a címert és csak azután a nemességet, körülbelül ezzel a formulával: «azután pedig, hogy Zágrábi Dabi Mihálynak nem nemesi állapotából bíróságok előtt vagy másutt semmi hátránya se származzék, őt és összes ivadékait királyi kegyelmünkből megnemesítjük s az ország igazi nemesei sorába igtatjuk, elrendelvé, hogy ő és maradékai mindazon jogokkal és kiváltságokkal élhessenek, a melyek az ország igaz nemeseit megilletik». Ebből a sorrendből az következik, hogy hazai jogszokásunk szerint — a mit különben Werbőczyből is tudunk — a nemességnek a címer nem volt szükségképen járuléka és viszont, hogy nem nemes embernek is lehetett címere, még esetleg uralkodói adomány alapján is. Későbbi címeresleveleinkben, hol a király a kitüntetett egyúttal nemességre is emeli, a szöveg sorrendje legtöbbször logikusabb; így pl. mikor Mátyás király 1488-ban Hradnai Holy Pált nemessé teszi és neki címert ad, oklevelében előbb szól a nemesítésről és csak azután, ennek természeteszerű következménye gyanánt, a címerről (l. alább a XXIII. számot).

A heraldikailag szép címeres levél abból a tekintetből is nevezetes, hogy az — ellentétben Zsigmond király armálisainak nagy többségével, melyek valamely külföldi városban keltek — Magyarországon, Pozsonyban készült. Ez előtt tíz-húsz esztendővel még azt hittük, hogy Zsigmond királynak Magyarországon kiadott címeres levelei a legnagyobb ritkaságok közé tartoznak; azóta sokról van tudomásunk. Maga a legrégebb festett címereslevél, az 1405. évi Tétényi-Haraszti-féle, bár helyről keltezve nincs, kétségtelen, hogy Budán készült, mert a király azon a napon, mikor az oklevél kelt, ápr. 15-én, Budán tartózkodott. Galambócz vára alatt adta ki Zsigmond a Kökényesiek 1428. évi, Pozsonyban Kistárkányi Dénes 1434. és a Szentbenedeki

család 1435. évi címeres leveleit, Budán kelt 1436-ban a Mesterházyak armálisa stb., sőt még bírodalmi címérlevél is akad, mely hazánk területén készült, ilyen pl. a Kölkedi-család részére szóló 1429-ben, melynek kelezési helye Pozsony. És így Zsigmond királynak hazánkban kelt címeres levelei nem tartoznak többé a ritkaságok közé. Egyébként, mint ezt a Bevezetésben kifejtettük, bárhol adják is ki a címeres levelet, bárhol és bárki festi is rá a címérképet, a kivitelben lehet különbség, de maga a címertárgy, a felfogás és a heraldikai érzék a nemzeti szellemnek eredménye.

A Dabi-család történetéről semmit sem tudunk. Valószínűleg régen kihalt. Leányágon belőle egy Szegedi nevű család ered, melynek egyik tagja, Szegedi Zsigmond, a XVII. század közepe táján ezeket írta az armális hátára: «Az réghi Sigmond királtól az eősöm eösi eösinek attyának Zágrábi Dabi Mihálnak armálissa». A szintén kihalt Szegedi-család után az oklevél a velök leányágon vérségi kapcsolatban álló Csebi Pogányokhoz jutott, s ezeknek egyik tagja helyezte el az értékes heraldikai emléket ott, a hol jelenleg is van, Máramaros vármegye levéltárában.

XIV.

1431. MÁRCZIUS 12. NÜRNBERG.

ZSIGMOND KIRÁLY BERÉNYI KAKAS JÁNOSNAK ÉS TESTVÉREINEK CZÍMERT AD.

(*Fidelitje a quof Berényi-esaladtuk a M. N. Muzéumban őrzött levelében. LXXVI. 1889. 26.*)

Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie, Bohemie, Dalmatie, Croatie etc. rex, omnibus Christi fidelibus tam presentibus quam futuris, presentium notitiam habituris, salutem in eo, qui dat regibus regnare et victorioso triumphare. A claro lumine throni cesaree aut regie maiestatis, velud a sole radii, nobilitates alie legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia ab imperatoria seu regia maiestate sic dependent, quod non sit dare alicuius generositatis insigne,* quod a gremio non proveniat cesaree vel regie claritatis. Sane ad universorum, tam presentium quam futurorum, notitiam harum serie volumus pervenire, quod fidelis noster Johannes filius Ladizlai dicti Kakas de Beren, familiaris fidelium nostrorum dilectorum magnificorum Stephani et Georgii de Rozgon, Posonien-sis, Nitriensis et de Komaron comitatum comitum, in nostre serenitatis accedens presentiam, propositis et declaratis suis fidelibus servitiis, per ipsum maiestati nostre exhibitis et impensis, hec arma seu nobilitatis insignia, in presentium scilicet litterarum capite depicta, a nostra maiestate sibi ipsi ac patri et fratribus suis infrascriptis ipsorumque heredibus ex nostra regia liberalitate dari et conferri humiliter et devote supplicavit. Unde nos attentis et consideratis fidelitatibus et fidelium servitorum gratuitis meritis annotati Johannis filii Ladizlai, quibus ipse maiestati nostre in nonnullis nostris agendis et expeditionibus iuxta sue possibilitatis exigentiam studuit eoque ferventius et diligentius in antea studebit complacere, quo se et suos singularibus honorum gratiis sentiet fore decoratos, prescripta arma seu nobilitatis insignia, in principio seu capite presentium litterarum nostrarum depicta et arte pictoria figurata ac distinctius expressata, prefato Johanni et per eum annotato Ladizlao Kakas patri, ac honorabili viro Stephano canonico ecclesie Veterisbudensis et Blasio, filiis prefati Ladizlai Kakas de predicta Beren, fratribus scilicet eiusdem Johannis carnalibus, ipsorumque Johannis, Ladizlai et Blasii heredibus et posteritatibus natis et nascituris universis, animo deliberato et ex certa nostre maiestatis scientia, dedimus, donavimus et contulimus, ymmo ex habundantiori plenitudine specialis nostre gratie proprio motu concedimus et pre-

* Az eredetiben hibásan: *insignie*.

sentibus elargimur, ut ipsi eorundemque Johannis, Ladizlai et Blasii heredes ac posteritates universe predicta arma more aliorum armis huiusmodi utentium a modo in antea ubique in preliis, hastiludiis et aliis omnibus exercitiis nobilibus et militaribus, necnon sigillis, anulis, cortinis, velis, papilionibus, domibus et generaliter quarumlibet rerum et expeditionum generibus sub mere et sincere nobilitatis titulo gestare, eisdemque uti, frui et gaudere valeant atque possint, quodque ipsi et eorum quilibet, cunctaque ipsorum Johannis, Ladizlai et Blasii posteritas eisdem gratiis, honoribus et libertatibus, quibus ceteri proceres et clientes regni nostri armis huiusmodi utentes quomodolibet, consuetudine vel de iure, freti sunt et gavisi, gaudeant et fruantur, ac de tanto singularis et specialis gratie antidoto exultent, tantoque ampliori studio ad honorem regalis dignitatis eorum in antea solidetur intentio, quanto se largiori favore regio preventos conspiciunt et munere gratiarum. In cuius rei memoriam perpetuam presentes litteras nostras secreto sigillo nostro, quo ut rex Hungarie utimur, inpendenti communitas, prefato Johanni filio Ladizlai aliisque prescriptis duximus concedendas. Datum in civitate nostra imperiali Newrumberga vocata, in festo beati Gregorii pape, anno domini millesimo quadringentesimo tricesimo primo, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. XLIII., Romanorum XXI. et Bohemie undecimo.

A czímer: Balra dőlt pajzs sárga mezejében ezüst koronán ülő feketés mókus, mely első lábaival természetes mogyorót tart szájához; a pajzs bal felső sarkában hatágú szürke (ezüst?) csillag. Sisakdísz: az ezüst koronán ülő mókus. Takaró: sárga-fekete. Valószínű, hogy a festő a mező sárga színével az aranyat akarta pótolni és azért választott — elég szokatlanul — ezüst koronát, hogy az arany mezőbe ne kerüljön még egy arany címerkép.

A címeres levél teljes általánosságban emlékezik meg a Berényi grófok címerszerző ősének érdemeiről. Ez az ős: Berényi Kakas János, ki Rozgonyi István és György pozsonyi, nyitrai és komáromi főispánoknak volt bizalmas belső embere. Vele együtt két testvére: István a budai káptalan kanonokja és Balázs, valamint atyjuk Kakas László is részesei a címeradományoknak. Mindezek már az adomány korában régi nemesi állapotban voltak.

A Berényi grófok családjának multja még teljes homályban van; annyi kétségtelen, hogy a kimutatható első ős a Berényfalvából való Bertalan, a nógrádi vár jobbágya, ki a XIII. század első felében élt. Tőle azután négy nem-

zedék a XIV. század közepéig levezethető. Ekkor azonban majd egy századon keresztül hézag következik és a címerszerzőket e régi nemzedékkal összekötni sehoggy sem tudjuk. A címerszerzőktől sem kétségtelen a további leszármazás. Ez csak a XVI. század első felében élt és előbb János király, utóbb I. Ferdinánd pártján volt Berényi Andrástól, a család további nagyságának megalapítójától kezdve bizonyos.

Ismeretes, hogy a család rangja az újabb időben többször emelkedett. 1655-ben a bárói címet kapja meg; s az egyik ág 1700. táján, a másik pedig 1720. április 5-én emelkedik grófi rangra. A grófi czímer mindenben megegyező az 1431. évvel. Megmarad a pajzsmező sárga színe, az ezüst korona, a balra fordított helyzet, annak dacára, hogy a pajzs egyenesen álló. Csak a csillag és a takaró színe változik át aranyra. A közhasználat ettől a pontosan megállapított ábrázolástól némi lényegtelen eltéréseket engedett meg; így pl. a balra néző mókus akárhányszor jobbra fordul, a csillag néhol nyolczágú és színe arany, ezüst, fekete közt váltakozik; a korona pedig legtöbbször arany.

XIV. A BERÉNYI KAKAS-CSALÁD CZÍMERE 1431.

XV.

1431. NOVEMBER 1. FELDKIRCH.

ZSIGMOND KIRÁLY A VALDAI- ÉS JÁNOKI-CSALÁDBELIEKNEK CZÍMERT AD.

(Eredetije Csoma József birtokában Abauj-Deveceserben. — Turul 1890. 112.)

Commissio propria domini regis

Sigismundus dei gratia Romanorum rex semper augustus ac Hungarie, Bohemie, Dalmatie, Croatie etc. rex, omnibus Christi fidelibus tam presentibus quam futuris, presentium notitiam habituris, salutem in eo, qui dat regibus regnare et victorioso triumphare. A claro lumine throni cesaree aut regie claritatis, velut e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia ab imperatoria seu regia sic dependent serenitate, ut non sit dare alicuius generositatis insigne, quod a gremio non proveniat cesaree aut regie maiestatis. Sane ad universorum, tam presentium quam futurorum, notitiam harum serie volumus pervenire, quod nos consideratis fidelitatibus et fidelium servitorum meritis fidelis nostri Georgii litterati filii Michaelis filii Bartholomei de Wayda, quibus ipse in diversis nostris expeditionibus iuxta sue possibilitatis exigentiam maiestati nostre studuit eoque diligentius in antea studebit complacere, quo se et suos singularibus honorum gratis sentiet fore decoratos, hec arma seu nobilitatis insignia, in principio scilicet seu capite presentium litterarum nostrarum depicta et arte pictoria figurata ac distinctius expressata, prefato Georgio litterato et per eum Ladislao carnali, necnon alteri Ladislao et Michaeli filiis Egidii filii predicti Bartholomei, ac Ders filio Ladislai filii Egidii de Janok, item Thome et Paulo filiis Gregorii filii eiusdem Bartholomei de eadem Janok, patruelibus et condivisionalibus fratribus suis, ipsorumque heredibus et posteritatibus universis, animo deliberato et ex certa nostre maiestatis scientia dedimus et donavimus, ymmo ex habundantiori plenitudine nostre specialis gratie concedimus et presentibus elargimur, ut ipsi cunctaque ipsorum posteritas predicta arma more aliorum armis huiusmodi utentium amodo in antea ubique in preliis, hastiludiis, torneamentis, duellis et aliis quibuslibet exercitiis nobilibus scilicet et militaribus, necnon anulis, sigillis, cortinis, velis, papilionibus et generaliter in quarumlibet rerum et expeditionum generibus sub mere et sincere nobilitatis titulo gestare, eisdemque uti, frui et gaudere valeant

atque possint, quodque ipsi cunctaque ipsorum posteritas eisdem gratiis, honoribus et libertatibus, quibus ceteri nobiles, milites et clientes regni nostri armis huiusmodi utentes quomodolibet, consuetudine vel de iure, freti sunt et gavisii, gaudeant et fruuntur, ac de tanto singularis et specialis gratie antidoto merito exultent, tantoque ampliori studio ad honorem regalis dignitatis eorum in antea solidetur intentio, quanto se largiori favore regio preventos conspiciunt et munere gratiarum. In cuius rei memoriam perpetuam presentes litteras nostras secreto sigillo nostro, quo ut rex Hungarie utimur, inpendenti communitas memorato Georgio litterato aliisque supradictis duximus concedendas. Datum in Feldkirchen, feria quinta proxima post festum beatorum Symonis et Jude apostolorum, anno domini millesimo quadringentesimo tricesimo primo, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. quadragesimo quinto, Romanorum vigesimo secundo et Bohemie duodecimo.

A czímer: Balra dőlt pajzs kék mezejében arany leveles-koronából kiemelkedő, behajtott könyökkel kifelé fordult, ezüst mezű két (bal és jobb) kar, markukban három veres rózsával ellátott egy-egy zöld leveles ágat tartanak, melyeknek a koronán áthúzott és belőle alul kilátszó zöld szárai a korona fölött kereszteznek egymást. Sisakdísz: a koronából kiemelkedő pajzsalak (itt az ágakon 2—2 virág van). Takaró: kék-ezüst.

A czímernek legfőbb érdekessége a szép szerkezeten kívül abban van, hogy oly családok részére szól, melyek kétségtelenül egy régi elterjedt nemzetségnek, a Huntpázmánoknak leszármazottai. A Vajdai és Jánoki rokonsaládoknak a nemzetségbeli Ders, ki 1266–1272. táján élt, volt a törzsatyja. A czímerszerző Vajdai György ágazata már a xv. század végén unokáiban kihalt; a másik kitüntetettek, a Jánokiak a xviii. század közepéig folytatják a családot és fiágon 1740. táján halnak ki Jánoky Lászlóban.

A hogy a Chapiak és rokonaik elhagyják 1418-ban a Boksa-nemzetség ősi czímerét, a hogy a Kisfaludyak 1419-ben Zsigmond király czímeradományára alapján új czímerrel viselnek a Csák-nemzetségnek őket megillető oroszlánya helyett: úgy cselekesznek a Vajdaiak és Jánokiak is. Ennek oka kétségtelenül abban a heraldikai érzékhiányban keresendő, mely a magyar köznemességet a középkorban jellemzi. Ennek az érzékhiánynak tulajdoníthatjuk, hogy

régi hírneves nemzetségekből eredő oly családok, melyek a czímeradományok korában, a xv. században nem töltötték be előkelő szerepkört, nem viseltek országos méltóságokat, csakhamar megfejtkeznek a nemzetségi összetartozást jelző ősi czímerről; a nemzetségi kapocs lazulásával feledésbe ment az a jelvény is, mely e kapocsnak volt kifejezője. Az ily családok azután könnyen cserélik fel az elfeledett ősi czímerrel, melynek értelmét, jelentését nem tudják, olyannal, melyet a király ad és melynek többnyire általuk kért képében a czímerszerzőre és utódaira nézve van értelem, van jelentés.

A Huntpázmán nemzetség czímerét az újabb heraldikai kutatások pontosan megállapították. Tudjuk, hogy a teljes czímer fekvő holdsarló ölében csillag. A Huntpázmánok némely leszármazottai előszeretettel használják a csillagot (pl. a Szentgyörgyi és Bazini grófok), mások (pl. a Forgáchok ősei) a félholdat czímerül; sok családi czímerben pedig a két czímerkép együtt fordul elő, így a Bucsányiak, Korláthköyek, a régi Fancsikaiak czímerében. Így használta azt Jánoki és Vajdai Demeter, 1389–1391. közt veszprémi püspök, a czímerszerző nagyatyja nagyatyjának, Vajdai Istvánnak testvére is. Mily okok miatt hagyták el ősi czímerüket és miért választottak annak helyébe ily ártatlan és békés jellegű czímerrel, nem tudjuk.

XV. A VAJDAI- ÉS JÁNOKI-CSALÁDOK CZÍMERE 1431.

XVI.

1436. JÚLIUS 2. BUDA.

ZSIGMOND CSASZÁR ES KIRÁLY VESTERHÁZI BÁLINT DEÁKNAK, TESTVÉREINEK JÁNOSNAK, ÉS A BOGÓTHI-
CSALÁDBELIEKNEK CZIMERT AD.

Uredelijk a Mestřichu v esabud lecellaraban Pötsen Vasmogelben — Lincii 1879. 367

Sigismundus dei gratia Romanorum imperator semper augustus ac Hungarie, Bohemie, Dalmatie, Croatie etc. rex, tibi fideli nostro Valentino litterato filio Andree de Vesterhaza salutem gratiamque nostram cesaream atque regiam et omne bonum. A claro lumine throni cesaree aut regie maiestatis, velut e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia ab imperatoria seu regia claritate sic dependent, ut non sit dare alicuius generositatis insigne, quod a gremio non proveniat cesaree seu regie maiestatis. Sane attentis et consideratis tuis fidelitatibus et fidelium obsequiorum meritis, quibus tu in nonnullis nostris et regni nostri Hungarie predicti agendis et expeditionibus, sicuti prosperis sic et adversis, cum omni fidelitatis constantia maiestati nostre studuisti eoque ferventius in antea studebis complacere, quo te et tuos singularibus honorum gratiis a nostra celsitudine conspexeris fore insignitos, tibi et per te Johanni fratri tuo carnali, item Sebastiano de Bwgwth ac Osvaldo, Valentino, Nicolao et Marco filiis ipsius Sebastiani, necnon Petro et Sigismundo filiis Georgii de eadem Bwgwth, vestrisque successoribus, heredibus ac posteritatibus universis, hec arma seu nobilitatis insignia, que in principio seu capite presentium litterarum nostrarum suis appropriatis coloribus arte pictorea figurata sunt et depicta ac distinctius expressata, animo deliberato et ex certa nostre maiestatis scientia dedimus, donavimus et contulimus, ymmo ex habundantiori plenitudine nostre specialis gratie concedimus et presentibus elargimur, ut vos vestrique heredes et successores universi predicta arma seu nobilitatis insignia more aliorum armis utentium a modo in antea ubique in preliis, hastiludiis, duellis, torneamentis et aliis omnibus exercitiis nobilibus scilicet et militaribus, necnon sigillis, anulis, velis, papilionibus et generaliter in quarumlibet rerum et expeditionum generibus sub mere et sincere nobilitatis titulo, quali vos ab universis et singulis cuiuscunque conditionis, preeminentie, status, gradus vel dignitatis existant, harum notitiam evo habituris, insignitos dici, nominari et teneri volumus ac etiam reputari, gestare ac omnibus et singulis gratiis, honoribus et libertatibus, quibus ceteri proceres nobilesque et clientes regni nostri armis

utentes quomodolibet, consuetudine vel de iure, freti sunt et gavisí, fruí et gaudere possitis et valeatis; de talique singularis et specialis gratie nostre antidoto merito exultetis, et tanto ampliori studio ad honorem nostre casaree ac regie maiestatis vestra in antea solidetur intentio, quanto vos largiori favore cesareo et regio preventos conspicitis et munere gratiarum. In cuius rei memoriam firmitatemque perpetuam presentes litteras nostras sigillo nostro secreto, quo ut rex Hungarie utimur, inpendenti communitas vobis duximus concedendas. Datum Bude, in festo visitationis beate Marie virginis gloriose, anno domini millesimo quadringentesimo tricesimo sexto, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. quinquagesimo, Romanorum XXVI., Bohemie XVI., imperii vero quarto.

A czímer: Balra dőlt pajzs kék mezejében lebegő fekvő zöldleveses ágon álló fekete fajdkakas, fején és szeme körül vörös folttal. Koronás sisak. Sisakdísz: négy zöld felálló leveles ágon a fajdkakas. Takaró: kék-sárga (arany). A czímerkép minden valószínűség szerint egy vadászat zsákmányát örökíti meg. A fajdkakas a természetet utánzó ábrázolásával figyelmet érdemel. A czímeres levelen éppen a festmény igen rongált állapotban jutott korunkra; ezért képünk azt az eredetinek megfelelő kiegészítésben mutatja be.

A fő czímerszerző Vesterházi Bálint deák, kinek hűségéről és jó szolgálatairól az oklevél csak annyit mond, hogy magyarországi ügyekben, jó és rossz kimenetelű hadi vállalatokban hűségét sokszorosan kimutatta. A czímeradóományban részes testvére János és a Bögöthi család több tagja. Ez utóbbiakról nem tudjuk, mily összeköttetésben vagy vérségi kapcsolatban állottak a fő czímerszerzőhöz, a kiről szintén csak annyit tudunk, hogy a czímernyerés idején, 1437 táján, Pál fraknói gróf ügyvédje volt egy pörben. Tanult ember voltát a neve mellett álló *deák* (litteratus) szó mutatja. A ma Mesterházy néven élő családnak nem ő volt az őse, hanem a czímeres levélben is szereplő testvére János.

Vesterháza régi neve a vasvármegyei Mesterházának. A név a XV. század végéig ebben a formában fordul elő. Mesterháza alakban egy 1479. évi oklevél említi legelőször; ettől kezdve természetesen a család neve is Mesterházyra változott. A család tekintélyének megalapítóí, úgy látszik, a czímeres levélben szereplő testvérek, mert ezek és egyéb rokonaik 1440-ben Erzsébet királynőtől Sopron-, Mosony- és Vasvármegyék területén fekvő birtokaikban pallosjogot kapnak. A család multjának egyéb részletei még felderítésre várnak.

A czímeres levél bevezető részében eltér attól a szokott szerkezettől, melyet Zsigmond király kiadványaiban annyiszor láttunk. Az oklevél üdvözlő formulája ugyanis megszólítás alakjában egyenesen a kitüntetethez van intézve, a kit a további szöveg is folytonos megszólítással tüntet ki. Ez a forma Zsigmond király idejében leginkább a birodalmi czímeres levelekben otthonos (l. például a III. sz. szöveget) és azokból ment át Zsigmond uralkodásának utolsó éveiben a magyar kancellária néhány kiadványába. Későbbi királyaink czímeres leveleiben ez a megszólítási forma sokkal gyakrabban jön elő, miként ez közlendő szövegeinkből is kitűnik.

XVI. A VESTERHÁZI- ÉS BOGOTHI-CSALÁDOK CZÍMERE 1436.

XVII.

1448. FEBRUÁR 16. TORDA.

HUNYADI JÁNOS KORMÁNSZÓ BEREKSZÓI PÉTERNEK CZIMERT AD.

Uredletica: Uredletica Museum-egylet quajtemenijeben Kolo-szaradt. — Uredlet 189. — 1

Nos Johannes de Hunyad regni Hungarie gubernator etc. memorie commendamus tenore presentium significantes, quibus incumbit universis. Suadet ratio virtutibus equare premia, laudifluam quoque meritorum copiam paribus ornamentis constipare. Rebus etenim humanis id magis offertur consentaneum, ut si et virtus ipsa digno extimabitur pretio, et duleorata patentibus comodis opera discretionem donifera metientur. Sane igitur consideratis et in memoriam nostri revocatis multimodis fidelitatibus et fidelium servitiorum gratuitis meritis, sinceris complacentiis atque virtuosis gestis nobilis magistri Petri filii condam Jacobi de Bereczow, quibus ipse sacre regni Hungarie corone demumque nobis, primo videlicet cum nos cum serenissimo principe domino Wladislao Hungarie, Polonie etc. rege, domino nostro gratioso, levato valido suo exercitu contra sevissimos Turcos, crucis Cristi persecutores, processissemus et penes nigrum mare in quodam loco Warnam vocato castrametati cum nefandissimo Turco Omorath, domino scilicet Turcorum, ac ipsius visui hominum orrenda potentia letale prelium commissemus, idem magister Petrus, tamquam fidelis athleta patrie ac defensor, hostes ipsos irruit et plurima animositate roboratus non modica militaria opera exhibet et ostentat; et dum nesciretur, cui parti victoria e caelis donaretur, quosdam pedites vulgo Janchaar penes nostrum latus aggreditur et eorum turmas segregare cupienti grave vulnus ibidem fuit propinatum. Sed an ex tam gravi vulnere eius virtus tepuerit, absit, quin maiora fidelitatis opera exercere desiderat et procurat. Secundo enim dum post alios nostros exercitus, in quibus nobiscum aderat, contra serenissimum dominum Fridericum regem Romanorum pro recuperatione sacre corone nostrum exercitum movissemus, regnaque Austrie et Stirie preda, gladio et igne vastassemus, prefatus magister Petrus in nostris servitiis ibidem viriliter certando, similiter gravis sagitte pertulit vulnus et grata servitia studuit cum sui sanguinis effusione exhibere. Et licet multo plura fecerit genera servitiorum, hec tamen premissa duntaxat eorum quoddam speculum insigne futurorum recordio duximus censeunda. Intuitu quorum volentes sibi nostram exhibere benivolentiam favorosam, hec arma

seu nobilitatis insignia, que in principio seu capite presentium arte pictoria figurata sunt ac latius expressata, eidem magistro Petro suisque heredibus et posteritatibus nec non fratribus universis animo deliberato ac ex certa scientia nec non auctoritate nostre gubernationis, qua fungimur, dedimus, donamus et contulimus, ymo damus, donamus et conferimus concedimusque et presentibus elargimur, ut ipse sui que fratres et posteritates universi predicta arma seu nobilitatis insignia more aliorum nobilium similiter armis utentium a modo in antea et imposterum ubique locorum, videlicet in preliis, hastiludiis, duellis, torneamentis et aliis omnibus atque singulis exercitiis nobilibus videlicet et militaribus, nec non sigillis, annulis, torquis, velis, papilionibus sive tentoriis et generaliter in quarumlibet rerum et expeditionum generibus sub mere et nobilitatis sincere titulo, quali ipsos a quibuslibet conditionis et dignitatis hominibus dici, nominari, appellari ac reputari, gerere, gestare ac omnibus et singulis generis honoribus et libertatibus, quibus ceteri proceres, nobiles et clientes regni predicti similiter armis utentes quomodolibet consuetudine vel de iure freti sunt et gravisi, frui valeat atque gaudere possint, harum nostrarum, quibus sigillum nostrum est appensum, vigore et testimonio litterarum. Datum Torde, feria quinta proxima ante dominicam Reminiscere, anno domini millesimo quadringentesimo quadragesimo octavo.

A czímer: Álló pajzs kék mezejében arany leveles-koronából kinövő, balra néző, csupasz arcú, sűrke pánczélos vitéz, vörös váll- és arcvédő kendővel, fején kalapszerű sűrke sisak; felemelt jobbjaiban hosszú egyenes paltost feje mögé vágásra emel, baljában a kornak megfelelő formájú vörös négyszögletű pajzsot, melynek közepén felső szélétől az alsóig kiemelkedő dudorodása van, tart maga elé; nyakába jobbról kéktollas nyilvessző nyomul. Sisakdísz: arany leveles-koronából kiemelkedő, kék mezbe öltözött török törzse, hosszú szakállal és fején fehér turbánnal. Takaró: fehérrel bélelt kék palást, behasítás és foszlányok nélkül, mely az egész czímerpajzsot nehéz redőkben körülövezi.

A czímer valósággal beszél; elmesél a czímerszerző életéből egy epizódot. Még beszédesebbé válik a kép, ha magyarázatul hozzá vesszük az oklevél szövegét. Berekszői Péter legelsőben az 1444. évi szerencsétlen várnai csatában tüntette ki magát. Az ütközetben, hol a magyar király életét veszti, Hunyadi János is jelen volt. Murat török szultán számban túl-

nyomó serege erősen sanyargatja a keresztényeket, magát Hunyadit is körül fogják a janicsárok; ekkor Berekszői vitézül közéjük csap és ezek halálos sebet ejtenek rajta. Ezután is többször harcol Hunyadi oldalán. Így 1446-ban Frigyes császár ellen, mikor Hunyadi a gyermek V. Lászlót és a szent koronát törekedett a császár kezéből kiszabadítani; ekkor Ausztria és Stiria pusztítása közben nyakán egy nyíl súlyosan megsebzti. Ennyi vitézség, ennyi vérhullatás jutalma a látható jelentéssel czímer.

Kétségtelen, hogy a czímeralak magát Berekszői Pétert akarja hadi öltözetében, az ausztriai csatározás közben szerzett nyaksebbel bemutatni. A sisakdísz talán éppen a török szultán képe, kit az oklevél névszerint felemlít. Kifogást tehetünk a czímer szerkezete, stilizálása, a sisaktakaró nehézkes volta ellen; de annak történeti és fegyvertani érdekességét tagadni nem lehet.

Érdekessé teszi azt a kiállító neve is; mert Hunyady Jánostól eredő czímeres levelünk igen kevés van.

XVII. BEREKSZÓI PÉTER CZÍMERE 1448.

XVIII.

1453. MÁJUS 3. BECS.

V. LÁSZLÓ KIRÁLY A LLOVTY-CSALÁD TAGJAINAK CZIMERT AD.

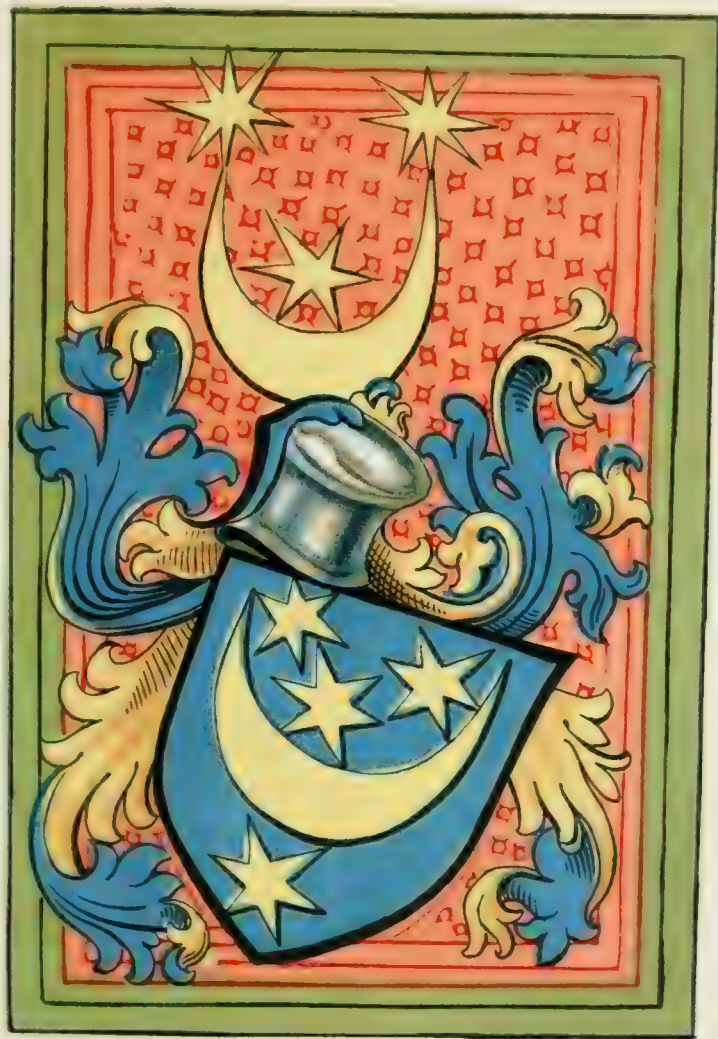
Archiepus Leopoldi Sancti Imolokaban Budapesta. — Anni 1888. 16.

Comissio domini regis

Ladislaus dei gratia Hungarie, Bohemie, Dalmatie, Croatic etc. rex, Austrieque et Stirie dux, necnon marchio Moravie, vobis fidelibus nostris, Anthonio et Michaeli filiis Petri de Levev ac Gregorio, Benedicto, Michaeli, Petro, Georgio et Ladislao filiis dieti Anthonii, nobilibus regni nostri Hungarie, salutem gratiamque nostram regiam et favorem. A claro lumine throni regie maiestatis, velud e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia a regia claritate dependent ita, ut omne nobile generositatis insigne a gremio proveniat regie maiestatis. Sane attentis et in nostris precordiis digna mentis consideratione pensatis multimodis fidelitatibus vestris et fidelium servitorum gratuitis meritis, quibus pro nostri honoris augmento et regni nostri statu tuendo continue maiestati nostre laudabiliter studuistis eoque ferventius et diligentius in antea studebitis complacere, quo vos et vestros singularibus honorum gratiis a nostra celsitudine conspexeritis fore insignitos, vobis vestrisque heredibus et posteritatibus universis hec arma seu nobilitatis insignia, (prout) in principio seu capite presentium litterarum nostrarum suis appropriatis coloribus arte pictoria figurata sunt et distinctius expressata, animo deliberato et ex certa nostre maiestatis scientia dedimus et contulimus, immo ex abundantiori plenitudine nostre specialis gratie concedimus et presentibus elargimur, ut vos vestrique heredes et posteritates universe pretaeta arma seu nobilitatis insignia more aliorum nobilium armis utentium a modo in antea ubique in preliis, hastiludiis, duellis, torneamentis ac aliis omnibus exercitiis nobilibus et militaribus, necnon sigillis, annulis, velis et generaliter in quarumlibet rerum et expeditionum generibus sub mere et sincere nobilitatis titulo, quali vos ab universis et singulis, cuiuscunque conditionis, status, gradus vel dignitatis existant, hominibus insignitos dici ac veros nobiles nominari et teneri volumus ac etiam reputari, gestare, omnibusque et singulis gratiis, honoribus et libertatibus, quibus ceteri proceres, nobiles et clientes regni nostri armis utentes quomodolibet, consuetudine vel de iure, freti sunt et gavisi, frui et gaudere possitis atque valeatis, de talique singularis et specialis gratie antidoto merito exultetis,

XVIII. A LEOVEY-CSALÁD CZÍMERE 1453.

XIX.

1459. SEPTEMBER 3. BUDA.

MÁTYÁS KIRÁLY IRDODI BAKÓCZ BÁLINT TITELI PREPOSTNAK ÉS TESTVÉREINEK CZÍMERT ÁD.

(Eredetileg a király Erdély-szaladj gyalgoczi hercege által. — Uradul. 1889. 106.)

Mathias dei gratia rex Hungarie, Dalmatie, Croatiae etc. vobis, domino Valentino nato Francisci Bakolez dieti de Erdewd, ville comitatus Zathmariensis, preposito ecclesie Thituliensis et speciali capellano fidelis nostri magnifici Michaelis Orzag de Guth dieti regni nostri palatini, salutem gratiamque nostram et omne bonum. A claro lumine troni excellentissime regie maiestatis, velut e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia ab excellentissima regia maiestate sic dependent, ita ut non sit alicuius generositatis insigne, quod a gremio non proveniat excellentissime regie claritatis. Sane attendentes multiplicia meritastrarum probitatum, quibus vos nobis et regno nostro ac sacre corone eiusdem regni nostri Hungarie sub temporum et locorum diversitate diligentibus studiis vestro pro posse obsequentissime gratum et acceptum reddidistis ac in futurum eo ferventius et diligentius reddere anhelatis, quo vos et vestros singularibus honorum gratiis sentietis fore decoratos, vobis et per vos Nicolao, Thome et Joanni fratribus vestris, eorundemque fratrum vestrorum heredibus et posteritatibus universis ad usum armorum in perpetuum hec arma seu nobilitatis insignia seu signum armature, que in principio seu capite presentium litterarum nostrarum suis appropriatis coloribus arte pictoria figurata, designata seu depieta sunt, animo deliberato et ex certa nostre maiestatis scientia dedimus et contulimus, ac ex abundantiori plenitudine nostre specialis gratie concedimus et presentibus elargimur, ut vos fratresque vestri eorumque heredes ac posteritates universe pretaeta arma seu nobilitatis insignia, more aliorum armis huiusmodi utentium, a modo in antea ubique in preliis, hastiludiis, duellis, torneamentis et aliis omnibus exercitiis nobilibus et militaribus, necnon in sigillis, annulis, cortinis, velis, papilionibus sive tentoriis, domibus et generaliter in quarumlibet rerum et expeditionum generibus, sub mere et sincere nobilitatis titulo, quali vos ab universis et singulis cuiuscumque conditionis, preeminentie, status, gradus vel dignitatis existant, harum notitiam habituris, insignitos dici, nominari et teneri volumus, ac etiam reputari, gestare ac omnibus et singulis gratiis, honoribus et libertatibus, quibus ceteri proceres

nobilesque et clientes regni nostri, armis huiusmodi utentes, quomodolibet, de iure vel consuetudine, freti sunt et gavis, gaudere et frui valeatis atque possint, de talique singularis et specialis gratie antidoto merito exultetis et tanto ampliori studio ad honorem regalis dignitatis vestra in antea solidetur intentio, quanto vos largiori favore regio preventos conspicietis et munere gratiarum, harum nostrarum litterarum, quibus secretum sigillum nostrum, quo ut rex Hungarie utimur, est appensum, vigore et testimonio mediante. Datum Bude, feria secunda proxima post festum beati Egidii abbatis, anno domini millesimo quadringentesimo quinquagesimo nono.

A címér: Álló pajzs kék mezejében ötküllös vörös félkerék, melyből jobbra fordult természetes félszarvas emelkedik ki, a szarvas homlokára illesztve egyenlőszárú aranykereszt. Sisak, sisakdísz és takaró nincs. A címérpajzsot a pajzs mögött álló angyal tartja, kinek testét derekától lefelé a pajzs elfödi, kezei sem látszanak. Az angyal ruhája vörös, kiterjesztett szárnyai kívül vörös, belül kék színűek; az angyal homlokán vörös gyöngysor. A pajzs lábától jobbra és balra fehér irat-szalag és ezen e szavak: «Frater Valentinus prepositus Tituliensis», a címérszerző neve és rangja olvashatók.

A festmény a késői gothika hatása alatt nem valami nagy művészettel készült. A félkeréknek és a szarvasnak merev heraldikai stilizálása mindazonáltal nem kifogásolható. Jellemző a címertartónak helyzete és alkalmazása a pajzs mögött. Ilyesmi V. László kora óta helylyel-közzel előfordul; magáncíméradományban erre, tudunkkal, a Bakócz-címér az első példa. Mátyás király armálisaiban nem egyszer marad el a felső címér; ezt a következő Petneházy-címérben is látjuk; ez által a címéradomány, ép úgy mint a XIV. századiak többsége, csonka lesz; a heraldikus nem tudja elképzelni a sisakdísz, mely nem mindig azonos a pajzsalakkal és nem tudja megalkotni a takaró színeit, melyek nem mindig a pajzsbeli főszínek ismétlései. Címéres levélben, úgy tudjuk, minálunk ez az első és a középkorban talán egyetlen eset, hogy a címér-

tulajdonos neve a pajzs körül olyféle mondat-szalagon olvasható, a hogy a jelmondatot, devise-t, szokás alkalmazni.

A címérszerző a szatmármegyei Erdődből eredő Bakócz Ferencz fia, Bálint, titeli prépost és ekkor Gúthi Ország Mihály nádor házi káplánja. Vele együtt testvérei: Miklós, Tamás — a későbbi hatalmas esztergomi biboros-érsek — és János is részesek a címéradományban. Érdemeiket csak általánosságban sorolja föl az oklevél, melynek szövege, kivált vége felé, híven követi a Zsigmond király armálisaiban megszokott formulákat.

A Bakócz-család tagjai három évtizedre reá Mátyás királytól új címéradományban részesülnek; erre szükség is volt, mert az első oklevél a király koronáztatása előtti időkből való; az ilyenek pedig érvényüket veszítették, ha a király korábbi intézkedését, koronáztatása után új pecsétjével törvényesen meg nem erősítette. Az új adomány lényegtelen eltérésekkel az 1459. évi címert ismétli (l. a XXIV. számot).

Címérlevelünk szövegéből nem vesszük ki egész világosan, hogy az új címér nemesítéssel is járt; csak a második, 1489. évi oklevél sejteti, hol a nemesítés külön fel van említve, hogy az 1459. évi címéradomány a családod egyúttal nemesi állapotra is emelte.

Tudvalevőleg, a Bakóczok leszármazottai az Erdődyek és leányágon tőlük erednek a Pálffyak; e főúri családok címérében az 1459-ik évi címér képét csaknem változatlanul megtaláljuk.

XIX. AZ ERDŐDI BAKÓCZ-CSALÁD CZÍMERE 1459.

XX.

1462. JANUÁR 9. BUDA.

MÁTYÁS KIRALY CSÁSZÁRI CSÁSZÁR ISTVÁN VÁRADI KANONOKNAK ÉS PETNYI-HÁZY BENEDEK PÁRNÁK
CZÍMERT ÁD.*Redolite a M. N. Museum lecturarum. Turul 1888. 96.*

Commissio propria domini regis.

Nos Mathias dei gratia rex Hungarie, Dalmatie, Croatiae etc. fidelibus nostris, honorabili [et discreto] viro Stephano Chazar dicto de Chazary canonico ecclesie [Wara]diensis ac Mathie, Gregorio, Thome, Georgio et Johanni filiis Benedicti de Pethenyehaza, salutem gratiamque nostram regiam ac [omne] favoris incrementum. A claro lumine throni regie maiestatis, velud e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia a regia claritate dependent ita, ut non sit alicuius generositatis insigne, quod non proveniat a gremio regie maiestatis. Sane attendentes fidelitates et fidelia obsequia vestra, quibus vos sacre corone dicti regni nostri maiestatique nostre sub locorum et temporum [varietate] studistis eoque ferventius et diligentius studebitis complacere, quo vos singularibus honorum gratiis conspiciatis esse decoratos; volentes igitur vos et posteritates vestros universos gratys favoribus remunerare, hec arma seu nobilitatis insignia, prout ipsa in capite seu principio presentium litterarum nostrarum suis appropriatis coloribus arte pictoria figurata sunt et distinctius expressata, animo deliberato ex certaque nostre maiestatis scientia vobis et per vos, Mathiam, Gregorium, Thomam, Georgium et Johannem, vestris heredibus et posteritatibus universis dedimus, donavimus et contulimus. ymo ex habundantiori nostre regie potestatis plenitudine et gratia speciali concedimus et presentibus elargimur, ut vos per vosque, Mathiam, Gregorium, Thomam, Georgium et Johannem, vestri heredes et posteritates universe pretaeta arma seu nobilitatis insignia more aliorum nobilium regni nostri armis utentium a modo in antea ubique in preliis, hastiludiis, duellis, torneamentis ac aliis omnibus exercitiis nobilibus et militaribus, necnon in sigillis, anulis, velis, cortinis et generaliter in quarumlibet rerum et expeditionum generibus sub mere et sincere nobilitatis titulo, quali vos ab universis et singulis cuiuscunque conditionis, pre eminentie, status, gradus vel dignitatis existant, insignitos dici, nominari et teneri volumus ac etiam reputari, gestare, omnibusque aliis et singulis illis gratiis, honoribus et libertatibus, quibus ceteri nobiles et milites armis utentes quomodolibet,

consuetudine vel de iure, freti sunt et gavisii, uti, frui et gaudere possitis et valeatis, de talique specialis nostre gratie antidoto merito exultetis et tanto ampliori studio ad honorem [nostre] regalis maiestatis vestra in antea solidetur intentio, quo vos largiori favore regio preventos conspiciatis et munere gratiarum. In cuius rei memoriam firmitatemque perpetuam presentes concessimus litteras nostras pendentes et autentici secreti sigilli nostri, quo ut rex Hungarie utimur, munimine roboratas. Datum Bude, sabbato proximo post festum epiphaniarum domini, anno eiusdem millesimo quadringentesimo sexagesimo secundo.

A címér: Álló pajzs kék mezejében aranyal fegyverzett, jobbra fordult fehér (ezüst) egyszarvú. Sisak, sisakdísz és takaró nincs. Czimertartó a pajzs mögött hosszú fehér ruhás angyal, sárgával bélelt vörös palástban, ugyanolyan szárnyakkal; a cimert, fönt két oldalt fogva, maga előtt tartja; hosszú, fehér ruhája és palástja a pajzs alatt kilátszanak.

A miniature-nek is számot tevő címerfestvény a késői csúcsíves ízlés terméke; az angyal haja és arcza az eredetin oly finomsággal van kidolgozva, mintha a kép egy Rajnavidéki vagy németalföldi festő ecsetje alól került volna ki. Kevésbé sikerült a szárnyak és a palást kidolgozása; a kezeken meg éppen befejezetlenség nyomait látjuk. Egyes hiányok daczára a *Budán* festett címerkép hazai középkori miniature-festészetünk becses emléke.

A pajzsbeli címér is elég szép. Az egyszarvú ágaskodó helyzete, a farknak és a borzas sörénynek stilizálása kielégíthet minden várakozást. A szarvnak az a helyzete, hogy lefelé irányul, szintén megfelel az egyszarvú cimertani ábrázolásának. Csak a pajzs felső peremének plasztikus és távlati rajzolása ellen emelhetnénk kifogást. Az a körülmény azonban, hogy ennél a címernél is, mint a megelőzőnél, hiányzik a felső címér, határozottan arra vall, hogy ez is, az is a hanyatló heraldika korának terméke.

A fő címerszerzőről, Császár István kánokról csak annyit tudunk, hogy 1456–1464 közt volt a váradi káptalan tagja. Erdemeit

az oklevél nem részletezi, azt sem tudjuk, mi-féle vérségi kapocs fűzte őt címertársaihoz, Petneházy Benedek fiaihoz. Minket az 1417. évi címeradomány révén (l. a VII. táblán), különösen ez utóbbiak érdekelnek.

A Petneházy-testvérek egyenes leszármazói annak a Jakabnak, ki az 1417. évi címeradomány részese. Ennek volt egy Benedek nevű fia, kit Zsigmond király oklevele még nem ismer; és ennek a Benedeknek a fiai az oklevélben megnevezett testvérek: Mátyás, Gergely, Tamás, György és János. Megjegyezzük, hogy Mátyás az egyenes őse Petneházy Dávidnak, a budai hősnek.

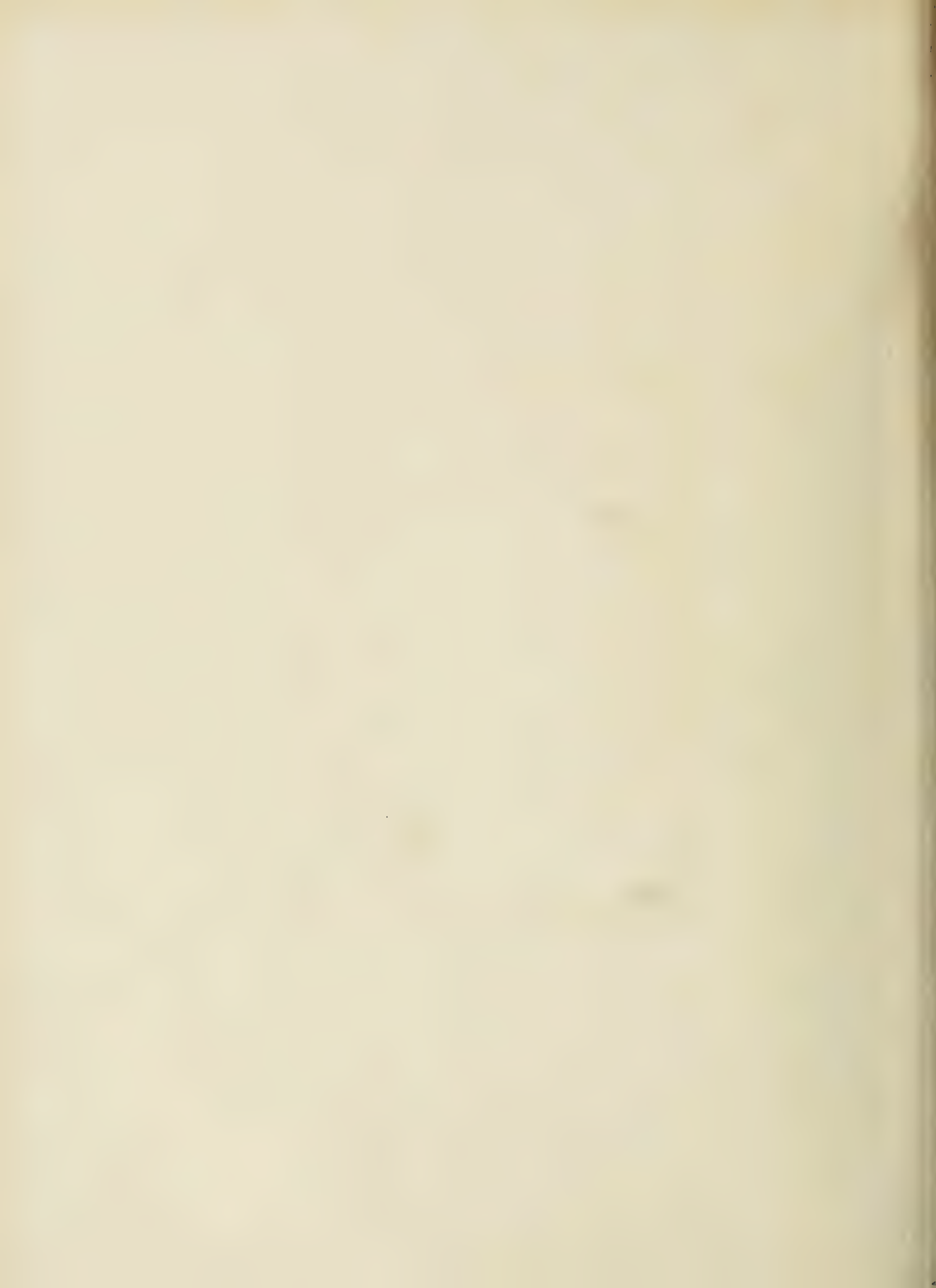
Annak nincs semmi nyoma, hogy a Petneházyak valaha elhagyták volna a Zsigmond királytól kapott cimert. Sőt az 1462. évi adomány egyik részeséről, Petneházy Mátyásról ki tudjuk mutatni, hogy harminczöt esztendővel Mátyás király armálisának kelte után a nyílászoroszlányt használja címeres pecsétjében úgy, a hogy azt az 1417. évi oklevél megállapította, azzal a lényegtelen eltéréssel, hogy az eredetileg balra fordított címerképet jobbra nézeti. Lehet, hogy e ragaszkodásnak a régi címerképhez egyik oka az volt, hogy Mátyás királynak 1462. évi címerlevelét a király megkoronáztatása, 1464. év nagycsütörtöke, után nem erősítették meg újból, mint ez például az Erdődi Bakóczok címerével történt (l. a XXIV. számot); már pedig e nélkül Mátyás királynak koronáztatása előtti időkben kelt adományai értéköket veszítették.

Ágyóti Ulmann J. Budapestek II

XX. CSÁSZÁR ISTVÁN ÉS A PETNEHÁZY-CALÁD CZÍMERE 1462.

XXI.

1476. JUNIUS 2. BUDA.

MÁTYÁS KIRÁLY KISPALUGYAI LIPTÓ GASPÁR FIAINAK CZIMERT AD.

Ardeletje a Palotnyai család herczoldaban Liptóhoz, melyen. Liptó 1891. 96.

Mathias dei gratia rex Hungarie, Bohemie etc. vobis, fidelibus nostris, nobilibus Valentino et Martino filiis condam Gaspar Lyphthou de Kyspalwdua, salutem et gratiam regia cum benevolentia et favore. A claro lumine throni regie maiestatis, velut e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia a regia dependent claritate ita, ut omne nobile generositatis insigne a gremio proveniat regie dignitatis. Sane tum ad nonnullorum fidelium nostrorum humillime supplicationis instantia(m) pro parte vestri nostre oblatae celsitudini, tum etenim consideratis fidelibus servitiis vestris, per vos, uti didicimus, sacre regni nostri Hungarie corone et maiestati nostre temporibus et locis opportunis cum omni fidelitatis constantia ferventisque animi zelo exhibitis et impensis, et ut eo ferventius imposterum quoque studeatis inservire, quo vos atque vestros singularibus honorum gratiis a nostra maiestate conspexeritis esse insignitos, vobis et per vos vestris heredibus et posteritatibus universis hec arma seu nobilitatis insignia, que videlicet in principio seu capite presentium litterarum nostrarum suis apropiatis coloribus arte pictoria figurata sunt atque distinctius expressata, animo deliberato et ex certa nostre maiestatis scientia dedimus et contulimus, imo ex abundantiori plenitudine nostre specialis gratie concedimus et presentibus largimur; ut vos vestrique heredes et posteritates universe pretracta arma seu nobilitatis insignia more aliorum armis utentium a modo imposterum ubique in preliis, hastiludiis, torneamentis, duellis et aliis omnibus exercitiis militaribus et nobilibus, necnon sigillis, velis, cortinis, annulis, et generaliter in quarumlibet rerum et expeditionum generibus sub mere et sincere nobilitatis titulo, quali vos ab universis et singulis, cuiuscumque status, conditionis, dignitatis et preeminentie homines existant, insignitos dici ac veros nobiles nominari et teneri volumus atque etiam reputari, gestare, omnibusque et singulis gratiis, honoribus, libertatibus et prerogativis, quibus ceteri nobiles milites ac proceres et clientes regni nostri armis utentes quomodolibet, consuetudine vel de iure, freti sunt et gavisii, frui et gaudere possitis atque valeatis, de talismodique singularis et specialis gratie anti-

doto merito exultetis et tanto ampliori studio ad honorem regie celsitudinis vestra de cetero solidetur intentio, quanto vos largiori favore regio preventos esse conspicitis et munere gratiarum. In cuius rei memoriam firmitatemque perpetuam presentes litteras nostras secreto sigillo nostro, quo ut rex Hungarie utimur, inpendenti communitas vobis duximus concedendas. Datum Bude, in festo Pestecostes, anno domini millesimo quadringentesimo septuagesimo sexto, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. decimo nono, Bohemie vero octavo.

Relatio Georgii prepositi Qu(inque-
ecclesiensis), thesaurarii.

A címer: Kissé balra hajló pajzs aranyal és kékkel vágva; fönt a vágóvonalból kiemelkedő jobbra néző fekete félsas; lent hatágú arany csillag. Jobbra fordult koronás sisak. Sisakdísz: aranycsillaggal megrakott vörös szárny. Takaró: vörös-kék.

A címerkép elég ügyesen van megszerkesztve; némi hibájául csak az róható fel, hogy a pajzs kissé balra hajlik és a címeralak, a sisakkal együtt, mégis jobbra néz. A takaró nehézkes voltát a késői csücsíves ízlés okozza. Czimertanilag kissé szokatlan az, hogy a festő a takaró színeit a pajzs egyik mezejének és a sisakdísznek színéből állította össze és ezzel vörös és kék színekből kombinált takarót hozott létre; holott a takaró színéül jobb lett volna a pajzs két mezejének máza: kék és arany.

A Palugyay-címer a család több változatban használta, ezek azonban visszavihetők a Mátyás királytól kapott formára. Egyik változat az, hogy a pajzsot ezüst pólya kék és vörös mezőre osztja; a felsőben stilizált teljes fekete sas, az alsóban hatágú arany csillag; a sisakdísz fekete szárny, a pajzsbeli csillaggal megrakva. Egy másik bővített és összetett címernek pedig szív-pajzsában van a régi címer, azzal az eltéréssel, hogy a pajzsot két mezőre osztó pólya elmarad s az kékkel és vörössel van vágva; a többi ábrázolás egyező. A címerben látható csillag, mely úgy látszik, a fő és régibb címeralak, mert a sisakdíszben

is ismétlődik, és a Huntpázmánok címerében előjövő címerkép azonossága arra a feltevésre készítetett egynémely genealogust, hogy a Palugyayakat is e nagyon szétágazott nemzetség leszármazottjának tartásuk; azonban a heraldikai érvet genealogiai okok eddigelé nem támogatják.

A család multját a XIII. század derekán élt Lászlóig lehet visszavezetni, kinek egyik fia Boda, a Bodafalvi Boda családnak, másik fia Péter, a Palugyay családnak alapítója. A törzsnek Boda ága már korábban, Zsigmond királytól szerzett címert. Az armális Konstanczban 1417-ben kelt. A címer képe: ezüst mezőben zöld gyepen álló rózsafa mögül rózsá után ugró természetes nyúl; az tehát a Palugyayakéhoz semmiben sem hasonló.

A címerszerző Palugyay-testvérek érdekeit az oklevél nem részletezi. A család tagjainak általában a XV. században nevezetesebb szereplés nem jutott osztályrészül. Megyei tisztségekben, de főként birtokperekben látjuk működni őket. A középkor folyamán a család kimagasló alakja Palugyay János, ki Nagy Lajos királynak lengyelországi ügyeiben kiváló szolgálatokat tett. Hűségét lengyelországi birtokok jutalmazták. 1385-ben Demetrevich nevű birtoknak és a przemisli várhoz tartozó birtokoknak válik adomány útján több rokonával együtt tulajdonosává; és így a liptóme gyei eredetű s az ország több más megyéjében is birtokos családnak egy ága Orosz-Lengyelországban is honossá lett.

XXI. A PALUGYAY-CSALÁD CZÍMERE 1475.

XXII.

1479. JÚNIUS 15. BUDA.

MÁTYÁS KIRÁLY KOSSUTH MIKLÓSNAK ÉS UTÓDAINAK CZÍMERT AD.

(Eredeti a Kossuth-salóban, a M. N. Múzeumban őrzött levéltárban. — L. ad. 186. 161.)

Nos Mathias dei gratia rex Hungarie, Bohemie etc., tibi fideli nostro, nobili Nicolao de Koswth, salutem gratiamque nostram regiam et omne bonum. Regalis dignitatis sublimitas inter alias suas sollicitudines hanc curam habere debet precipuam, ut iuxta suorum subditorum qualitates et benemerita alios munificentia sua regia prosequatur, alios siquidem ulterioribus nobilitatum gradibus et insigniis condonet; sic enim subditorum animus ferventiori zelo ad regalia servitia et opera virtutum merito incitatur* et accenditur. Sane itaque consideratis tuis fidelitatibus et fidelium servitiorum meritis, nobis et sacre nostre regie corone iuxta tue possibilitatis exigentiam exhibitis, tibi tuisque heredibus et posteritatibus universis hec arma seu nobilitatis insignia, que in principio seu capite presentium litterarum nostrarum suis appropriatis coloribus arte pictoria depieta sunt et figurata, de mera auctoritate nostra regia ac potestatis plenitudine et gratia speciali, animoque deliberato et ex certa nostre maiestatis scientia dedimus, donavimus et contulimus, immo damus, donamus et conferimus ac presentibus elargimur, ut tu tuique heredes et posteritates universe predicta arma seu nobilitatis insignia more aliorum nobilium regni nostri armis utentium semper ubique in preliis, duellis, hastiludiis, torneamentis et aliis exercitiis nobilibus et militaribus, necnon anulis, velis, cortinis et papilionibus, generaliter vero in quarumlibet rerum et expeditionum generibus sub mere et sincere nobilitatis titulo, quali vos ab universis cuiuscumque gradus et preeminentie hominibus insignitos esse dici volumus et nominari, gestare, omnibusque illis gratiis, honoribus, prerogativis et libertatibus, quibus ceteri nobiles regni nostri armis utentes quomodolibet, consuetudine vel de iure, utuntur et fruuntur, uti, frui et gaudere valeas, tuique heredes et posteritates prefate possint et valeant; tanto igitur ampliori studio et diligentia ad servitia regia et sacre corone nostre de cetero tua sollidetur intentio, quanto te largiori favore nostro regio et benivolentia preventum conspexeris et munere gratiarum. In cuius rei

* Az eredetiben hibásan: *incitantur*

memoriam firmitatemque perpetuam presentes litteras fieri, nostrique sigilli secreti, quo ut rex Hungarie utimur, iussimus et fecimus appensione communiri. Datum Bude, in festo beatorum Viti et Modesti martirum, anno domini millesimo quadringentesimo septuagesimo nono, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. vigesimo secundo, Bohemie vero undecimo.

A czímer: Balra dőlt pajzs, kékkel és vörössel négyelve; a hasítási vonalon zöld leveles liliomszál, melyen fönt legyezőszerűleg szét-hajló három fehér virág; jobbról befelé fordult ágaskodó természetes kos, balról közelebből meg nem határozható lebegő arany czímerkép (kagyló vagy süveg?). Sisakdísz: a pajzsbeli arany czímerképbe illesztett, kék-veressel váltokozva vágott szárny pár közt kibukkanó kos és liliom-szál három virággal. Takaró: vörös-kék.

A czímerfestmény a késői csúcsíves ízlés egyik jellemző terméke. A pajzs formája, a dús takarók hajlásai igen szépek. Hiba azonban az, hogy a festő a czímerpajzshoz és a takarók gazdagságához arányítva igen kis sisakot festett és hogy ezzel együtt a sisakdísz is eltölpül. Ügyességre vall, hogy a festő a pajzstot egyhangúság elkerülése végett két színben négyelte; ezzel azonban nem osztja azt négy mezőre, hanem oly berendezést alkalmaz, mintha a liliomszál a pajzstot hasítaná. A heraldikusok egyike a jobb oldalt látható állatot kosnak, másikat kecskének nézi. Talán jogosultabb az első nézet, annyi-vel is inkább, mert ez esetben a czímer részben beszélővé válik, a mennyiben az egyik czímeralak a tulajdonos nevének egy részére mutat. Igaz, hogy a heraldikai stilizálás a kos szarvát másképen szokta ábrázolni; de itt a festő — a merev tartáson kívül — nem stilizál, hanem a természetes formát utánozza. Az elmosódott arany czímeralakot is egyik kagylónak, másik süvegnek nézi. Minthogy a szövegben nincs czímerleírás, bajos eldönteni, melyik a kettő közül. A rajz alakja, különösen az alsó részen látható rovátkok miatt inkább kagylónak látszik; de viszont van a családi le-

véltárban egy XVIII. századi czímerleírás, mely azt úgy írja le, hogy az régi magyar süveg (mitra antiqua hungarica aureo colore picta).

A család czímerének későbbi használata erre nézve útbaigazítást nem ad; van oly ábrázolás is, mely a kérdéses tárgyat inkább méhkasnak mutatja be. A későbbi időkben való családi czímerek többé-kevésbé eltérnek az eredeti ábrázolástól; van például olyan is, a melyben kék mezőben hármasszikli-hegyen álló fehér vadkecskét látunk, mely lábaiban rózságot tart, és mást nem; sisakdísz pedig két fekete szárny közt a kinövő kecske; és van olyan is, a melyhez mellékalakok pl. korona, csillag, járulnak. Maga a most említett czímerleírás, mely pedig elég híven követi a Mátyás királytól nyert czímert, a takarók színét egyik oldalon vörös-kéknek, a másikon arannak mondja.

A Kossuth-család tudvalevőleg turócmegeyi eredetű és a megyének Kossuth helységében ősidőktől fogva birtokos. A kimutatható első ős Gath, kinek fia Kossuth nevet viselt; e Kossuth 1263 táján élt. Tőle kezdve a czímerszerző Miklósig öt nemzedék virágzott, melynek tagjairól vajmi keveset tudunk. A vármegyei életben szerepelnek ugyan, de nagyobb hírnévre a középkorban nem tesznek szert. Még a czímereslevél is csak a legnagyobb általánosságban emlékezik meg a kitüntetett Kossuthi Miklós jó szolgálatairól. A történelem a XVII. század óta vesz tudomást a család őseinek viselt dolgairól.

A czímereslevél mindenesetre egyik legbecsesebb darabja a nem nagy terjedelmű régi családi levéltárnak, melyet 1896 óta a Magyar Nemzeti Múzeum őriz.

XXII. A KOSSUTH-CSALÁD CZÍMERE 1479.

XXIII.

1488. APRILIS 10. BÉCS.

MÁTYÁS KIRÁLY HRADNAI HOLY PÁLT MEGNEMLESÉTI ÉS NEKI CZIMERT AD.

(Friedrich a Magyar Nemzeti Múzeum levéltárában. Lircel 1896. 43.)

Commissio propria domini regis.

Mathias dei gratia Hungarie, Bohemie etc. rex duxque Austrie, tibi fideli nostro, nobili Paulo Holy de Hradna, salutem gratiamque nostram regiam et favorem. A claro lumine troni regie maiestatis, velut e sole radii, nobilitates legitimo iure procedunt, et omnium nobilitatum insignia a regia claritate dependent ita, ut omne nobile et generositatis insigne a gremio proveniat regie maiestatis. Sane cum ad nonnullorum fidelium nostrorum humilime supplicationis instantiam, per eos pro parte tui nostre propterea porrecte maiestati, tum etenim consideratis tuis fidelibus servitiis, quibus tu, uti certa relatione edocti sumus, sacre imprimis regni nostri Hungarie corone, deinde etiam maiestati nostre omni zelo studuisti eoque ferventius et diligentius imposterum studebis complacere, quo te et tuos singularibus honorum gratiis a nostra celsitudine conspexeris insignitum, te igitur a rusticitatis et ignobilitatis statu, in quo haetenus extitisti, tanquam ab ignobilibus parentibus natus, de speciali nostra gratia et potestatis plenitudine eximentes duximus nobilitandum, immo nobilitamus et cetui verorum regni nostri nobilium aggregamus et connumeramus; decernentes, ut amodo deinceps tu heredesque et posteritates tue universe a te, tanquam nobili sanguine descendentes, veri nobiles habeantur et reputentur. Et insuper in signum huiusmodi nobilitatis hec arma seu nobilitatis insignia, que in capite seu principio presentium litterarum nostrarum suis apropiatis coloribus arte pictoria figurata sunt et depicta. animo deliberato et ex certa nostre maiestatis scientia tibi tuisque heredibus et posteritatibus universis dedimus, donavimus et contulimus, concedimusque et presentibus clarigimur, ut tu tuique heredes et posteritates pretaete huiusmodi arma seu nobilitatis insignia more aliorum nobilium regni nostri armis utentium amodo imposterum ubique in preliis, hastiludiis, duellis, torneamentis et aliis omnibus exercitiis nobilibus et militaribus, necnon sigillis, anulis, velis, cortinis, tentoriis, domibus et generaliter in quarumlibet rerum et expeditionum generibus sub mere et sincere nobilitatis titulo ferre, gestare, omnibusque et singulis gratiis, honoribus et libertatibus, quibus ceteri nobiles quomodocunque, de iure vel de consuetudine, utuntur,

frui, uti et gaudere possis et valeant, de talismodique singularis et specialis gratie nostre antidoto merito exultes et tanto ampliori studio ad honorem regie maiestatis tua de cetero solidetur intentio, quanto te et tuam posteritatem largiori favore regio preventum esse conspicias et munere gratiarum. In cuius rei memoriam firmitatemque perpetuam presentes litteras nostras secreto sigillo nostro, quo ut rex Hungarie utimur, impendenti communitas duximus concedendas. Datum Vienne, feria quinta proxima post festum Pasce, anno domini millesimo quadringentesimo octogesimo octavo, regnorum nostrorum Hungarie etc. anno tricesimo primo, Bohemie vero decimo nono.

Johannes episcopus ecclesie Waradiensis etc.
cancellarius.

A címér: Álló pajzs kék mezejében kalászaival jobbra fektetett sárga búzakéve, melyen egy arannyal futtatott szürke (ezüst?) kakas áll, a kakas taréja és torokdísze vörös. Sisakdís: a pajzsbeli ábrázolás. Takaró: szürke (ezüst?)-sárga. Az egész ábrázolás jobb felé van irányítva; minthogy pedig a festmény az oklevél élén van, az egész címerkép kifelé fordul, a mi nem helyes elrendezés. A gazdasági élet köréből vett címermotívumok, a búzakéve és a kakas, arra mutatnak, hogy a címerszerző főfoglalkozása a gazdálkodás volt.

A festő a késői gothika ízlésében alkotta meg a címerképet és az e stilus értelmében elég sikerültnek mondható. A kéve és a kakas, bár mind a kettő naturalisztikus modorban, jól van megfestve. A címerkép jól betölti a pajzs mezejét. A tárcsa formájú pajzs alakja tetszetős, a csőrsisak arczrészé azonban igen nyomott. A késői csúcsíves ízlésnek az a sajátossága, hogy a sisakdís a pajzsbeli ábrázoláshoz képest törpe, itt is érvényre jut. Ellenben igen csinos a sisaktakaró, melynek hajlásai sokkal könnyebbek és az egész lendületesebb, mint ezt pl. a Kossuth-címernél látjuk. Sajátosságos színt alkalmazott a festő a kakasnál; arannyal megfuttatott szürkének látszik, a mivel valószínűleg a kakas természetes színét akarta visszaadni. Ugyanezt a nem heraldikus szürkés színt, mely lehet, hogy az ezüstöt

akarja pótolni, látjuk a takaró egyik színéül is. Ha ez a szín csakugyan az ezüst helyett áll, ez esetben kifogást tehetünk a takaró ellen, mint a mely két fémből van összetéve.

A címerszerzőről ez egy oklevelen kívül semmit sem tudunk. Kétségtelen, hogy ez oklevél kelte előtt földművelő, gazdálkodó ember volt és hogy nemesi jogokat nem élvezett. Hatalmas pártfogói lehettek, mert az oklevél első sorban említi föl azt, hogy a király kegyét egyrészt az érdekében történt kéréseknek és közbenjárásoknak, és másrészt a magyar korona iránt tanúsított hűségének és szolgálatainak köszönheti. Ezért a király őt «a paraszti és nem nemesi állapotból, melyben eddig, mint nem nemes szülőktől eredő, volt, kiveszi, meg-nemesíti és az ország igazi nemeseinek sorába igtatja, elrendelvén, hogy őt és utódait, mint már nemes vérből eredőket, mindenki igaz nemeseeknek tekintse». E nemesítési formula után jön a szokott módon szövegezett címeradomány, melyben az adott címér szavakkal leírva nincs. Mátyás király ez oklevele tipusa lehet oly adományoknak, a melyekben a címér a nemesítéssel együtt járt.

A címeres levél sem Hradnai Holy Pál atyját, sem fiait, sem rokonait nem nevezi meg. Egyéb forrásokban sem találtunk róluk említést s így nem tudjuk, sokáig élvezhette-e a család újonnan szerzett címeres nemes-ségét.

XXIII. HRADNAI HOLY PÁL. CZÍMERE 1488.

XXIV.

1489. JANUÁR 6. BÉCS.

MÁTYÁS KIRÁLY ERDŐDI BAKÓCZ TAMÁS GYÓRI PÜSPÖK ÉRDEMLIETI ROKONAINAK NEMESSÉGEI ÉS
CZÍMERT ÁD.

Uredelje a grof Erdody-sabad galgoczi herellnaban — Lincz 1889. 1061.

Nos Mathias dei gratia Hungarie, Bohemieque rex, necnon dux Austrie, memorie commendamus tenore presentium significantes, quibus expedit, universis, quod nos respectum habentes ad fidelitatem et plurima servitorum merita fidelis nostri reverendi in Christo patris, domini Thome episcopi ecclesie Jauriensis, secretarii et consiliarii nostri etc., que ipse maiestati nostre et sacre regni nostri corone cum summa fide et fidelitate omnibus in rebus nostris eiusdemque regni nostri, cure et fidei sue creditis et commissis, non fideliter solum, sed etiam utiliter ac prudentissime exhibere curavit; ac tametsi ab initio eius huiusmodi fidem, integritatem et diligentiam in nonnullis rebus, quas ei committebamus, plane experiebamur; verumtamen posteaquam sibi secreta nostra committere et consequenter eundem ad consilia rerum nostrarum et regni nostri ac ad maxima quoque adhibere cepissemus, dum plane experti sumus eius fidelitatem, cum summa sapientia coniunctam, maximo nobis usui exstitisse, eiusque officiosa obsequia plurimum et nobis et regno nostro utilitatis attulisse; quare ut eius virtutum et laborum memoria in fratribus quoque et consanguineis suis perenniter elucescat, animo deliberato et ex certa nostra scientia et regia nostra munificentia, eosdem fratres ac consanguineos suos, videlicet Nicolaum et Valentinum Bakocz dictos de Erdewd, item Petrum et Paulum eiusdem Nicolai, necnon Thobiam et Johannem quondam Johannis similiter Bakocz filios, a statu et conditione ignobilitatis, cui obnoxii, utpote qui ab ignobilibus nati fuere, eximentes, in veros nobiles duximus creandos et perficiendos, et nihilominus priora illa arma et nobilitatis insignia, videlicet medium cervum ex rota media erectum et prominentem, alias per nos eidem domino episcopo fratribusque suis memoratis donata et concessa, esse duximus de novo et ex novo conferenda, imo creamus, perficimus et conferimus ac numero et cetui aliorum verorum nobilium regni nostri annumeramus, applicamus et adnectimus presentium per vigorem; annuentes et concedentes eisdem ipsorumque heredibus et posteritatibus universis utriusque sexus, ut ipsi eorumque heredes et posteritates universe huiusmodi arma seu nobilitatis insignia more aliorum nobi-

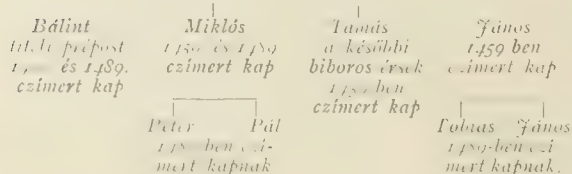
lium regni nostri armis utentium a modo deinceps ubique in preliis, hastiludiis et in omnibus exercitiis nobilitaribus et militaribus, necnon annulis, velis, tentoriis et generaliter in quibuslibet rerum et expeditionum generibus sub mere et sincere nobilitatis titulo ferre, gestare, omnibusque et singulis privilegiis, honoribus, gratiis, libertatibus et immunitatibus, quibus ceteri nobiles regni nostri Hungarie armis utentes, quomodolibet, consuetudine vel de iure, utuntur, uti, frui et gaudere valeant atque possint, harum nostrarum sigillo nostro impendenti munitarum vigore et testimonio litterarum mediante. Datum in arce civitatis nostre Viennensis, in festo epiphaniarum domini, anno eiusdem millesimo quadringentesimo octagesimo nono, regnorum nostrorum anno Hungarie etc. tricesimo primo, Bohemie vero vigesimo.

A címer : Álló pajzs kék mezejében a pajzs alsó felét ívalakban szelő, öt-küllős arany félkerék, melyből jobbra fordúlt természetes félszarvas ugrik ki. Arany sisak. Sisakdísz : kék szárny. Takaró helyett : két oldalt guirlandszerű, a renaissance ízlésében tartott ornamentális zöld dísz, közben kék virágokkal. Az oklevél szövege röviden leírja a címerképet, de a színeket nem mondja meg.

A Bakócz-család 1459. évi címerétől az eltérések ezek : a félkerék színe vörösről aranyra változott ; a szarvas színe természetesebb, árnyalással festve ; homlokáról elmaradt az arany kereszt. Az ott hiányzó sisak színe itt arany, a sisakdísz szárny. A renaissance teljes hatása alatt festett takaró blazonálhatatlan lombfűzér-szerű díszítéssé változott.

A címerkerő Bakócz Tamás győri püspök, történelmünk ismert nagy alakja, kinek az oklevélben fennen magasztalt érdemeiért testvérei és rokonai kapnak nemességet és címert a királytól. E rokonok már az 1459. évi címerlevélben is szerepelnek. Rokonsági fokuk e kis táblázatból világos :

Erdődi Bakócz Ferencz

Az oklevél, az 1459. évi címeradomány daczára, világosan mondja, hogy a király a címernyerőket nem nemesi állapotból, melyben mint olyanok voltak, kik «nem nemes szülöktől erednek, kiveszi és az ország valódi nemesi közé igtatja ;» és egyúttal korábbi nemesi címeröket újból adományozza.

A fönti táblán látható Péter ösatyja az Erdődy grófok családjának, míg ennek nőtestvére Klára férjhez menván Pálffy Pálhoz, a grófi és hercegi rangon virágzó Pálffy-családnak vált ösanyjává. Az előbbieket, valamint az utóbbiak, kik az Erdődi előnévvel átvették a címert is, lényegében ugyanúgy viselik a régi címert, a hogy azt a Bakóczok a xv. században kapták. Csak a színek és itt-ott a helyzet változtak. Így az Erdődy-címer az 1565. évi grófi diploma szerint : négyelt pajzs szív-pajzsában a régi Bakócz-címer, vagyis arany mezőben arany félkerék-ből kinövő természetes szarvas. A Pálffy-címerenél visszatér a pajzs eredeti kék színe, és az arany kerék sokszor zöld hármashegy mögül tűnik elő. A legutolsó forrás, az 1879-ik évi magyar diploma, mely a Pálffy-Daun ág teanói hercegi címének Magyarországra való kiterjesztéséről szól, az összetett címerben a Pálffyakét szószerint ekkép írja le : «A főpajzs első és negyedik kék mezeiben talapzatból zöld hármashegy, s ebből arany küllős félkerék emelkedik, melyen jobbra fordúlt tizágú arany szarvas ágaskodik.»

XXIV. AZ ERDŐDI BAKÓCZ-CSALÁD CZÍMERE 1489.

XXV.

1506. AUGUSZTUS 1. BUDA.

II. ULASZLÓ KIRÁLY IVÁNCSFALVAI DOMBAY JÁNOS DEÁKNAK ÉS FOGADOTT TESTVÉRÉNEK, PALASTHI LÁSZLÓNAK CZÍMERT AD.

(Redolij Dombay Hugo család levéltárából Nyitra — Turul 1891. 131.)

Nos Wladislaus dei gratia rex Hungarie et Bohemie etc. memorie commendamus, tenore presentium significantes, quibus expedit universis, quod nos attentis et consideratis fidelitatibus et fidelibus servitiis fidelis nostri nobilis Johannis Dombay litterati de Iuanczfalwa, per eum, uti didicimus, maiestati nostre et sacre huius regni nostri corone sub temporum et locorum diversitate, et presertim his annis superioribus in exercitu et conflictu adversus Thureos, christiane religionis nostre hostes, sub castro nostro Iaytza habitis, constanter exhibitis et impensis, et ut eo ferventius et diligentius imposterum studeat impendere, quo se et suos a nostra celsitudine singulari honoris gratia conspexerit insignitos, eidem Johanni litterato et per eum nobili Ladislao de Palasth, fratri suo adoptivo, eorumque heredibus et posteritatibus universis hec arma seu honoris insignia, que in capite seu principio presentium litterarum nostrarum suis appropriatis coloribus arte pictoria figurata existunt et distinctius expressata, animo deliberato et ex certa nostre maiestatis scientia dedimus et contulimus, immo ex abundantiori plenitudine nostre potestatis et gratie specialis concedimus et presentibus elargimur, dantes et concedentes in evum ipsis plenam et omnimodam potestatis facultatem, ut ipsi eorumque heredes et successores universi pretaecta arma seu honoris insignia a modo in antea in preliis, hastiludiis, duellis, torneamentis et in omnibus aliis exercitiis honestis et militaribus, necnon in sigillis, anulis, velis, cortinis et generaliter in quarumcunque rerum et expeditionum generibus gestare, omnibusque et singulis gratiis, honoribus et libertatibus, quibus ceteri armis utentes quomodolibet, consuetudine vel de iure, freti sunt et gavisii, frui et gaudere possint et valeant, de talismodi singularis et specialis nostre gratie antidoto merito exultent, et tanto ampliori studio ad honorem regie maiestatis ipsorum de cetero solidetur intentio, quo se largiori favore regio preventos esse conspiciunt et munere gratiarum. In cuius rei memoriam perpetuam presentes litteras nostras minori nostro sigillo, quo ut rex Hungarie in iudiciis utimur, consignatas, duximus concedendas. Datum Bude, prima die

mensis Augusti, anno domini millesimo quingentesimo sexto, regnorum nostrorum Hungarie etc. anno sexto decimo, Bohemie vero tricesimo sexto.

Ad relationem magistri Petri Berizlo prepositi,
secretarii regie maiestatis.

Az úgyszólván alig blazonálható címér a következő: Álló pajzs kék mezejében balra fordult magyar vitéz kardjával az előtte álló és szintén balra forduló török nyakába vág és bal kezével a török jobb vállát ragadja meg; a kép a törököt lekonyult fejjel és maga elé tartott lehanyatló karokkal, jobbában kivont kardot tartva ábrázolja. A magyar vitéznek bajusza és nyakába omló sötét haja van; álla beretvált. Fején, hátul jobban, elől kevésbé felhajtott karimájú zöld kerek süveg, a karima arannyal szegélyezett, a süvegen elül fekete tolldísz. Övbe szorított dolmánya zöld; e fölött zöld kihajtott gallérú, zölddel bélelt, ujjatlan vörös mente; az ujjak helyén félgallérok, a karoknak megfelelő hasításokkal. A mentét e félgallér alatt a derékhoz fehér öv szorítja. A szűk nadrág szürke, a magyar szabású csizma sárga. Barnás pajzsa aranyzsinóron nyakába függesztve, bal oldalán lóg; a jobbában lévő kivont görbe kard markolata fekete, arany verettel, a védővas arany; a penge a kard hegye felé szélesbedik és azután fokán gyorsabb átmenettel csúcsban végződő. Az alaknak csak bal lába látszik, körülbelül a bokáig. A török fején vörös fez köré csavart fehér turbán; öltözete barnás ujjas és ugyanolyan bő bugyogó; ruhája fölött ujjatlan, bő, halavány lilaszínű köntös, széles zöld gallérral. A magyar alakénál nagyobb barnás pajzsa az alak nyakában aranyzsinóron baloldalt lóg. Leeresztett jobbában előretartott kardjának, melynek csak harmada látszik, védővasa és markolata olyan, mint a magyar vitézé; hátul kilátszik a kardhüvely vége, mely aranyveretű, fekete. A török nyakán a magyar vitéz kardja nyomán mély, vérző seb, mi által a halavány fej a törzsről félig leválik. A török alak is csak bokáig látszik. Az alakok ruházata arannyal van futtatva. Nehézkes, balra néző sisak. Sisakdísz gyanánt három, arannyal futtatott, vörös akantusz-levélforma ékítmény, melyek közül a két szélső kifelé hajlik. Takaró helyett

a pajzsot négy ágra oszló guirlandszerű díszítés környezi, mely váltakozva kék-, zöld-, lila-, vörös színű és gazdagon van arannyal futtatva.

Ez a nagyon is komplikált, a címérszerző életének Jajeza vára alatt átélt csata-epizódját elénk táró címér a renaissance címérfestészetének egyaránt mutatja előnyeit és hátrányait. Előnye a szép miniature-festés, a ruhának gondos rajza, mi által a XVI. század elején viselt köznemesi hadi öltözet formájára nézve valóságos kútfő. Előnye a magyar heraldikában oly korán feltűnő arczképszerűség; mert a törököt levágó magyar vitéz jellemző arca kétségtelenül a Jajeza váránál magát annyira kitüntető fő címérszerzőt, Iváncsfalvi Dombay János deákot akarja elénk állítani.

E festészeti és viselettörténeti előnyökkel azonban szemben állnak a heraldikai hátrányok. Maga a kép címérnek lehetetlen, blazonálhatatlan csatajelenetet ábrázol. A heraldika, kivált a címéradományok kora óta, erősen táplálkozik ugyan a címérszerzők által véghezvitt egyes fegyvertényekből, azonban ezeket jelképekkel örökíti meg. A renaissance tovább megy. Nem elégszik meg azzal, hogy valami heraldikai motívummal utaljon a megtörtént nevezetes hadi tette, hanem megteszi címérnek magát a csatajelenetet úgy, a hogy megtörtént, festmény formájában, naturalisztikus ábrázolásban. Czímerképpé ez csak az által lesz, hogy a festmény címérpajzson foglal helyet. Bármily szép legyen is maga a miniature, ez által nem szép címérré válik. Hozzájárul ehhez az is, hogy a renaissance ízlése elhanyagolja a címérnek egyéb alkotó részeit. Itt például a sisak túlságosan vaskos és nyomott. A sisakdísz levélszerű díszítéssé, a blazonálhatatlan sisaktakaró pedig ornamentális modorban tartott sokszínű guirlanddá lesz.

Mindezen heraldikai hibák és fogyatkozások azonban semmit sem vonnak le a Dombay-címér művelődéstörténeti érdekéből és a Budán készült festmény szépségéből.

XXV. DOMBAY JÁNOS DEÁK ÉS PALÁSTHI LÁSZLÓ CZÍMERE 1596.

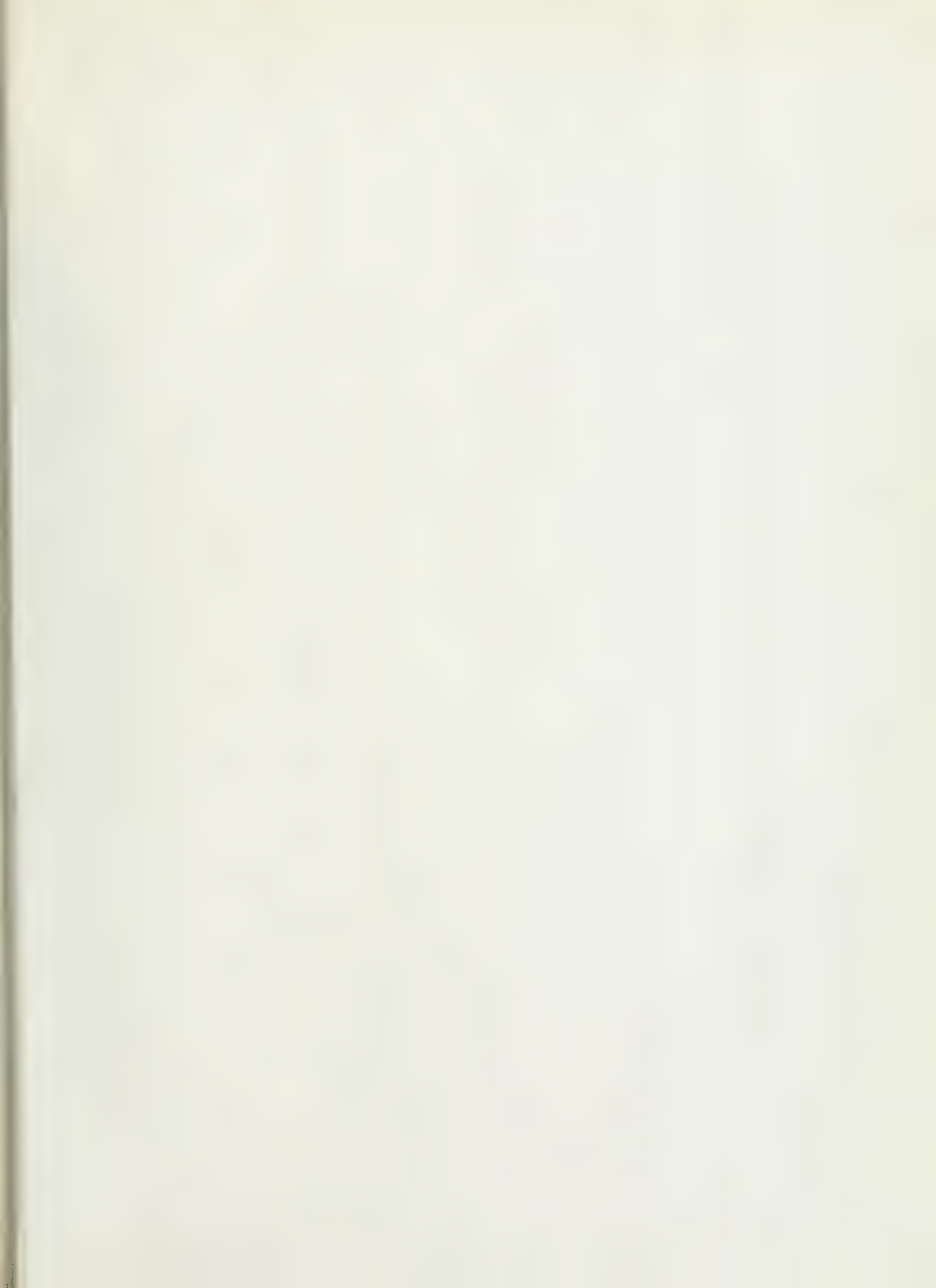

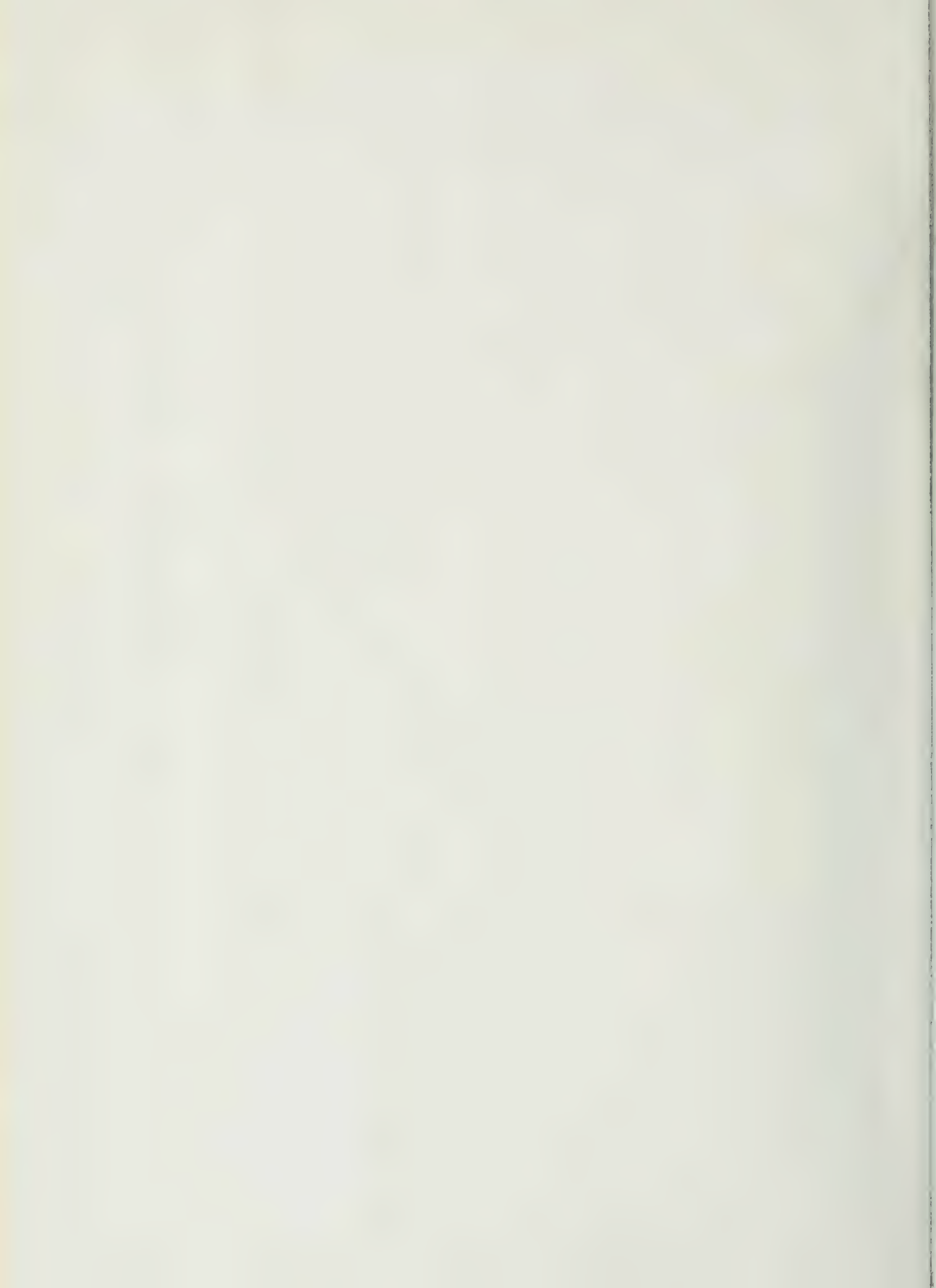
TARTALOM.

		Lap
Előszó		5
Bevezetés		7
I. 1409. február 24.	A Meesinesei Garázda- és Horogszegi Szilágyi-családok címere	31
II. 1414. szeptember 16.	Az Eresztvényi- és Fejéregyházi-családok címere	35
III. 1415. január 26.	Somkerekai Erdélyi Antal birodalmi címere	37
IV. 1415. márczius 27.	A Kőszegi-, Komjáthy-, Nenkei- és Thokai-családok címere	39
V. 1417. május 20.	Barrwy-i Simon és testvéreinek címere	41
VI. 1417. június 27.	A Szirmay-család címere	43
VII. 1417. július 27.	A Petneházy-család címere	45
VIII. 1418. február 27.	A Vay-család címere	47
IX. 1418. márczius 29.	A Nagymihályi-nemzetség címere	49
X. 1418. márczius 29.	Dansai és Keresztúri Csese László és Péter címere	53
XI. 1421. február 10.	A Bérczay-család címere	55
XII. 1428. június 22.	A Kökényesi-család címere	57
XIII. 1430. január 8.	Zágrábi Dabi Mihály címere	59
XIV. 1431. márczius 12.	A Berényi Kakas-család címere	63
XV. 1431. november 1.	A Vajdai- és Jánoki-családok címere	65
XVI. 1436. július 2.	A Vesterházi- és Bögöthi-családok címere	67
XVII. 1448. február 16.	Berekszói Péter címere	69
XVIII. 1453. május 3.	A Leövey-család címere	71
XIX. 1454. szeptember 3.	Az Erdődi Bakócz-család címere	73
XX. 1462. január 9.	Császár István és a Petneházy-család címere	75
XXI. 1476. június 2.	A Palugyay-család címere	77
XXII. 1479. június 15.	A Kossuth-család címere	79
XXIII. 1488. április 10.	Hradnai Holy Pál címere	81
XXIV. 1489. január 6.	Az Erdődi Bakócz-család címere	83
XXV. 1506. augusztus 1.	Dombay János deák és Palásthí László címere	85

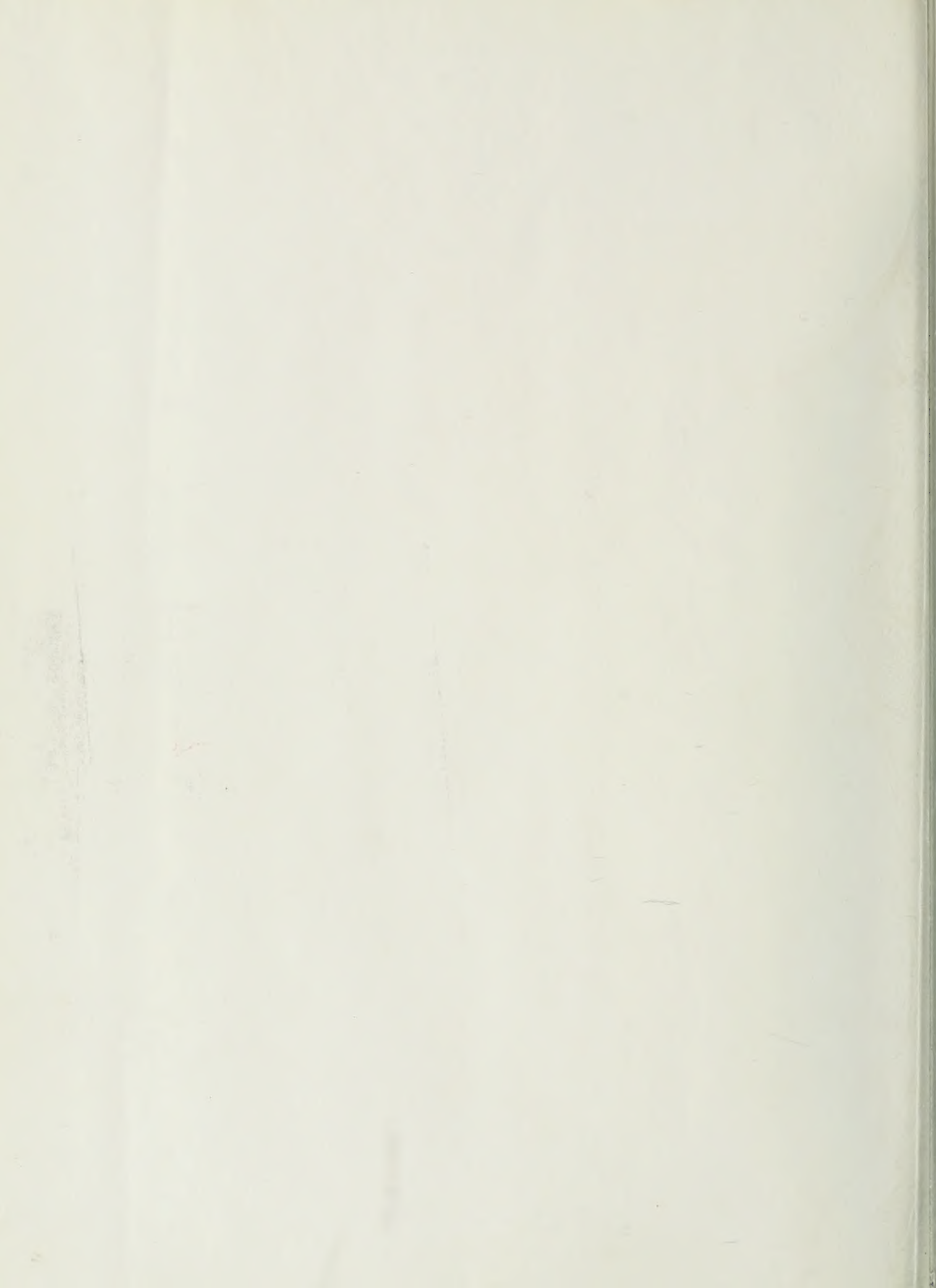
Page 4

CR
1771
M25
v.1

Magyar czimeres emlékek

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 16 20 16 07 009 9